

HỌC VIỆN
KHẮC NGHIỆT

Mục lục

Lời Tác Giả

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Tái Bút

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Tặng Beatrice

Em sẽ luôn ở trong trái tim anh,

trong tâm trí anh,

và trong ngôi mộ của em.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nếu trao huy chương cho người thú vị nhất thế giới, thì bạn phải trao nó cho Carmelita Spats, nếu không con bé cũng sẽ cướp nó từ tay bạn. Carmelita Spats là một người thô lỗ, bạo lực và bẩn thỉu, và thật là một sự xấu hổ khi tôi phải mô tả con bé ấy với bạn, bởi vì có đủ những thứ kinh khủng và đau buồn trong câu chuyện này mà không thể không đề cập đến con người khó chịu ấy.

Đó là những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire, ờn Chúa, những người hùng của câu chuyện, và sau những sự kiện trước bá tước Olaf đã luôn bám theo chúng khắp nơi, thường thì bên cạnh ông ta có một hoặc một số tên tay sai nham hiểm và xấu xí. Cho dù bọn trẻ được ai nhận nuôi, bá tước Olaf luôn ở phía sau chúng, thực hiện những việc dè tiện khó có thể liệt kê ra hết: bắt cóc, giết người, những cuộc gọi hăm dọa, cải trang, thuốc độc, thôi miên và nấu những món gỏi ghê tởm, đó cũng chỉ là một số ít những đen đủi mà bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đã trải qua và sống sót. Tệ hơn nữa, bá tước Olaf có khả năng cực kì xấu xa là tránh để bị bắt, vì thế ông ta luôn sẵn sàng để quay trở lại. Thật kinh khủng khi điều đó cứ xảy ra, và đó cũng là hướng mà câu chuyện tiếp diễn.

Tôi chỉ nhắc lại với bạn rằng câu chuyện đi theo hướng này và bạn cần phải làm quen với Carmelita Spats thô lỗ, bạo lực, bẩn thỉu, nếu bạn không đủ sức chịu đựng để đọc về con bé, thì hãy đặt quyển sách này xuống và đọc một cái gì đó khác, bởi vì câu chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn từ đây. Chẳng bao lâu nữa, Violet, Klaus và Sunny Baudelaire sẽ có rất nhiều nghịch cảnh cùng Carmelita Spats kinh khủng đó, và nếu bạn muốn trao huy chương vàng cho Violet, Klaus và Sunny Baudelaire, thì nó sẽ là một cái huy chương cho sự

sống còn trong lúc đối mặt với những nghịch cảnh. Nghịch cảnh ở đây có nghĩa là "rắc rối", và có rất ít người trên thế giới này gặp phải những nghịch cảnh phiền hà như những thứ bám theo ba chị em đến bất cứ nơi nào chúng đến. Rắc rối bắt đầu vào một ngày khi chúng đang chơi đùa ở bãi biển thì nhận được tin buồn ba mẹ chúng đã chết trong trận hỏa hoạn khủng khiếp, và chúng được gửi đến sống với người bà con xa, bá tước Olaf.

Nếu trao huy chương vàng cho bá tước Olaf, bạn phải khóa nó ở một nơi nào đó trước buổi lễ trao giải, vì một kẻ tham lam và độc ác như Olaf sẽ cố gắng đánh cắp nó. Những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire không có huy chương vàng, nhưng chúng có một gia tài khổng lồ của cha mẹ để lại và đó là thứ bá tước Olaf cố gắng cướp đoạt. Ba chị em bị Carmelite Spats đẩy qua một bên như khi bị chen ngang lúc ở quán kem.

"Tránh ra, cakesniffer!" con bé thô lỗ, bạo lực, bắn thiu nói khi đụng phải bọn trẻ Baudelaire. Violet, Klaus và Sunny quá giật mình để trả lời. Chúng đang đứng trên vỉa hè lát bằng gạch, chắc nó đã rất cũ vì có nhiều rêu loang ra giữa các rãnh. Xung quanh đó là một bãi cỏ rộng lớn màu nâu trông như chưa bao giờ được tưới nước, và trên đó là hàng trăm đứa trẻ đang chạy tán loạn. Chốc lát lại có một đứa té xuống đất, sau đó đứng lên và tiếp tục chạy. Nó trông thật tổn sức và vô nghĩa, hai điều nên tránh bằng mọi giá. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire chỉ liếc qua đám trẻ, rồi dán mắt vào những viên gạch đầy rêu bên dưới.

Nhút nhát là một điều kì lạ, bởi vì nó như cát lún, có thể tấn công người khác bất cứ lúc nào và làm cho nạn nhân của nó phải nhìn xuống. Điều này đã diễn ra ngay ngày đầu tiên ở trường Prufrock Preparatory của bọn trẻ nhà Baudelaire và ba chị em chúng thấy rằng chúng thà nhìn vào đám rêu còn hơn là nhìn những thứ khác.

"Mấy đứa làm rớt cái gì hả?" ông Poe hỏi, đoạn ho vào cái khăn trắng, một thứ mà bọn trẻ Baudelaire chẳng muốn nhìn ở ông Poe, người đang bước

gần đến sau chúng. Ông Poe là một nhân viên ngân hàng, người được giao trọng trách quản lý bọn trẻ nhà Baudelaire sau vụ hỏa hoạn khủng khiếp, và điều này đã làm bật ra một ý tưởng tệ hại. Ông Poe có ý tốt nhưng một lọ mù tạt cũng có ích và làm một điều gì đó tốt hơn để giữ bọn trẻ Baudelaire thoát khỏi nguy hiểm. Violet, Klaus và Sunny từ lâu đã biết được thứ duy nhất chúng có thể đếm được từ ông Poe là ông luôn luôn ho.

"Không ạ," Violet trả lời "Tụi cháu không bị rớt gì cả." Violet là đứa lớn nhất, và thường thì nó không biết nhút nhát là gì. Violet thích sáng chế ra nhiều thứ, với mái tóc được buộc chặt để đỡ vương mắt, và người ta luôn thấy được những suy nghĩ tích cực trong các phát minh mới nhất của nó. Khi những phát minh của nó hoàn tất, nó sẽ đem khoe với những người nó biết, họ thường ấn tượng bởi kĩ năng của nó. Còn bây giờ, nó nhìn xuống những viên gạch rong rêu và nghĩ về một cỗ máy có thể giữ cho rêu mọc trên vỉa hè, nhưng không còn đủ can đảm để nói ra. Sẽ như thế nào nếu thầy cô, đám trẻ và nhân viên quản lý không hứng thú với phát minh của nó?

Như thế đọc được suy nghĩ của chị mình, Klaus đặt tay lên vai chị, và con bé mỉm cười với nó. Trong suốt mười hai năm, Klaus biết rằng chị gái nó luôn tìm một bàn tay đặt lên vai an ủi, dĩ nhiên là một bàn tay gắn liền với một cánh tay. Bình thường thì Klaus sẽ nói gì đó để an ủi, tuy nhiên lúc này nó cũng đang cảm thấy bối rối. Hầu hết thời gian, Klaus được bắt gặp đang làm việc yêu thích nhất của nó, đọc sách. Sáng sớm, ta có thể thấy nó nằm trên giường với chiếc kính đang mang, vì nó thức rất khuya để đọc và điều đó làm nó mệt đến nỗi không thể tháo kính. Klaus nhìn xuống vỉa hè và nhớ đến một quyển sách có tên Moss Mysteries, nhưng nó cảm thấy quá rối rắm để nghĩ đến. Sẽ như thế nào nếu trường Prufrock Preparatory không có gì hay để đọc?

Sunny, đứa em út, ngược nhìn anh chị nó. Violet mỉm cười và bế nó lên. Điều này dễ dàng thực hiện vì Sunny là một đứa bé chỉ lớn hơn ổ bánh mì

một tí. Sunny cảm thấy lo lắng để nói, thường khí khá khó để hiểu nó nói gì. Ví dụ, nếu Sunny không mắc cỡ, nó sẽ mở miệng, để lộ ra bốn chiếc răng nhọn hoắt rồi nói "Marimo!" có thể hiểu là "Em hi vọng có nhiều thứ ở trường để em cắn, vì cắn là một trong những sở thích của em mà."

"Bác biết tại sao mấy đứa im lặng," ông Poe nói "Bởi vì các cháu đang phần khích, bác không trách đâu. Bác luôn muốn học ở trường nội trú lúc còn trẻ, nhưng chưa bao giờ có cơ hội. Thú thật là bác ghen tị với các cháu đấy."

Bọn trẻ nhìn nhau, thực ra trường Prufrock Preparatory là trường nội trú mới là điều làm chúng nó lo lắng nhất. Nếu không ai hứng thú với những phát minh, không có thứ gì hay để đọc, và cắn là hành động bị cấm, chúng sẽ cảm thấy bị mắc kẹt ở đó, cả ngày lẫn đêm. Ba chị em ước rằng thay vì ghen tị ông Poe có thể vào học ở trường Prufrock Preparatory, còn chúng nó sẽ làm việc ở ngân hàng.

"Tụi cháu thật may mắn khi ở đây." ông Poe nói tiếp "Bác đã phải gọi hơn bốn trường trước khi có một trường chịu nhận ba đứa trong thời gian ngắn như thế. Prufrock Prep - họ gọi như vậy, như một cái biệt danh - là một học viện rất tốt. Giáo viên có bằng cấp cao. Ký túc xá được trang bị hoàn hảo. Và quan trọng hơn hết, có một hệ thống máy tính tiên tiến sẽ giữ bá tước Olaf khỏi mấy đứa. Hiệu phó Nero nói với bác rằng bá tước Olaf đã được mô tả đầy đủ từ hàng lông mày dính liền đến hình xăm con mắt trên mắt cá chân trái của hắn và lập trình vào máy tính. Cho nên ba đứa sẽ an toàn khi ở đây trong nhiều năm tới."

"Nhưng làm sao máy tính giữ Bá Tước Olaf khỏi tụi cháu?" Violet hỏi một cách bối rối, vẫn nhìn xuống dưới.

"Nó là một máy tính cao cấp." ông Poe nói, như thể "cao cấp" là từ thích hợp để thay thế cho cụm từ "đạt được sự tiến bộ vượt bậc". "Đừng lo lắng về Bá Tước Olaf nữa, hiệu phó Nero đã hứa với bác sẽ để mắt tới bọn cháu mà."

Sau cùng mà nói thì một ngôi trường cao cấp như Prufrock Preparatory sẽ không phải là nơi để người khác dễ dàng chạy lung tung đâu."

"Tránh ra, cakesniffer!" một lần nữa con bé thô lỗ, bao lực, bắn thiu lại nói khi đụng phải bọn trẻ.

"Cakesniffer nghĩa là gì?" Violet thì thầm với Klaus, người có một vốn từ vựng phong phú từ việc đọc sách.

"Em không biết nữa." Klaus thú thật "Nhưng nghe có vẻ không tốt đẹp cho lắm."

"Quả là một từ tuyệt diệu!" ông Poe nói "Cakesniffers. Bác không hiểu nó có nghĩa gì, nhưng nó làm bác liên tưởng đến bánh ngọt. Oh, chúng ta đến rồi." Họ đã đi đến cuối vỉa hè lát gạch đầy rêu và đứng trước ngôi trường. Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn vào ngôi nhà mới của chúng và há hốc mồm kinh ngạc. Nếu chúng không nhìn chăm chăm vào vỉa hè trong suốt đoạn đường băng qua bãi cỏ, có lẽ chúng sẽ thấy học viện trông như thế nào, nhưng có lẽ đó là cách tốt nhất để tránh nhìn vào nó càng lâu càng tốt. Một người thiết kế ra một tòa nhà được gọi là "Kiến trúc sư" nhưng đối với trường hợp của trường Prufrock Prep thì tốt hơn nên dùng thuật ngữ "Kiến trúc sư của sự chán nản". Ngôi trường tạo thành từ nhiều tòa nhà, tất cả làm bằng đá xám trơn, và chúng được nhóm lại trên một con đường bùn lầy. Để đến được các tòa nhà, bọn trẻ phải đi qua một vòm đá rộng lớn đang đổ bóng cong vòng xuống bãi cỏ. Trông nó giống với một chiếc cầu vòng chỉ có màu xám hoặc đen. Trên vòm đá là dòng chữ màu đen to lớn "TRƯỜNG PRUFROCK PREPARATORY". Dòng chữ nhỏ hơn là châm ngôn của trường "Memento Mori". Nhưng những tòa nhà hay cái vòm đều không phải là thứ làm bọn trẻ giật mình, mà đó chính là hình dáng của các tòa nhà, hình chữ nhật với phần trên được bo tròn. Hình chữ nhật với phần trên bo tròn đúng là một hình dáng kì lạ và bọn trẻ mồ côi chỉ có thể hình dung ra một thứ có kiểu hình như thế. Đối với chị em nhà Baudelaire thì những tòa nhà này chẳng khác gì những

bia mộ.

"Kiến trúc hơi rời rạc." ông Poe bình phẩm "Mấy tòa nhà này nhìn như ngón tay cái. Nếu bác không lầm thì mấy đứa phải đến văn phòng hiệu phó Nero ngay. Nó ở tầng chín của tòa nhà chính."

"Bác có đi cùng bọn cháu không, bác Poe?" Violet hỏi. Violet mười bốn tuổi, và nó biết rằng mười bốn đã đủ tuổi để nó có thể tự mình đi đến văn phòng của một ai đó. Nhưng nó cảm thấy lo lắng khi phải đi qua những tòa nhà đang nhìn nó một cách nham hiểm mà không có người lớn ở bên.

Ông Poe vừa ho vào cái khăn tay vừa nhìn đồng hồ đeo tay "Bác e rằng không." ông nói khi vừa ho xong "Tối giờ ngân hàng làm việc rồi. Nhưng bác có nói với hiệu phó Nero mọi thứ rồi và nếu có bất cứ vấn đề gì thì mấy đứa có thể liên lạc với bác hoặc với các chi nhánh liên kết với Mulctuary Money Management mà. Còn bây giờ, đi nào. Chúc các cháu có quãng thời gian tuyệt vời ở Prufrock Prep nhé."

"Dạ chắc chắn rồi." Violet nói, nghe có vẻ mạnh mẽ hơn những gì nó đang cảm nhận. "Cám ơn bác vì tất cả, bác Poe."

"Vâng cám ơn bác." Klaus nói và bắt tay người nhân viên ngân hàng.

"Terfunt." Sunny nói, theo cách nói của con bé nghĩa là "Cám ơn bác."

"Không có gì đâu mấy cháu." ông Poe nói "Tạm biệt" ông gật đầu chào ba đứa, Violet và Sunny nhìn ông bước đi trên vỉa hè đầy rêu, cẩn thận tránh mấy đứa nhỏ đang chạy. Riêng Klaus không nhìn ông, vì nó mãi chăm chú vào cái vòm đá to lớn cong vòng để vào học viện.

"Em không hiểu 'cakesniffer' nghĩa là gì." Klaus nói "Nhưng còn dòng chữ nhỏ em nghĩ nó có thể là một châm ngôn của trường."

"Nó thậm chí còn không giống với bất cứ từ nào trong tiếng Anh." Violet nói, nhìn chăm chú vào cái vòm.

"Racho." Sunny cũng đồng quan điểm.

"Đúng vậy." Klaus nói "Nó là tiếng Latin. Em không biết tiếng Latin nhiều, nhưng em nhớ từng đọc nó trong một quyển sách về thời Trung Cổ. Nếu đúng với những gì em nghĩ thì nó quả là một châm ngôn lạ."

"Em nghĩ nghĩa của nó là gì?" Violet hỏi.

"Nếu em không sai thì," Klaus nói, nó hiếm khi nào sai "'Memento Mori' nghĩa là 'Hãy nhớ rằng bạn sẽ chết'."

"Hãy nhớ rằng bạn sẽ chết" Violet rì rầm nhắc lại, rồi ba chị em đứng sát vào nhau hơn như thể chúng đang lạnh lắm. Ai rồi cũng chết, đó là điều hiển nhiên, chỉ là sớm hay muộn. Diễn viên xiếc sẽ chết, người thổi kèn chuyên nghiệp sẽ chết, bạn và tôi sẽ chết, và có thể người sống trong khu nhà của bạn, ngay bây giờ, băng qua đường mà không nhìn trước sau, sẽ chết trong vài giây vì một chiếc xe buýt. Mọi người đều sẽ chết, tuy nhiên không phải ai cũng muốn được nhắc về sự thật đó. Bọn trẻ chắc chắn không muốn nhớ rằng chúng sẽ chết, đặc biệt là khi chúng bước đi bên dưới cổng vòm của Prufrock Prep. Những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire không cần nhắc nhở về điều đó khi chúng đang bắt đầu ngày đầu tiên trong cái nghĩa địa khổng lồ trước mặt, ngôi nhà mới của tụi nó.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Khi bọn trẻ nhà Baudelaire đứng trước cửa phòng hiệu phó Nero, chúng lại nhớ đến lời cha đã nói với chúng vài tháng trước khi mất. Đó là vào một đêm khi cha mẹ tụi nó ra ngoài để xem một ban nhạc biểu diễn, ba đứa nhỏ đã ở một mình trong tòa biệt thự của gia đình. Vào ban đêm, bọn trẻ Baudelaire thường có thói quen như vậy. Đầu tiên, Violet và Klaus sẽ chơi cờ trong khi Sunny xé nát mấy tờ báo cũ, sau đó chúng sẽ đọc sách trong thư viện cho đến khi ngủ quên trên cái sofa êm ái. Khi cha mẹ về, họ sẽ đánh thức chúng dậy, kể cho lũ trẻ nghe về buổi tối của mình rồi dẫn chúng đi ngủ. Nhưng vào cái đêm đặc biệt đó, cha mẹ chúng về sớm hơn, tụi nó thì vẫn còn thức và đọc, nhưng trong trường hợp của Sunny thì con bé chỉ nhìn hình. Cha chúng đứng trước cửa thư viện và nói một điều mà chúng không bao giờ quên "Tụi con" ông nói "Không có gì trên thế giới này tệ hơn việc một kẻ không thể chơi violin mà lại cứ cố chơi."

Khi đó bọn trẻ nhà Baudelaire chỉ cười khúc khích, cho đến bây giờ khi chúng đứng trước phòng hiệu phó và nghe những thứ phát ra bên trong. Tụi nó nhận ra rằng cha đã nói hoàn toàn đúng. Khi lần đầu đến gần cái cửa gỗ nặng trĩu, chúng cứ ngỡ đây là một con vật nhỏ đang bực tức. Nhưng khi đến gần hơn để nghe, chúng mới phát hiện thì ra có ai đó không thể chơi violin nhưng vẫn đang cố chơi.

Âm thanh rít lên, xì xì, trầy xước, rên rỉ và những âm thanh khủng khiếp khác không thể nào miêu tả nổi, rồi cuối cùng Violet cũng chịu hết nổi nên đành gõ cửa. Nó gõ một cách liên hồi và đủ lâu để ác đi tiếng độc tấu violin tàn bạo bên trong. Cánh cửa mở ra cùng tiếng cọt kẹt, một người đàn ông cao

lớn với cây violin dưới cằm và một tia tức giận hiện lên trong ánh mắt.

"Ai dám làm gián đoạn một thiên tài khi ông ấy đang luyện tập thế?" ông ấy hỏi bằng một chất giọng to và bùng nổ đủ để bất kì ai nghe thấy đều sợ sệt.

"Tụi cháu là nhà Baudelaire," Klaus bẽn lễn đáp, nó nhìn xuống sàn nhà "Ông Poe bảo bọn cháu đến văn phòng hiệu phó Nero."

"Ông Poe bảo bọn cháu đến văn phòng hiệu phó Nero." người đàn ông nhại lại bằng giọng chói tai "Rồi, vào đi, vào đi, tôi không rảnh cả buổi chiều đâu."

Bọn trẻ bước vào văn phòng và có cái nhìn toàn diện hơn về người đàn ông đã chế nhạo chúng. Ông ấy mặc một bộ đồ nhàu nát màu nâu, có đính cái gùi đồ trên áo khoát, cà vạt được trang trí với hình ảnh những con ốc sên. Chiếc mũi nhỏ xíu và đỏ ửng, như thể ai đó đã dán một quả cà chua bi lên gương mặt lem luốt của ông ta. Ông ấy gần như hói hoàn toàn, những vẫn còn bốn chùm tóc được buộc bằng dây cao su cũ thành bốn bím tóc nhỏ. Bọn trẻ nhà Baudelaire chưa nhìn thấy ai như vậy trước đây và chúng thấy chẳng có gì đặc biệt và thú vị ở người đàn ông này. Văn phòng ông ta quá nhỏ để nhìn những thứ khác. Có một cái bàn kim loại nhỏ và một cái ghế kim loại nhỏ phía sau, và một cái đèn kim loại nhỏ ở bên. Văn phòng có một cái cửa sổ được trang trí bằng màn cửa khá liên quan tới cà vạt của ông ấy. Thứ còn lại trong phòng là cái máy vi tính đang sáng, được đặt ở góc phòng như một con cóc. Cái máy có màn hình xám trắng và một đồng nút màu đỏ như cái mũi người đàn ông thắt bím.

"Kính thưa quý vị." người đàn ông lớn giọng thông báo "Hiệu phó Nero." một khoảng lặng, ba đứa trẻ nhìn quanh căn phòng nhỏ xíu, cái nơi tuyệt diệu mà ông ta giam mình bên trong này giờ. Sau đó, tụi nó quay lại nhìn người đàn ông với những bím tóc, người đang cầm violin bằng cả hai tay giơ lên trời, và cây kéo đàn gần như chạm vào trần nhà. Bọn trẻ nhận ra người ông ta

vừa giới thiệu đồng dạng chính là bản thân ông. Nero dừng lại một chút và nhìn vào bọn trẻ nhà Baudelaire.

"Đó là truyền thống." ông nói một cách nghiêm khắc "để chào mừng khi một thiên tài được giới thiệu." chỉ vì một cái gì đó gọi là truyền thống thì chẳng có lý do gì để làm như vậy cả, dĩ nhiên. Ví dụ nghề cướp biển, đó là truyền thống được tiếp nối hàng trăm năm, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta được phép tấn công những con tàu và cướp hết vàng. Nhưng hiệu phó Nero trông thật dữ tợn, khiến tụi nhỏ cảm thấy đây là thời gian để tôn trọng truyền thống đó, chúng nó bắt đầu vỗ tay, vỗ không ngừng cho đến khi Nero cầm hết chỗ cây kéo đàn và ngồi xuống ghế của ông.

"Cảm ơn các em rất nhiều, và chào mừng đến với trường Prufrock Preparatory, bla bla bla." ông nói, chắc hẳn từ 'bla' thể hiện sự chán nản khi kết thúc câu nói "Chắc hẳn ta đã làm ông Poe hài lòng khi nhận ba đứa trong thời gian ngắn như vậy. Ông ấy đảm bảo rằng mấy đứa sẽ không gây bất kỳ rắc rối gì. Tuy nhiên, ta đã tự mình tìm hiểu đôi chút. Mấy đứa đã được gửi hết người giám hộ hợp pháp này đến người giám hộ hợp pháp khác, và vận đen luôn bám theo. Theo cách nghĩ của ta thì 'vận đen' cũng có nghĩa là 'rắc rối'."

"Nhưng đối tụi cháu" Klaus nói, không cần nói ra nó cũng biết 'vận đen' nghĩa là gì "'Vận đen' có nghĩa là Bá Tước Olaf. Hẳn là kẻ đã tạo ra rắc rối cho những người giám hộ của tụi cháu."

"Hẳn là kẻ đã tạo ra rắc rối cho những người giám hộ của tụi cháu." Nero nhại lại một cách khó chịu "Thằng thẳng mà nói, ta chẳng có hứng thú với vấn đề của mấy đứa. Ta là một thiên tài, và luôn không có thời gian làm gì khác ngoài việc chơi đàn violin. Nhưng đáng tiếc thay, ta phải nhận công việc này, ở vị trí của một phó hiệu trưởng, chỉ vì không ban nhạc nào đánh giá cao tài năng thiên bẩm của ta. Ta sẽ không ép bản thân mình phải nghe bất cứ vấn đề gì của ba đứa con nít. Dù sao đi nữa, ở trường Prufrock Prep này thì sẽ

không có chuyện đổ lỗi cho sự yếu hèn của mình trước Bá Tước Olaf đâu nhé. Nhìn này."

Hiệu phó Nero bước đến cái máy tính, nhấn đi nhấn lại hai nút nhiều lần. Màn hình sáng lên một màu xanh lá sáng chói, như thể nó đang bị say sóng "Đây là cái máy tính cao cấp." Nero nói "Ông Poe đã đưa ta tất cả những thông tin cần thiết về người đàn ông được gọi là Bá Tước Olaf và ta đã lập trình nó vào máy tính. Thấy không?" Nero nhấn một cái nút khác và một tấm hình nhỏ của Bá Tước Olaf hiện lên trên màn hình. "Bây giờ, máy tính cao cấp đã nhận biết hẳn, mấy đứa không phải lo lắng nữa."

"Nhưng làm sao máy tính giữ Bá Tước Olaf khỏi tụi cháu?" Klaus hỏi "Hẳn vẫn có thể xuất hiện và gây rắc rối, không vấn đề gì xuất hiện trên một màn hình máy tính."

"Ta không việc gì phải giải thích cho mấy đứa cả." hiệu phó Nero nói "Không có cách nào để mấy đứa thất học có thể hiểu những gì một người thiên tài như ta nói. Nào, Prufrock Prep sẽ lo việc đó. Mấy đứa sẽ nhận được một bài học ở đây, nếu chúng ta phải bẻ gãy hai tay của mấy đứa. Nói về chuyện đó, tốt hơn ta nên chỉ cho mấy đứa thấy xung quanh, tới đây, chỗ cửa sổ này."

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống bãi cỏ nâu. Từ tầng thứ chín nhìn xuống đám trẻ đang chạy xung quanh trông như những con kiến tí hon và cái vỉa hè như dải ruy băng ai đó vừa vứt bỏ. Nero đứng phía sau bọn trẻ và chỉ vào mọi thứ với cây violin.

"Bây giờ, mấy đứa đang ở trong tòa nhà quản lý, nó hoàn toàn giới hạn đối với học sinh. Hôm nay là ngày đầu tiên của mấy đứa nên ta bỏ qua, nhưng nếu ta thấy mấy đứa ở đây lần nữa thì đừng hòng sử dụng dao nữa trong bữa ăn. Tòa nhà màu xám phía bên kia có rất nhiều phòng học. Violet cháu sẽ học với thầy Remora ở phòng Một, còn Klaus sẽ học với cô Bass ở

phòng Hai. Mấy đứa nhớ chưa? Phòng Một và phòng Hai? Nếu mấy đứa không nhớ, ta có một cây viết lông và ta sẽ viết "Phòng Một", "Phòng Hai" vào tay mấy đứa bằng mực vĩnh viễn."

"Tụi cháu có thể nhớ" Violet nói nhanh "Nhưng phòng học của Sunny là phòng nào?"

Hiệu phó Nero tạo sự thu hút bởi chiều cao của mình, năm feet, mười inch. "Trường Prufrock Preparatory là một học viện nghiêm chỉnh, chứ không phải là một trường mẫu giáo. Ta nói với ông Poe rằng nhà trường sẽ có phòng cho em bé, chứ không nói là có phòng học cho con bé. Sunny sẽ được thuê như một thư ký riêng của ta."

"Aregg?" Sunny hỏi một cách ngờ vực. "Ngờ vực" ở đây có nghĩa là "không thể tin được" và "Aregg" có nghĩa "Cái gì? Cháu không thể tin được!"

"Nhưng Sunny là trẻ em." Klaus nói "Mà trẻ em thì không được làm việc."

"Trẻ em thì không được làm việc." ông ta lại nhại rồi nói "Vâng, trẻ em cũng không được ở trường nội trú." Nero nói rõ "Không ai có thể dạy cho nó điều gì cả. Vì thế nó sẽ làm việc cho ta. Công việc của con bé là trả lời điện thoại và lo đóng giấy tờ thủ tục. Đâu quá khó đâu. Dĩ nhiên nó còn là vinh dự khi được làm việc cho một thiên tài. Bây giờ, nếu một trong hai đứa trẻ học, hay Sunny trẻ giờ làm việc thì tay của mấy đứa sẽ bị trói ra sau lưng trong suốt giờ ăn. Mấy đứa sẽ phải cúi xuống và ăn như con chó. Dĩ nhiên, dao nĩa của Sunny sẽ luôn bị cất, vì con bé làm việc trong tòa nhà quản lý, nơi mà con bé không được phép có mặt."

"Điều đó thật không công bằng!" Violet khóc.

"Điều đó thật không công bằng!" hiệu phó ré lên lại với nó "Tòa nhà bằng

đá bên kia có nhà ăn, món ăn được phục vụ mau lẹ vào giờ ăn sáng, ăn trưa, ăn tối. Nếu đến trễ, chúng ta sẽ dọn hết ly và đĩa của mấy đứa, và đồ uống của mấy đứa sẽ được phục vụ trong vũng nước lớn. Tòa nhà hình chữ nhật với mái tròn là giảng đường. Mỗi đêm ta sẽ trình diễn độc tấu violin trong sáu tiếng và tham gia là điều bắt buộc. Từ "bắt buộc" có nghĩa là nếu mấy đứa không có mặt, thì mấy đứa phải mua một túi kẹo lớn và xem ta ăn hết nó. Bãi cỏ là khu vực thể dục thể thao. Giáo viên bộ môn thể dục của chúng ta là cô Trench, người vừa té từ cửa sổ lầu ba vài ngày trước, nhưng chúng ta sẽ có người thay thế, ai sẽ đến trong thời gian sớm nhất đây. Ta đã chỉ thị cho bọn trẻ chạy xung quanh nhanh hết sức có thể trong suốt giờ thể dục. Ta nghĩ nhiều đó đã bao gồm mọi thứ. Ai có thắc mắc gì không?"

"Còn gì tệ hơn nữa không?" là câu hỏi của Sunny, nhưng nó đã cư xử rất tốt để không thốt ra. "Ông đang đùa về tất cả những nguyên tắc và hình phạt tàn nhẫn đến khó tin này à?" là câu hỏi mà Klaus nghĩ đến nhưng nó biết câu trả lời là "Không". Riêng Violet đã nghĩ đến một câu hỏi hữu ích.

"Cháu có một câu hỏi, thưa hiệu phó Nero." con bé nói "Tụi cháu sẽ ở đâu?"

Phản ứng của Nero như đoán trước được câu hỏi của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cùng với trạng thái rầu rĩ "Tụi cháu sẽ ở đâu?" ông cao giọng chế giễu, sau khi kết thúc màn chọc ghẹo lũ trẻ, ông ta trả lời "Ở Prufrock Prep, chúng ta có một kí túc xá tuyệt vời. Mấy đứa không thể bỏ lỡ nó, tòa nhà màu xám, được làm hoàn toàn bằng đá, và hình dáng giống ngón chân cái kia kìa. Bên trong có một phòng khách rộng lớn cùng lò sưởi bằng gạch, phòng game, thư viện to lớn, mỗi học sinh đều có phòng riêng với một bát trái cây tươi vào mỗi thứ tư. Nghe có tuyệt không?"

"Có, có!" Klaus thừa nhận.

"Keeb!" Sunny rít lên, có nghĩa là "Cháu thích trái cây!"

"Ta mừng vì mấy đứa nghĩ thế." Nero nói "Mặc dù mấy đứa không được nhìn thấy nhiều như vậy. Để được ở trong kí túc xá, mấy đứa phải có giấy xác nhận kèm chữ kí phụ huynh hoặc người giám hộ, Cha mẹ qua đời, ông Poe nói với ta những người giám hộ của mấy đứa người thì bị giết, người thì đuổi mấy đứa."

"Chắc hẳn ông Poe có thể kí giấy xác nhận cho chúng cháu." Violet nói.

"Chắc hẳn là không." Nero trả lời "Ông ấy không phải phụ huynh, càng không phải người giám hộ của mấy đứa. Ông ta chỉ là một nhân viên ngân hàng chịu trách nhiệm cho những vấn đề của mấy đứa thôi."

"Thì có khác gì đâu." Klaus phản đối.

"Thì có khác gì đâu." Nero bắt chước "Có lẽ sau vài học kì ở Prufrock Prep, mấy đứa sẽ học được sự khác biệt giữa phụ huynh và nhân viên ngân hàng. Không, ta e rằng mấy đứa sẽ phải ở trong một cái lều nhỏ, làm bằng thiếc. Bên trong không có phòng khách, không phòng game, không thư viện. Mỗi đứa sẽ có một bện rơm để ngủ và không có trái cây. Nơi đó khá ẩm ướt, nhưng ông Poe nói là mấy đứa có nhiều kinh nghiệm với những điều khó chịu rồi nên ta nghĩ mấy đứa rồi sẽ sớm quen với mấy cái đó thôi."

"Thầy không thể có ngoại lệ sao ạ?" Violet hỏi.

"Ta là một nghệ sĩ violin!" Nero khóc lóc "Ta bận tập luyện violin mà, đâu có đủ thời gian mà đặt ra mấy cái ngoại lệ. Vì thế mấy đứa vui lòng rời khỏi văn phòng để ta còn làm việc."

Klaus mở miệng tính nói thêm cái gì đó, nhưng nhìn vào Nero, nó nhận thấy có nói thêm gì với người đàn ông bướng bỉnh này cũng bằng không. Ông ta nhăn nhó nhìn chị em nó rời khỏi văn phòng. Khi cánh cửa khép lại, hiệu phó Nero đã nói từ gì đó, nói ba lần. Ba đứa nhỏ lắng nghe nhưng chắc

một điều đó không phải là lời xin lỗi. Vì ngay khi bọn trẻ nhà Baudelaire vừa rời văn phòng để ông ta lại một mình, ông đã tự nói với bản thân "Hee hee hee". Bây giờ, dĩ nhiên hiệu phó trường Prufrock Preparatory không thật sự nói những âm tiết "Hee hee hee". Bất cứ khi nào bạn thấy từ "Hee hee hee" trong một cuốn sách, hoặc "Ha ha ha", hoặc "Har har har", hoặc "Heh heh heh", thậm chí là "Ho ho ho", những từ cho thấy ai đó đang cười. Tuy nhiên trong trường hợp này, "Hee hee hee" không thật sự miêu tả giọng cười của hiệu phó Nero. Giọng cười chat tai, kèm tiếng thở khò khè và thô như thể Nero vừa ăn một cái lon thiếc khi cười vào bọn trẻ. Nhưng hơn hết, đó là giọng cười tàn nhẫn. Nó thật sự tàn nhẫn khi cười vào người khác, cho dù họ có đội một cái mũ xấu khiến bạn khó điều khiển bản thân. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire không đội những cái mũ xấu. Chúng chỉ là những đứa trẻ nhỏ nhận những tin buồn, và nếu hiệu phó Nero có cười vào chúng thì ông nên kiềm chế bản thân đến khi chúng đi xa. Nhưng ông ta đã không mán đến việc kiềm chế bản thân hay việc bọn trẻ đã nghe thấy mình cười. Chúng nhận ra rằng những gì cha nói đêm đó sau khi trở về từ buổi giao hưởng đã sai.

Có một thứ âm thanh trên thế giới còn tệ hơn việc một kẻ không biết chơi violin nhưng vẫn cứ chơi. Tiếng cười của một tên quản lý, một giọng cười chat tai, kèm tiếng thở khò khè, thô và tàn nhẫn khi thấy bọn trẻ phải sống trong lều thật sự tệ hơn rất, rất nhiều. Vì vậy tôi trốn vào cái cabin trên núi để viết từ "Hee hee hee". Còn bạn, dù đang trốn ở đâu, khi đọc được từ "Hee hee hee", thì hãy nhớ rằng "Hee hee hee" là âm thanh tồi tệ nhất mà bọn trẻ nhà Baudelaire đã nghe.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Khái niệm "Chuyện bé xé ra to" ("Making a mountain out of a molehill" sát nghĩa là "dựng một ngọn núi trên một hang chuột chũi") đơn giản có nghĩa là làm lớn một việc gì đó từ một việc thật sự nhỏ, và ta dễ dàng chứng kiến việc đó diễn ra. Hang chuột chũi đơn giản là những gò đất phục vụ như cái chung cư cho lũ chuột chũi, và chúng không bao giờ bị thương chân dù đi qua vùng hoang dã mà không mang giày. Tuy nhiên những ngọn núi, cũng là những gò đất khổng lồ nhưng lại luôn gây ra rắc rối. Chúng rất cao. Khi người ta leo lên, rồi rớt xuống, mất tích và chết đói. Đôi khi hai đất nước xảy ra chiến tranh chỉ vì giành quyền làm chủ một ngọn núi. Hàng ngàn người ra trận và trở về với vẻ mặt đau đớn cùng thương tật. Và dĩ nhiên, núi được coi là nhà của dê núi, và sư tử núi, là nơi thu hút những người thích đi picnic, ăn sandwich hoặc lũ trẻ. Vì vậy khi một người làm lớn chuyện, nghĩa là họ đang giả vờ rằng có cái gì đó khủng khiếp như một cuộc chiến tranh, hay một chuyến picnic bị hủy khi ngón chân bị đứt.

Khi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đến cái lều chúng sẽ ở, chúng nhận ra hiệu phó Nero đã không làm lỗ khi nói căn lều là một nơi ảm đạm. Thậm chí một vài chi tiết, ông ta còn "chuyện to xé ra bé". Nó đúng ở việc, chiếc lều quá bé, được làm bằng thiếc, và nếu đúng hơn nữa thì không có phòng khách, không phòng game, không thư viện. Nó đúng ở việc có ba bện rơm thay vì những chiếc giường và tuyệt đối không có trái cây tươi. Nhưng hiệu phó Nero đã không đề cập đến một vài chi tiết trong mô tả. Và những chi tiết này đã làm căn lều trở nên tồi tệ hơn. Đầu tiên bọn trẻ nhà Baudelaire thấy cái lều đang bị mấy con cua tàn phá, mỗi con to bằng hộp diêm, chạy khắp sàn gỗ

huơ huơ cái càng bé tí trong không khí. Khi bọn trẻ bước vào lều, rầu rĩ ngồi xuống một trong các bện rơm, chúng mới thất vọng khi biết rằng nơi này đã thuộc về bọn cua. Ta có thể dùng một câu để nói lên nỗi lòng của mấy con cua "Chẳng có gì vui khi thấy đám trẻ nhỏ trong lãnh địa của chúng". Đám cua bu lấy chúng và bắt đầu kẹp. Xui thay, mấy con cua đã chọn sai mục tiêu, và may thay, mấy cái càng quá bé nên chẳng thể làm đau hơn một cái nhéo. Mặc dù có vẻ vô hại, tuy nhiên điều đó cũng chẳng làm cái lều trở nên tốt đẹp hơn. Khi tụi nhỏ ngồi xuống, co chân lên để tránh bị cua kẹp, chúng nhìn lên trần và thấy một chi tiết khác mà Nero đã nhắc đến. Nhiều loại nấm đang đua nhau mọc trên trần, có loại như vỏ cây màu sáng và khá ẩm ướt. Cứ vài giây, một giọt nước ẩm từ nó rơi xuống tạo thành một tiếng "plop!". Và lũ trẻ ohái cúi đầu để tránh bị nước rơi trúng. Giống như lũ cua, những cây nấm nhiều nước không mấy gì là có hại, những cũng giống tụi cua, mấy cây nấm làm căn lều càng khó ở hơn so với những gì hiệu phó đã mô tả.

Cuối cùng, khi bọn trẻ ngồi trên bện rơm và cuối đầu tránh nước, chúng lại nhìn thấy một chi tiết dù vô hại nhưng cũng khó chịu không kém những gì Nero đã nói, đó là vách tường. Mỗi bức tường thiếp màu xanh lá sáng, trang trí với hình những trái tim bé nhỏ màu hồng khắp nơi và nếu cái lều trở thành một thứ gì đó phi thường hơn thì chắc chắn đó sẽ là một tấm thiệp Valentine hơn là một nơi để ở. Bọn trẻ nhà Baudelaire thà nhìn vào mấy cái bện rơm, lũ cua, hay mấy cây nấm trên trần còn hơn là dán mắt vào cái tường xấu xí đó. Nhìn chung, căn lều quá tồi tàn để trữ vỏ chuối, tốt hơn hết hãy để trống nó như một ngôi nhà cho ba người trẻ tuổi. Và tôi thú nhận rằng, nếu nói đây là nhà của tôi, chắc chắn tôi sẽ nằm ngay lên cái bện rơm đó và vứt bỏ đi những phiền muộn. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire từ lâu đã quen với phiền muộn và đôi lúc chúng còn ném luôn cả niềm vui, hiếm khi chúng giải quyết những vấn đề đang diễn ra. Vì vậy sau một lúc im lặng rầu rĩ, bọn trẻ cũng cố gắng nhìn vào tình hình của chúng với một luồng sáng tích cực.

"Đây không phải là một căn phòng tốt," cuối cùng Violet cũng lên tiếng

"Nhưng nếu để tâm đến nó, chị cá chị có thể chế ra một cái gì đó giữ lũ cua tránh xa tụi mình."

"Và em sẽ đọc về những cây nấm sáng này." Klaus nói "Có thể thư viện ở ký túc xá sẽ có thông tin gì đó về cách làm chúng ngừng nhiều nước."

"Ivoser" Sunny nói, một điều gì đó mang nghĩa "Em cá là bốn chiếc răng sắt bén của em có thể cạo hết lớp sơn này để bức tường bớt xấu đi."

Klaus hôn lên đầu em gái nó "Ít ra tụi mình cũng được đi học." nó nói "Em nhớ cảm giác được ngồi trong lớp học."

"Chị cũng vậy." Violet đồng ý "Chúng ta sẽ gặp gỡ bạn bè đồng trang lứa. Một thời gian rồi tụi mình chỉ ở những nơi toàn người lớn."

"Wonic." Sunny nói, chắc chắn mang ý nghĩa "Và học cách làm thư ký là một cơ hội thú vị cho em. Mặc dù em nên được đi học ở một trường mẫu giáo."

"Đúng rồi." Klaus nói "Ai mà biết được? Ngờ đâu cái máy tính cao cấp đó thật sự giữ chân được Bá Tước Olaf thì sao. Điều đó mới quan trọng hơn hết."

"Em đúng đó." Violet nói "Bất cứ phòng nào, chỉ cần không có Olaf thì đều quá đủ cho chị em mình."

"Olo" Sunny nói, nghĩa là "Thậm chí nó xấu xí, ẩm mốc, và đầy cua."

Bọn trẻ thở dài và ngồi im lặng trong một khoảng. Căn lều im lặng, trừ tiếng càn cua bé tí đang kẹp, tiếng "plop" của nước nấm nhiều và tiếng thở dài của bọn trẻ nhà Baudelaire khi nhìn vào vách tường xấu tệ đó. Dù có cố hết sức, những thiếu niên cũng không thể biến cái lều thành hang chuột chũi được. Và cho dù chúng có nghĩ về những phòng học cùng những đứa bạn

bằng tuổi, hay cơ hội thú vị làm thư ký thì sự thật ngôi nhà mới của chúng vẫn tệ và tệ hơn rất nhiều so với việc ngón chân đau vì bị đứt.

"Tốt thôi," Klaus nói sau một lúc "Hình như tới giờ ăn trưa rồi. Nhớ rằng, nếu tụi mình trễ họ sẽ cắt hết ly và đĩa vì thế phải mau đi thôi."

"Nhưng quy tắc thật vô lý." Violet nói, đoạn cúi đầu tránh nước "Ăn trưa không có thời gian cụ thể, vì vậy em đâu thể nào trễ được. Nó chỉ là một từ có nghĩa 'khoảng giờ trưa'."

"Em biết rồi." Klaus nói "Còn về phần Sunny, em ấy bị phạt vì đến tòa nhà quản lý, khi mà em ấy phải đến để làm thư ký cho Nero, đó mới là điều thật sự vô lý."

"Kalc." Sunny nói, đặt bàn tay bé xíu của nó lên đầu gối anh mình. Con bé ý muốn nói "Đừng lo cho em. Em còn nhỏ mà, dùng dao nĩa khó lắm. Nên họ có cắt chúng cũng chẳng vấn đề gì."

Những quy tắc có vô lý hay không, thì bọn trẻ mồ côi vẫn không muốn bị phạt, vì vậy tụi nó bước đi rón rén - từ "rón rén" ở đây nghĩa là "tránh vương quốc cua" - ra bãi cỏ nâu ngoài lề. Giờ học thể dục dường như đã kết thúc, bởi vì bọn trẻ chạy nhảy đã không còn ở đó và điều này làm bọn trẻ nhà Baudelaire có thể tăng tốc đến nhà ăn.

Nhiều năm trước khi câu chuyện này diễn ra, lúc Violet chỉ mới mười tuổi, Klaus lên 8 và Sunny còn chưa là một bào thai, gia đình Baudelaire đi đến một hội chợ địa phương để xem con heo mà ông chú Elwyn vừa đăng kí vào một vào một cuộc thi. Cuộc thi dành cho heo diễn ra chán ngắt, còn bên khu trại gần đó, cả nhà đã tìm thấy một cái thú vị hơn có tên :Cuộc Thi Lasagna Lớn Nhất. Cái Lasagna nào đoạt giải ruy băng xanh dương sẽ được mười một nữ tu nướng, cái nào cũng to và mềm như mây tẩm nệm. Có lẽ vì đang trong lứa tuổi ẩn tượng - cụm từ "lứa tuổi ẩn tượng" có nghĩa "mười và tám

tuổi, tương ứng với hai đứa" - nên Violet và Klaus lúc nào cũng nhớ cái Lasagna đó, và tụi nó chắc chắn sẽ không bao giờ thấy cái nào ở bất cứ đâu lớn như vậy.

Violet và Klaus đã sai. Khi bọn trẻ nhà Baudelaire bước vào nhà ăn, chúng thấy một cái Lasagna đang chờ chúng với kích thước của một sàn nhảy. Nó ngồi trên một vật to lớn có ba chân để tránh làm cháy sàn nhà, và người phục vụ đeo một cái mặt nạ kim loại dày cộm để bảo vệ, bọn trẻ chỉ nhìn thấy cặp mắt qua khe nhìn nhỏ xíu. Bọn trẻ nhà Baudelaire choáng váng bước vào dãy hàng dài đầy trẻ nhỏ đang chờ đến lượt mình để được người mang mặt nạ kim loại xúc Lasagna vào cái đĩa nhựa xấu xí rồi đưa lại cho lũ trẻ mà không một lời nói. Sau khi nhận Lasagna, bọn trẻ mồ côi bước ra khỏi hàng để đi lấy salad, món đang đợi chúng trong một cái tô có kích thước như một chiếc xe tải nhỏ. Kế là một núi bánh mì tỏi và ở cuối dãy, lại thêm một người mang mặt nạ kim loại nữa đang phát dao nĩa cho đám học sinh - những đứa không nên có mặt trong tòa nhà quản lý.

Bọn trẻ nhà Baudelaire nói "Cám ơn." với người đó, hắn ta gật đầu một cách chậm chạp. Chúng nhìn một vòng quanh khu nhà ăn đông nghẹt. Hàng trăm đứa trẻ đã có Lasagna và ngồi dọc theo mấy cái bàn dài hình chữ nhật. Bọn trẻ nhà Baudelaire thấy nhiều đứa khác, chắc chắn chúng đã vào tòa nhà quản lý, vì chúng không có dao nĩa. Bọn trẻ nhìn thấy một số nhiều những học sinh khác bị trôi tay ra phía sau, hình phạt dành cho những đứa đến lớp muộn. Và bọn trẻ lại nhìn thấy nhiều học sinh với gương mặt buồn bã, như thể họ vừa mua một túi kẹo cho ai đó và nhìn họ ăn hết, bọn trẻ đoán những đứa đó đã đến trễ buổi hòa nhạc sáu giờ của Nero. Nhưng những hình phạt đó không phải lý do làm bọn trẻ nhà Baudelaire ngập ngừng. Sự thật là chúng chẳng biết ngồi ở đâu, nhà ăn quá lộn xộn với những quy tắc khác nhau với từng đứa, khó để biết nên ăn ở đâu. Thường thì bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ dễ dàng ngồi ăn với bạn bè, nhưng giờ đây bạn chúng nó ở xa, rất xa trường Prufrock Preparatory. Violet, Klaus và Sunny nhìn quanh nhà ăn đầy người

lạ, có thể là chúng sẽ không đặt cái đĩa xấu xí xuống bàn. Cuối cùng bọn trẻ bắt gặp ánh nhìn từ con bé chúng gặp trên bãi cỏ, đưa gọi chúng bằng một cái tên lạ. Và chúng bước đến chỗ con bé.

Bây giờ, tôi và bạn đã biết con nhỏ ghê tởm này là Carmelita Spats, nhưng bọn trẻ Baudelaire lại chưa được giới thiệu, nên đâu biết nó ghê tởm như thế nào. Khi bọn trẻ mò côi đến gần, con bé đã cho chúng một bài học ngay lập tức.

"Đừng bao giờ nghĩ đến việc ngồi ăn ở đây, cakesniffers!" Carmelita Spats hét lên cùng với sự đồng tình của đám bạn thô lỗ, bạo lực, bẩn thỉu của nó "Ai lại ăn trưa cùng với mấy đứa mò côi trong lều chứ."

"Tôi vô cùng xin lỗi." Klaus nói, dù nó không muốn xin lỗi "Tôi không có ý làm phiền các bạn."

Carmelita, người dường như chưa đến tòa nhà quản lý, cầm nĩa lên và bắt đầu gõ vào khay đựng đồ ăn một cách nhịp nhàng và kích thích "Bọn mò côi cakesniffing trong lều. Bọn mò côi cakesniffing trong lều." con bé hô lớn, làm bọn trẻ nhà Baudelaire mất tinh thần, nhiều đứa khác hòa theo. Như những người thô lỗ, bạo lực, bẩn thỉu, Carmelita Spats có hàng tá những đứa bạn vui vẻ giúp nó làm khổ người khác - chắc để tránh bị con bé hành hạ. Trong vài giây dường như cả nhà ăn ngập trong tiếng gõ của dao nĩa và tiếng hô "Bọn mò côi cakesniffing trong lều.". Ba đứa nhỏ đứng nép vào nhau, xoay đầu lấy một lối thoát và ăn bữa trưa của mình trong hòa bình.

"Oh, để bọn họ yên, Carmelita!" một tiếng hét vang lên. Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn quanh và thấy một cậu bé tóc đen với đôi mắt khá rộng. Cậu trông lớn hơn Klaus và nhỏ hơn Violet, cậu bé có một cuốn sổ tay màu xanh đậm trong túi áo len dày làm bằng lông cừu của mình "Tụi bây mới là cakesniffer. Trong thâm tâm chẳng ai muốn ngồi ăn với tụi bây cả. Đến đây." cậu bé nói và nhìn sáng bọn trẻ nhà Baudelaire "Bàn mình có chỗ trống."

"Cảm ơn cậu rất nhiều." Violet nói một cách nhẹ nhõm và đi theo cậu bé đến một cái bàn còn nhiều chỗ. Cậu ngồi xuống cạnh một cô bé nhìn rất giống cậu. Trông cùng tuổi, cũng có mái tóc đen, đôi mắt rộng và cuốn sổ tay trong túi áo len dày làm bằng lông cừu. Điểm khác nhau là cuốn sổ của con bé màu đen tuyền. Nhìn thấy hai người giống nhau là một điều kì quái, nhưng vẫn còn tốt hơn là nhìn Carmelita Spats, vì thế bọn trẻ ngồi xuống phía đối diện và giới thiệu bản thân.

"Mình là Violet Baudelaire." Violet Baudelaire nói "Đây là em trai tớ, Klaus và đứa em gái nhỏ, Sunny."

"Rất vui được biết các bạn." cậu con trai nói "Mình tên Duncan Quagmire, đây là em gái mình, Isadora. Còn con nhỏ mắng các bạn, xin lỗi khi phải nói thế, là Carmelita Spats."

"Cô ta trông chẳng có gì là tốt đẹp." Klaus nói.

"Câu nói hay nhất thế kỉ." Isadora nói "Carmelita Spats là người thô lỗ, bạo lực, bẩn thỉu và mấy cậu sẽ hạnh phúc hơn khi tránh tiếp xúc với con nhỏ đó."

"Đọc cho các bạn nhà Baudelaire nghe bài thơ của em viết về nó đi." Duncan nói với em nó.

"Cậu sáng tác thơ?" Klaus hỏi. Nó đã đọc thơ của nhiều thi sĩ nhưng chưa từng gặp ai.

"Chỉ một chút thôi," Isadora đáp một cách khiêm tốn "Mình viết thơ trong cuốn sổ tay này, đây là sở thích của mình."

"Sappho!" Sunny thốt lên, có nghĩa như là "Em rất sẵn lòng nghe thơ của chị!"

Klaus giải thích cho bọn trẻ nhà Quagmire hiểu những gì Sunny nói, Isadora mỉm cười và cuộn sổ tay ra "Chỉ là một bài thơ ngắn." con bé nói "Với hai dòng."

"Đó là một cặp câu." Klaus nói "Mình từng học nó trong một quyển sách phê bình văn học."

"Vâng, mình biết." Isadora nói, sau đó đọc bài thơ, rướn lên phía trước để Carmelita Spats không nghe:

"Tôi thà ăn một tô đầy những con dơi hút máu

Còn hơn giành một giờ với Carmelita Spats."

("I would rather eat a bowl of vampire bats

than spend an hour with Carmelita Spats.")

Bọn trẻ nhà Baudelaire cười khúc khích và che miệng để không ai thấy chúng đang cười Carmelita. "Thật tuyệt," Klaus nói "Mình thích phần tô dơi."

"Cảm ơn," Isadora nói "Chắc mình sẽ thấy thú vị khi được đọc quyển phê bình văn học mà cậu nói. Cậu cho tớ mượn nó nhé?"

Klaus ngó xuống "Mình không thể." nó nói "Quyển sách đó của ba mình, nó cháy rụi trong trận hỏa hoạn rồi."

Bọn trẻ nhà Quagmire nhìn nhau, và mắt chúng mở to "Mình rất tiếc khi nghe điều đó." Duncan nói "Anh em mình cũng vừa trải qua một vụ cháy khủng khiếp. Vì vậy tại mình hiểu nó như thế nào. Ba cậu mất trong đám cháy?"

"Đúng vậy." Klaus nói "Mẹ mình cũng thế."

Isadora đặt cái nĩa xuống, vươn tay qua bàn đặt lên bàn tay Klaus. Thường thì điều này sẽ làm Klaus hơi xấu hổ. Nhưng trong trường hợp này nó thấy hoàn toàn tự nhiên.

"Mình rất tiếc." con bé nói "Ba mẹ mình cũng mất như thế. Thật kinh khủng khi nhớ về ba mẹ, đúng không?"

"Bloni," Sunny nói, đoạn gật đầu.

"Suốt một thời gian dài," Duncan thừa nhận "Mình e sợ mọi loại lửa. Thậm chí mình còn không nhìn vào cái bếp."

Violet mỉm cười "Tụi mình từng sống với một người phụ nữ trong một thời gian, dì Josephine, bà ấy sợ mấy cái bếp. Bà ấy sợ nó phát nổ."

"Nổ!" Duncan nói "Mình còn chưa sợ tới mức đó. Vậy sao bây giờ mấy bạn không ở với dì Josephine?"

Giờ thì đến lượt Violet nhìn xuống, Duncan vươn tay qua bàn và nắm lấy tay con bé. "Cô ấy cũng mất," Violet nói "Nói cho cậu biết sự thật, Duncan, cuộc sống tụi mình đã rất bất nháo trong một thời gian."

"Mình rất tiếc." Duncan nói "Ước gì mình có thể nói rằng mọi thứ sẽ tốt hơn từ đây. Nhưng việc chơi violin của hiệu phó Nero, bị Carmelita Spats trêu chọc và những cái lều đáng sợ dành cho trẻ mồ côi, thì Prufrock Prep là một nơi khổ sở."

"Mình nghĩ thật kinh khủng để gọi là lều dành cho trẻ mồ côi," Klaus nói "Nó là một nơi tồi tệ tới mức không một cái tên xúc phạm nào có thể đặt cho"

"Tên gọi đó do Carmelit đặt, xin lỗi khi nói thế." Isadora nói "Duncan và mình đã phải sống ở đó suốt ba học kì chỉ vì cần ba mẹ hoặc người giám hộ kí xác nhận vào tờ đơn, và tụi mình không có ai cả."

"Đó cũng là điều đã xảy đến với tụi mình!" Violet thốt lên "Và khi tụi mình xin Nero một ngoại lệ..."

"Ông ta nói quá bận tập luyện violin," Isadora nói, và gật đầu khi kết thúc câu nói của Violet "Ông ta lúc nào cũng nói thế. Dù sao, Carmelita gọi là lều cho trẻ mồ côi khi tụi mình sống ở đó, và có vẻ như nó sẽ không ngừng dùng cái tên đó."

"Tốt thôi," Violet thở dài "Cái tên khó chịu mà Carmelita đặt chỉ là vấn đề nhỏ đối với cái lều. Các bạn đối phó với lũ cua như thế nào khi sống ở đó?"

Duncan buông tay con bé ra để lấy cuốn sổ trong túi, "Mình dùng cuốn sổ để ghi chép lại mọi thứ," nó giải thích "Mình có ước mơ trở thành phóng viên ngành báo chí khi vừa mới lớn, và mình cho rằng đó là thời điểm thích hợp để mình luyện tập. Đây rồi: ghi chú về lũ cua. Chúng sợ tiếng ồn lớn, bạn hiểu không, mình đã liệt kê ra một danh sách những thứ cần làm để dọa chúng tránh xa chúng ta."

"Sợ tiếng ồn lớn," Violet lặp lại và cột tóc bằng sợi ruy băng để tránh vướng mắt.

"Khi chị ấy cột tóc lên như vậy." Klaus giải thích với bọn trẻ nhà Quagmire "Có nghĩa là chị ấy đang nghĩ đến một phát minh. Chị tớ là một nhà sáng chế."

"Những đôi giày ồn ào thì sao?" Violet nói ngay "Nếu chúng ta lấy những mảnh kim loại dính vào giày, thì sau đó mỗi khi bước đi ta sẽ tạo ra những tiếng ồn và tớ chắc là ta sẽ chẳng gặp lại bọn cua."

"Giày ồn ào!" Duncan meo máo "Isadora và tớ sống trong lều mồ côi suốt thời gian qua vậy mà chưa bao giờ nghĩ đến điều đó." Nó rút cây bút chì trong túi ra, ghi "GiàyỒnÀo" vào quyển sổ xanh đen và lật sang trang "Tớ

cũng có một danh sách các quyển sách về nằm trong thư viện, nếu bọn cậu cần giúp với đồng nầu nầu trên trần."

"Zatwal!" Sunny hét lên.

"Tụi mình rất thích đến thư viện." Violet dịch "Thật may mắn khi được gặp cặp song sinh các cậu."

Mặt Duncan và Isadora sụp xuống, một biểu hiện không có nghĩa là phần trước đầu của chúng rơi xuống đất. Ta có thể hiểu đơn giản là an hem nó trong có vẻ buồn.

"Sao vậy?" Klaus hỏi "Bọn tớ nói gì làm các cậu buồn à?"

"Song sinh." Duncan nói nhỏ vừa đủ để bọn trẻ nhà Baudelaire nghe.

"Các bạn là anh em sinh đôi, không phải à?" Violet hỏi "Trông giống nhau mà."

"Tụi mình là an hem sinh ba." Isadora nói một cách rầu rĩ.

"Tớ hơi bối rối." Violet nói "Sinh ba có phải là ba người được sinh ra cùng lúc?"

"Tụi mình là ba người được sinh ra cùng lúc." Isadora giải thích "Nhưng anh mình, Quigley, đã mất trong vụ cháy như ba mẹ các cậu."

"Tớ rất tiếc về điều đó." Klaus nói "Thứ lỗi cho bọn tớ vì đã gọi hai cậu là song sinh. Tụi mình không có ý xúc phạm đến ký ức về Quigley đâu."

"Dĩ nhiên là không sao cả." Duncan nói và cười nhẹ với bọn trẻ nhà Baudelaire "Làm sao mà các cậu biết được chứ. Thôi nào, nếu các cậu đã dùng xong Lasagna thì tụi mình sẽ chỉ cho các cậu thư viện."

"Và có thể chúng ta sẽ tìm thấy vài mảnh kim loại." Isadora nói "Cho giày ồn ào."

Bọn trẻ nhà Baudelaire cười, sau đó năm đứa trẻ cất đĩa rồi rời khỏi nhà ăn. Thư viện trở nên dễ chịu, không phải do những chiếc ghế thoải mái, những kệ sách gỗ to lớn, hay là sự lao xao của những người đang đọc sách làm chúng cảm thấy ổn khi bước vào phòng. Thật vô ích khi nói về tất cả những ngọn đèn đồng thau trong hình dạng những con cá khác nhau, những tấm rèm màu xanh rực rỡ gợn sóng nước như được những ngọn gió từ cửa sổ thổi vào. Bởi vì những điều tuyệt vời đó không phải điều làm ba đứa trẻ cười. Bọn trẻ nhà Quagmire cũng cười. Tôi không tìm hiểu bọn trẻ nhà Quagmire nhiều như bọn trẻ nhà Baudelaire, nhưng tôi có thể nói rằng chúng nó đang cười với cùng một nguyên nhân.

Đó là sự nhẹ nhõm khi tìm được những người bạn thật sự trong những thời điểm bận rộn và đáng sợ. Đó cũng là sự nhẹ nhõm của năm đứa trẻ khi bọn trẻ nhà Quagmire đưa bọn trẻ nhà Baudelaire tham quan một vòng thư viện Prufrock. Bạn bè có thể giúp bạn cảm thấy thế giới nhỏ hơn và ít lén lút, bởi vì bạn đã tìm thấy được người đồng cảm, cụm từ "đồng cảm" ở trường hợp này có nghĩa "có người thân gia đình chết cháy và sống trong lều mồ côi". Khi Duncan và Isadora thì thầm giải thích với Violet, Klaus, và Sunny thư viện được lập ra như thế nào, bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy càng lúc càng ít phiền muộn về hoàn cảnh mới của chúng. Và ngay khi Duncan và Isadora giới thiệu những quyển sách ưa thích của chúng thì ba chị em nghĩ có lẽ vận đen của chúng đang đi đến hồi kết. Chúng đã làm, dĩ nhiên chỉ là không có vấn đề gì ở thời điểm hiện tại. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đã tìm thấy những người bạn và khi chúng đứng trong thư viện với bọn trẻ nhà Quagmire, thế giới như nhỏ lại và an toàn hơn những gì nó có trong thời gian dài, dài qua.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nếu gần đây bạn vào một viện bảo tàng - hay là vào một buổi triển lãm nghệ thuật để lẩn trốn khỏi cảnh sát - thì có thể bạn đã thấy một loại tranh được biết đến là tranh bộ ba (Tritych). Tranh bộ ba gồm ba bức, với nhiều thứ khác nhau được vẽ lên mỗi bức. Ví dụ, bạn tôi, giáo sư Reed làm một bộ tranh cho tôi, ông ấy vẽ lửa lên bức đầu, máy đánh chữ lên bức kế, và gương mặt một người phụ nữ xinh đẹp, thông minh ở bức thứ ba. Bộ tranh được đặt với tiêu đề "Chuyện gì đã xảy ra với Beatrice và tôi không thể không khóc khi nhìn vào nó."

Tôi là một nhà văn, không phải là một họa sĩ, nhưng nếu tôi cố gắng và vẽ một bộ ba tranh với tiêu đề "Những kinh nghiệm khổ sở của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire tại Profrock Prep", tôi sẽ vẽ ông Remora trên bức đầu, bà Bass trên bức kế và hộp kim bấm ở bức thứ ba. Và kết quả là điều đó sẽ khiến tôi buồn vì giữa bộ tranh Beatrice và bộ tranh Baudelaire, tôi không thể ngừng khóc cả ngày được.

Ông Remora là giáo viên của Violet, ông ta kinh khủng đến mức Violet nghĩ thà nó ở trong lều mồ côi cả sáng và dùng bữa với đôi tay bị trói sau lưng còn hơn là chạy thật nhanh đến phòng một và học hỏi từ một người đàn ông khốn khổ như vậy. Ông Remora có một bộ ria mép đen và dày, như thể ai đó đã chặt ngón tay cái của một con khỉ đột và dán nó lên trên môi ông ta, và trông ông ta cũng gần như là một con khỉ đột, ông Remora liên tục ăn chuối. Chuối là một loại trái cây khá ngon, chứa nhiều kali. Nhưng sau khi xem ông Remora bỏ chuối vào miệng, vứt vỏ ra sàn rồi chùi vụn chuối trên cằm và ria mép. Violet đã không còn muốn nhìn thấy bất kì trái chuối nào

nữa. Vừa nhai, ông Remora vừa kể chuyện, bọn trẻ sẽ viết câu chuyện vào tập và thường xuyên có bài kiểm tra. Các câu chuyện rất ngắn và có nhiều chủ đề dễ hiểu. "Một ngày nọ, tôi đi đến cửa hàng để mua một thùng sữa." Ông Remora nói và nhai chuối "Khi tôi về nhà, tôi đổ sữa ra ly và uống nó. Sau đó tôi xem TV. Hết.". Hoặc "Một buổi chiều nọ, người đàn ông tên Edward leo lên một chiếc xe tải màu xanh lá và lái đến nông trại. Nông trại có ngõng và cừu. Hết.". Ông Remora sẽ kể chuyện liên tục, ăn chuối liên tục và điều đó rất khó để Violet chú ý. Để làm mọi thứ tốt hơn, Duncan ngồi cạnh Violet, chúng chuyển thư cho nhau trong những ngày đặc biệt nhằm chán. Nhưng để làm mọi thứ tệ hơn, Carmelita Spats ngồi ngay sau Violet, cứ mỗi vài phút nó lại chồm lên và đẩy Violet bằng cây gậy nó tìm thấy trên bãi cỏ. "Mồ côi" Nó thì thầm và đẩy Violet bằng cây gậy. Rồi Violet sẽ quên ghi lại một số chi tiết trong câu chuyện mới nhất của ông Remora.

Bằng qua sảnh đến phòng hai là giáo viên của Klaus, bà Bass, người có mái tóc đen dài và rời rã, nhìn bà ta cũng mơ hồ như một con khỉ đột. Bà Bass là một giáo viên nghèo, cụm từ ở đây không có nghĩa là "một giáo viên không có nhiều tiền" nhưng "một giáo viên bị ám ảnh bởi hệ thống số liệu". Hệ thống số liệu, bạn chắc chắn biết nó là một hệ thống đo lường hầu hết mọi thứ trên thế giới. Cũng như việc quyết định ăn một hoặc hai trái chuối. Nó quyết định đo lường mọi thứ. Klaus nhớ khi nó tám tuổi, nó đã đo chiều rộng của tất cả lối vào biệt thự nhà Baudelaire khi nó chán vào một buổi chiều mưa. Nhưng dù mưa hay nắng, bà Bass đều muốn đo mọi thứ rồi ghi các phép đo lên bảng phấn. Mỗi sáng, bà ta sẽ bước vào phòng hai với cái túi đầy những vật dụng bình thường như một cái chảo chiên, một khung hình, một bộ xương mèo, rồi đặt lên mỗi bàn một món. "ĐO!" Bà Bass ra lệnh, cả lớp sẽ lấy thước ra và đo vật gì mà giáo viên đã để trên bàn chúng. Chúng sẽ đọc các phép đo cho bà Bass viết lên bảng rồi chuyển qua đo vật khác. Lớp học sẽ tiếp tục theo cách này suốt buổi sáng. Và Klaus cảm thấy mắt nó như lên men - cụm từ "lên men" ở đây có nghĩa là "đau nhức do chán nản". Bên kia phòng, mắt Isadora cũng lên men. Có thời cơ chúng sẽ nhìn nhau và lè lưỡi như nói

rằng bà Bass thật kinh khủng, đúng không?

Nhưng Sunny, thay vì đi đến lớp học, nó phải làm việc tại tòa nhà hành chính và tôi phải nói rằng hoàn cảnh của con bé là tệ nhất trong bộ tranh. Là thư ký của hiệu phó Nero, Sunny bị giao rất nhiều nhiệm vụ mà một em bé không thể thực hiện. Ví dụ, nó phụ trách trả lời điện thoại, nhưng những người gọi cho hiệu phó Nero không phải lúc nào cũng hiểu "Seltepia!" theo cách nói của Sunny có nghĩa là "Xin chào đây là văn phòng của hiệu phó Nero. Tôi có thể giúp gì cho bạn?" Đến ngày thứ hai, Nero tức giận với con bé vì đã làm cho nhiều đồng nghiệp của ông ta bối rối. Ngoài ra Sunny còn phụ trách việc nhập, ghim và gửi tất cả thư của hiệu phó Nero. Nghĩa là nó phải dùng máy đánh chữ, kim bấm và dán tem. Tất cả đều được thiết kế cho người lớn dùng. Không giống nhiều đứa bé khác, Sunny đã có một số kinh nghiệm trong công việc khó khăn - dù sao thì nó và anh chị nó cũng đã làm việc một thời gian ở Lucky Smells Lumbermill - Nhưng những thiết bị này không phù hợp với những ngón tay nhỏ bé như vậy. Sunny khó có thể di chuyển các phím đánh và thậm chí nó còn không biết đánh vần như thế nào hầu hết các từ mà Nero đưa ra. Con bé chưa từng dùng kim bấm, vì thế đôi khi nó bấm vào ngón tay, hơi đau một tí. Rồi đôi lúc một trong các con tem dính vô lười nó và không rơi ra.

Ở hầu hết các trường học, cho dù cực nhọc đến đâu, học sinh cũng có cơ hội hồi sức vào những ngày cuối tuần, chúng có thể nghỉ ngơi và vui chơi thay vì tham gia vào các lớp học khốn khổ, và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire trông có vẻ chỉ được nghỉ ngơi từ việc nhìn những quả chuối, những cây thước và và đóng công việc thư ký. Vì vậy chúng khá suy sụp vào một chiều thứ sáu khi bọn trẻ nhà Quagmire thông báo với chúng rằng Prufrock Prep không có ngày cuối tuần. Thứ bảy và chủ nhật là những ngày học thật sự, điều đó được cho là phù hợp với phương châm của trường. Quy tắc này không thực sự có ý nghĩa - sau tất cả, để dễ nhớ thì bạn sẽ chết khi đang thư giãn trong trường - nhưng đó là cách mọi thứ được định sẵn, vì vậy bọn trẻ

nhà Baudelaire không bao giờ có thể nhớ chính xác được ngày thứ, vì lặp đi lặp lại chính là thời khóa biểu của chúng. Vì thế nên tôi rất tiếc khi nói rằng tôi không thể nói cho bạn cái ngày mà Sunny nhận thấy kim bấm sắp hết, nhưng tôi có thể nói với bạn rằng Nero đã thông báo ông ta sẽ không mua thêm nữa khi ra ngoài bởi vì con bé đã lãng phí quá nhiều thời gian học cách trở thành thư ký. Sunny sẽ phải tự làm kim bấm bằng một thanh sắt mỏng trong ngăn kéo của Nero.

"Thật lố bịch!" Violet khóc khi Sunny nói với nó về nhu cầu mới của Nero. Đó là vào sau giờ ăn tối, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire ở trong lều mồ côi với bọn trẻ nhà Quagmire, rải muối lên trần. Violet đã tìm thấy một số mảnh kim loại phía sau nhà ăn và tạo ra năm đôi giày ồn ào: ba đôi cho Baudelaire và hai đôi cho Quagmire để bọn của không còn làm phiền chúng trong lều nữa. Tuy nhiên, vấn đề những cây nấm vẫn chưa được giải quyết. Với sự giúp đỡ của Duncan, Klaus tìm được một cuốn sách về nấm trong thư viện và trong đó viết rằng muối có thể làm những cây nấm đặc biệt khô lại. Bọn trẻ nhà Quagmire đã làm phân tâm những người làm trong nhà ăn bằng cách làm rớt mấy cái đĩa, và trong khi Nero hét vào mặt chúng vì đã gây ra một mớ hỗn độn, bọn trẻ nhà Baudelaire đã lấy ba lọ muối bỏ vào túi. Bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn sau bữa ăn tối, năm đứa trẻ ngồi trên những bện rơm khô, cố gắng rải muối vào những cây nấm và kể về ngày của chúng.

"Thật là vô lý." Klaus đồng tình "Thật là ngốc nghếch khi Sunny trở thành một thư ký, nhưng tự làm kim bấm? Tớ chưa bao giờ nghe điều gì bất công như vậy."

"Tớ nghĩ kim bấm phải được làm trong nhà máy." Duncan nói, nó dừng lại và nhìn lướt qua cuốn sổ màu xanh lá cây để tìm xem có bất kỳ ghi chú nào về vấn đề này không "Tớ không nghĩ con người còn làm kim bấm bằng tay từ thế kỷ mười lăm."

"Nếu em có thể chôm một vài miếng kim loại mỏng, Sunny." Isadora nói

"Chúng ta có thể giúp em làm kim bấm sau giờ ăn tối. Nếu năm đứa mình làm cùng nhau, sẽ ít rắc rối hơn. Nhắc tới rắc rối, tớ đang làm một bài thơ về bá tước Olaf, nhưng tớ không chắc những vốn từ tớ biết có đủ độ kinh khủng để miêu tả về ông ta không."

"Và tớ tưởng tượng sẽ rất khó để tìm từ nào đó vần với 'Olaf'." Violet nói.

"Khó thiệt." Isadora thừa nhận "Tất cả những gì tớ có thể nghĩ đến là 'Pilaf', đó là một kiểu cơm. Và dù sao thì nó cũng chỉ vần có một nửa."

"Có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ xuất bản tập thơ của mình về bá tước Olaf." Klaus nói "Và mọi người sẽ biết ông ta kinh khủng như thế nào."

"Và tớ sẽ viết một bài báo về ông ta." Duncan đồng tình.

"Tớ nghĩ tớ có thể chế ra một cái máy in." Violet nói "Có lẽ khi đủ tuổi, tớ mới có thể sử dụng tài sản của nhà Baudelaire để mua vật liệu mà tớ cần."

"Tụi mình cũng có thể in sách phải không?" Klaus hỏi.

Violet cười. Con bé biết em mình đang nghĩ về một thư viện mà chúng có thể tự tin. "Cả những quyển sách." Con bé nói.

"Tài sản nhà Baudelaire?" Duncan hỏi "Ba mẹ mấy cậu cũng để lại tài sản hả? Ba mẹ tụi tớ có những viên đá quý Quagmire nổi tiếng, chúng không bị thiệt hại trong trận hỏa hoạn. Khi đủ tuổi, những viên đá quý báu đó sẽ thuộc về tụi tớ. Tụi mình có thể bắt đầu công việc in ấn cùng nhau."

"Thật là một ý kiến tuyệt vời." Violet nói "Chúng ta có thể gọi nó là công ty Quagmire-Baudelaire."

"Chúng ta có thể gọi nó là công ty Quagmire-Baudelaire!" Bọn trẻ kinh ngạc đánh rơi lọ muối khi nghe thấy tiếng nói nhạo báng của hiệu phó Nero.

Ngay lập tức, những con cua nhỏ trong lều mờ côi nhắt lấy chúng và vội chạy đi trước khi Nero nhận thấy "Ta xin lỗi vì đã làm gián đoạn cuộc họp kinh doanh quan trọng của mấy đứa." Ông ta nói, mặc dù một đứa con nít cũng có thể nhận ra ông hiệu phó chẳng có vẻ gì là nhận lỗi "Giáo viên thể dục mới của mấy đứa đã về trường, và ông ta rất hào hứng để gặp mấy đứa mờ côi trước khi buổi hòa nhạc của ta bắt đầu. Rõ ràng mấy đứa trẻ mờ côi có cấu trúc xương tuyệt vời hoặc là một cái gì đó. Có phải đó là những điều ông nói không, huấn luyện viên Genghis?"

"Oh, đúng rồi." Một người đàn ông cao và gầy tiến lên để bọn trẻ có thể nhìn thấy. Ông ta mặc một cái quần len và một cái áo len như bất kỳ giáo viên thể dục nào cũng mặc. Chân mang một đôi giày chạy đắt tiền với cổ rất cao, Và trên cổ ông ta mang một cái còi bạc sáng bóng. Bao quanh đầu ông ta là một miếng vải với viên ngọc đỏ bóng. Những cái khăn như vậy được gọi là turban, người ta thường đội vì lý do tôn giáo, nhưng Violet, Klaus và Sunny chỉ cần nhìn một cái là biết ông ta đội turban vì một lý do hoàn toàn khác.

"Oh vâng," Người đàn ông nhắc lại "Bọn trẻ mờ côi có cặp chân tuyệt hảo để chạy, và tôi không thể chờ để xem những mẫu vật gì đang đợi tôi trong lều."

"Mấy đứa." Nero nói "Đứng dậy khỏi bện rơm và nói xin chào huấn luyện viên Genghis nào."

"Xin chào huấn luyện viên Genghis" Duncan nói.

"Xin chào huấn luyện viên Genghis" Isadora nói.

Bọn trẻ nhà Quagmire, mỗi đứa bắt lấy bàn tay xương xẩu của Genghis và quay lại nhìn bọn trẻ nhà Baudelaire một cách bối rối. Chúng rất ngạc nhiên khi thấy ba chị em vẫn còn ngồi trên bện rơm và nhìn chăm chăm vào Genghis thay vì tuân theo lệnh của Nero. Nhưng nếu tôi ở trong lều mờ côi

ngay lúc đó, chắc chắn tôi sẽ không mấy ngạc nhiên. Tôi sẽ mang bộ tranh quý giá "Chuyện gì đã xảy đến với Beatrich" ra cá cược rằng nếu bạn ở đó ngày lúc ấy bạn cũng sẽ không ngạc nhiên. Bởi vì bạn chắc chắn đã đoán ra giống như bọn trẻ nhà Baudelaire đã đoán ra tại sao người đàn ông tự giới thiệu mình là huấn luyện viên Genghis lại đội một cái khăn turban. Một cái khăn bao lấy tóc người đội, có thể thay đổi diện mạo của họ một chút, và nếu cái khăn được gấp xuống khá thấp, như cái này, thì nếp gấp thậm chí còn có thể che cả chân mày của người đội. Nhưng nó không thể che ánh mắt sáng bóng, hay cái nhìn đầy tham lam, nham hiểm trong mắt ai đó khi họ nhìn xuống ba đứa trẻ bơ vơ.

Người đàn ông tự giới thiệu là huấn luyện viên Genghis nói rằng bọn trẻ mồ côi có cặp chân tuyệt hảo để chạy, dĩ nhiên là điều vô nghĩa, nhưng khi bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn giáo viên thể dục mới của chúng, chúng đã ước điều đó có nghĩa. Khi người đàn ông tự nhận mình là huấn luyện viên Genghis nhìn chúng bằng một cặp mắt sáng bóng, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không ước gì hơn là chân của chúng có thể giúp chúng chạy xa thật xa khỏi người đàn ông thật sự là bá tước Olaf.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cụm từ "bắt chước" nghĩa là một hành động tò mò, bởi vì nó chẳng có gì khác để làm ngoài việc chạy theo một điều gì đó. Nếu bạn bắt chước, có nghĩa là bạn làm lại những điều người khác vừa làm. Nếu bạn bè của bạn quyết định nhảy cầu xuống dòng nước lạnh của biển hoặc một con sông, ví dụ, bạn nhảy theo sau họ, là bạn đang bắt chước. Bạn có thể thấy lý do tại sao bắt chước là một hành động nguy hiểm, bạn sẽ chết đuối dễ dàng bởi vì có ai khác đã nghĩ ra điều đó trước bạn.

Đó là lý do tại sao Klaus và Sunny lưỡng lự làm theo khi thấy Violet đứng dậy khỏi bện rơm và nói "Xin chào huấn luyện viên Genghis." Hai đứa nhỏ nhà Baudelaire không thể tưởng tượng được chị nó lại không nhận ra bá tước Olaf, và chị nó cũng chẳng bước tới hiệu phó Nero để thông báo chuyện gì đang xảy ra. Trong một thoáng, Klaus và Sunny thậm chí còn cho rằng Violet đã bị thôi miên như khi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire sống ở Paltryville. Nhưng mắt của Violet không nở rộng hơn bình thường, và con bé cũng không nói "Xin chào huấn luyện viên Genghis." bằng giọng nói trầm trầm mà Klaus từng nói khi bị thôi miên.

Mặc dù rất bối rối, nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire vẫn tin tưởng vào chị chúng. Con bé đã tránh phải kết hôn với bá tước Olaf khi dường như điều đó là không thể tránh khỏi, một từ ở đây có nghĩa là "một cuộc đời kinh dị và khốn khổ". Con bé đã làm một cái mở khóa khi chúng cần gấp, sử dụng kỹ năng sáng chế để giúp chúng thoát khỏi những con đĩa đói. Vì vậy mặc dù không thể hiểu lý do gì, Klaus và Sunny vẫn biết rằng Violet phải có lý do chính đáng để chào đón bá tước Olaf lịch sự hơn là vạch trần thân phận của

ông ta ngay lập tức cho nên, sau khi dừng lại, chúng đã bắt chước.

"Xin chào quận luyện viên Genghis." Klaus nói.

"Gefidio!" Sunny nói.

"Thật vinh hạnh khi được gặp mấy đứa." Huấn luyện viên Genghis nói và mỉm cười. Bọn trẻ nhà Baudelaire có thể nói rằng ông ta đang nghĩ rằng đã đánh lừa được chúng nó hoàn toàn và đang rất hài lòng với bản thân.

"Ông nghĩ sao huấn luyện viên Genghis?" Hiệu phó Nero hỏi "Có đứa nào trong đám trẻ mồ côi này sở hữu đôi chân mà ông tìm không?"

Huấn luyện viên Genghis chỉnh lại cái khăn turban và nhìn xuống đám trẻ như thể chúng là một đĩa xà lách có thể ăn thay vì là năm đứa bé mồ côi. "Oh vâng," Ông ta nói bằng chất giọng khàn khàn mà bọn trẻ nhà Baudelaire vẫn thường nghe trong mấy cơn ác mộng. Giơ bàn tay xương xẩu, ông ta chỉ Violet đầu tiên, tiếp theo là Klaus, cuối cùng là Sunny "Ba đứa trẻ này là những gì tôi đang tìm, được rồi. Còn cặp song sinh này thì chẳng có gì cả."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Nero nói, chẳng thêm để ý rằng bọn trẻ nhà Quagmire là sinh ba. Sau đó ông ta nhìn vào đồng hồ "Đã đến giờ hòa nhạc của tôi rồi. Tất cả mọi người hãy theo tôi đến khán phòng, trừ khi bạn đang chuẩn bị tinh thần mua cho tôi một túi kẹo."

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire hi vọng sẽ chẳng bao giờ mua cho hiệu phó một món quà nào, chứ đừng nói đến một túi kẹo, một món mà chúng nó yêu thích và đã không được ăn trong một thời gian dài. Vì thế chúng theo Nero ra khỏi lều mồ côi và băng qua bãi cỏ đến khán phòng. Bọn trẻ nhà Quagmire cũng làm theo, nhìn chăm chăm vào những tòa nhà hình bia mộ, những tòa nhà thậm chí còn kỳ quái hơn trong ánh trăng.

"Tối nay," Nero nói "Tôi sẽ chơi một bản violon sonata do tôi viết. Nó chỉ kéo dài khoảng nửa tiếng, nhưng tôi sẽ chơi nó mười hai lần liên tiếp."

"Oh, tuyệt!" Huấn luyện viên Genghis nói "Hiệu phó Nero tôi nói như vậy bởi vì tôi là một fan hâm mộ to lớn về âm nhạc của ông. Những buổi hòa nhạc của anh là một trong những lý do chính tôi muốn làm việc ở Prufrock Prep."

"Thật tuyệt khi nghe điều đó." Nero nói "Thật khó để tìm ra những người đánh giá cao một thiên tài như tôi."

"Tôi hiểu cảm giác của ông mà." Huấn luyện viên Genghis nói "Tôi là giáo viên thể dục tốt nhất trên thế giới, và dù sao thì từ đó đến giờ vẫn chưa có cuộc điều hành nào dành cho tôi."

"Thật là sốc." Nero nói và lắc đầu.

Bọn trẻ nhà Baudelaire và bọn trẻ nhà Quagmire bước đi phía sau người lớn, chúng nhìn nhau trong sự ghê tởm khi nghe cuộc nói chuyện khoe khoang, nhưng chúng vẫn không dám nói chuyện với nhau cho đến khi vào khán phòng, ngồi xuống chỗ đủ xa Carmelita Spats và lũ bạn khó ưa của nó. Có một và chỉ có một lợi thế đối với một người không thể chơi violon nhưng cứ khẳng khẳng đòi chơi và lợi thế đó là họ thường chơi to đến nỗi họ không thể nghe thấy tiếng khán giả đang nói chuyện. Dĩ nhiên, sẽ thật bất lịch sự khi khán giả nói chuyện trong buổi trình diễn, nhưng khi buổi diễn quá tệ hại và nó kéo dài tới sáu tiếng, bất lịch sự như vậy cũng có thể được Bỏ qua. Vì vậy tối hôm đó, sau khi giới thiệu bản thân bằng một bài phát biểu ngắn gọn, khoe khoang, hiệu phó Nero đứng trên sân khấu và bắt đầu chơi bản sonata của ông ta lần đầu tiên.

Khi bạn nghe một bản nhạc cổ điển, thật là thú vị khi thử đoán điều gì đã thúc đẩy nhà soạn nhạc viết nên những nốt nhạc cụ thể đó. Đôi khi một nhà

soạn nhạc sẽ lấy cảm hứng từ tự nhiên và viết một bản giao hưởng theo âm thanh của chim và cây cối. Sẽ có lúc, nhà soạn nhạc lấy cảm hứng từ thành phố và viết một bản giao hưởng theo âm thanh của giao thông và vỉa hè. Với trường hợp của bản sonata này, Nero dường như đã lấy cảm hứng từ việc ai đó đánh một con mèo, với âm thanh rất lớn rồi kêu lên và làm cho nó khá dễ dàng để ta nói chuyện trong suốt buổi biểu diễn. Khi Nero kéo chiếc violon của mình, các học sinh của Prufrock Prep bắt đầu nói chuyện với nhau. Bọn trẻ nhà Baudelaire cũng chú ý đến ông Remora và bà Bass, họ đang tìm kiếm những học sinh nợ Nero túi kẹo, hai ông bà cười khúc khích và chia sẻ một quả chuối cho nhau ở phía sau hàng. Chỉ có huấn luyện viên Genghis, người ngồi chính giữa hàng ghế đầu, dường như chỉ chú ý đến âm nhạc.

"Giáo viên thể dục mới trong thật đáng sợ." Isadora nói.

"Đúng vậy." Duncan đồng ý "Đôi mắt ông ta sáng rực."

"Đôi mắt sáng rực đó." Violet nói, nó nhìn để đảm bảo huấn luyện viên Genghis không nghe thấy "Bởi vì ông ta không thực sự là huấn luyện viên Genghis. Ông ta không thực sự là huấn luyện viên. Ông ta là bá tước Olaf ngụ trang."

"Em biết chị nhận ra ông ta mà!" Klaus nói.

"Bá tước Olaf à?" Duncan nói "Thật kinh khủng! Bằng cách nào mà ông ấy theo các cậu tới đây?"

"Stewak." Sunny nói một cách chán nản.

"Ý em tớ là ông ta theo dõi tụi tớ khắp nơi." Violet giải thích "Và con bé đúng. Nhưng nó không có nghĩa là bằng cách nào ông ấy tìm thấy tụi tớ. Vấn đề là ông ta ở đây và chắc chắn ông ta đã có một kế hoạch để cướp tài sản của tụi tớ."

"Nhưng tại sao chị lại giả vờ không nhận ra không ta?" Klaus hỏi.

"Đúng rồi." Isadora nói "Nếu cậu nói với hiệu phó Nero rằng ông ta thực sự là bá tước Olaf, thì Nero đã có thể ném Cakesniffer ra khỏi đây, cậu bỏ qua cách nói của tớ nhé."

Violet lắc đầu tỏ vẻ không đồng quan điểm với Isadora và cô ấy cũng không màng về 'Cakesniffer' "Olaf quá thông minh." Con bé nói "Tớ biết rằng nếu tớ thử nói với Nero rằng ông ta không phải là giáo viên thể dục, thì ông ta sẽ lại xoay người bỏ chạy cũng giống như ông ta đã từng làm với dì Josephine, chú Monty và cả những người khác nữa."

"Đó là một suy nghĩ hay." Klaus đồng tình.

"Thêm nữa, nếu Olaf nghĩ rằng ông ta đã đánh lừa được tụi tớ, thì tụi tớ sẽ có thêm chút thời gian để tìm ra chính xác những gì ông ấy định làm."

"Lirt!" Sunny gợi ý.

"Ý em tới là tụi tớ có thể phát hiện ra tay sai của ông ta xung quanh." Violet dịch "Đó là một ý hay, Sunny. Chị không nghĩ được như vậy."

"Bá tước là có tay sai?" Isadora hỏi "Thật không công bằng. Ông ấy đã đủ xấu xa khi không có người giúp đỡ."

"Tay sai của ông ta cũng xấu xa không kém." Klaus nói "Có hai người đàn bà mặt phẫn bắt tụi tớ trong kế hoạch của ông ấy. Một người đàn ông tay móc sắt giúp Olaf giết cậu Monty."

"Và đừng quên người đàn ông đã chỉ huy tụi mình ở xưởng gỗ." Violet thêm vào.

"Aeginu!" Sunny nói, có nghĩa là "Và một tên tay sai không giống nam

cũng chẳng giống nữ."

"'Aeginu' nghĩa là gì?" Duncan hỏi, lấy quyển sổ ra "'Tớ sẽ viết lại tất cả chi tiết về Olaf và đoàn kịch của ông ta."

"Tại sao?" Violet hỏi.

"Tại sao à?" Isadora lặp lại "Bởi vì tụi tớ sẽ giúp các cậu, đó là lý do! Cậu nghĩ là bọn tớ chỉ ngồi yên đây trong khi các cậu cố thoát khỏi kế hoạch của Olaf à?"

"Nhưng bá tước Olaf rất nguy hiểm." Klaus nói "Nếu mấy cậu giúp tớ, nghĩa là mấy cậu đang mạo hiểm mạng sống đó."

"Đừng bận tâm." Duncan nói, mặc dù tôi rất tiếc khi phải nói bọn trẻ nhà Quagmire nên bận tâm về điều đó. Chúng phải bận tâm rất nhiều. Duncan và Isadora rất dũng cảm và quan tâm đến việc giúp đỡ bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire, nhưng dũng cảm thường phải trả giá. "Giá" ở đây không có nghĩa là một cái gì đó giá năm đô la. Ý tôi là một mức giá lớn hơn nhiều, một mức giá quá khủng khiếp mà tôi không thể nói ngay bây giờ. Tôi phải quay lại cảnh tôi đang viết lúc này.

"Đừng bận tâm." Duncan nói "Điều chúng ta cần là một kế hoạch. Bây giờ, chúng ta cần chứng minh với Nero rằng huấn luyện viên Genghis thật ra là bá tước Olaf. Chúng ta làm điều đó như thế nào?"

"Nero có một cái máy tính." Violet nói một cách chu đáo "Ông ta đã cho chúng ta thấy một vài tấm ảnh Olaf trên màn hình, nhớ không?"

"Đúng rồi." Klaus nói, gật đầu "Ông ta nói rằng hệ thống máy tính cao cấp sẽ giữ chân Olaf tránh xa. Rất nhiều máy tính."

Sunny gật đầu đồng tình. Violet nhắc con bé lên đặt trên đùi. Nero đã đạt

đến phần cao trào thét gào trong bản sonata, và bọn nhỏ phải chụm vào nhau để tiếp tục câu chuyện. "Nếu tụi mình đi gặp Nero vào sớm ngày mai." Violet nói "Tụi mình có thể nói chuyện riêng với ông ta mà không có Olaf. Tụi mình sẽ yêu cầu ông ta sử dụng máy tính. Có thể Nero sẽ không tin chúng ta, nhưng máy tính có thể thuyết phục ông ta điều tra huấn luyện viên Genghis."

"Có thể Nero sẽ khiến ông ta cởi turban ra." Isadora nói "để lộ ra chân mày dính liền của ông."

"Hoặc là cởi bỏ đôi giày chạy đắt tiền." Klaus nói "để lộ ra hình xăm trên mắt cá chân."

"Nhưng nếu mấy cậu nói với Nero," Duncan nói "thì huấn luyện viên Genghis sẽ biết mấy cậu đang nghi ngờ."

"Đó là lý do tụi mình phải cẩn thận hơn." Violet nói "Tụi tớ muốn Nero tìm ra Olaf chứ không phải Olaf tìm ra tụi tớ."

"Và trong khi chờ đợi," Duncan nói "Isadora và tớ sẽ làm một cuộc điều tra. Biết đâu tụi tớ có thể nhận ra được một trong những tên tay sai mà các cậu miêu tả."

"Điều đó thật có ích." Violet nói "Nếu như các cậu đã chắc chắn muốn giúp tụi tớ."

"Đừng nói nữa." Duncan nói và vỗ nhẹ vào tay Violet. Và chúng không nói về điều đó nữa. Chúng đã không nói thêm từ nào về bá tước Olaf trong phần còn lại của bản sonata, hoặc là trong khi Nero biểu diễn lần thứ hai, hay lần thứ ba, hay lần thứ tư, hay lần thứ năm, hay thậm chí lần thứ sáu, lúc đó đã rất khuya.

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire và bọn trẻ mồ côi nhà Quagmire chỉ đơn giản là cùng nhau ngồi thoải mái, cụm từ có nghĩa là nhiều thứ, chúng nó vui

mặc dù khó để có thể vui khi nghe bản sonata kinh khủng lặp đi lặp lại bởi một người không thể chơi violin, khi vào học ở một ngôi trường nội trú tồi tàn cùng với người đàn ông tàn ác đang âm mưu điều gì đó khủng khiếp. Nhưng những khoảnh khắc hạnh phúc rất ít khi đến bất ngờ trong cuộc sống của bọn trẻ nhà Baudelaire và ba chị em phải học cách chấp nhận nó. Duncan đặt tay nó lên tay Violet, kể với con bé về những buổi hoà nhạc mà nó đã tham dự khi ba mẹ Quagmire còn sống và con bé thấy vui khi nghe câu chuyện đó. Isadora bắt đầu làm thơ về thư viện và đưa cho Klaus xem những gì nó viết trong sổ tay, Klaus thấy vui khi đưa ra những gợi ý. Còn Sunny tuột xuống khỏi đùi Violet rồi nhai thành vụn của cái ghế, thật vui khi cắn một thứ gì đó cứng.

Tôi chắc bạn sẽ biết ngay cả khi tôi chưa nói với bạn, rằng mọi thứ đang trở nên tệ hơn đối với bọn trẻ nhà Baudelaire, nhưng tôi sẽ kết thúc chương này bằng khoảnh khắc cùng nhau thoải mái hơn là tiếp diễn đến sự kiện khó chịu của sáng hôm sau, hay là những thử thách khủng khiếp trong các ngày tiếp theo, hay một tội ác kinh khủng đánh dấu chấm hết cho thời gian của bọn trẻ Baudelaire tại Prufrock Prep. Dĩ nhiên những điều này sẽ xảy ra và không có ý dự định. Nhưng bây giờ hãy để chúng tôi bỏ qua bản sonata kinh khủng, những giáo viên kinh khủng, những học sinh khó chịu, trêu chọc và thậm chí những điều tệ hại sẽ xảy ra. Hãy để chúng tôi tận hưởng khoảnh khắc ngắn ngủi của sự thoải mái, như bọn trẻ nhà Baudelaire đang tận hưởng cùng với bọn trẻ nhà Quagmire, còn riêng Sunny là một cái thành vụn. Hãy để chúng tôi tận hưởng, vào cuối chương này, khoảnh khắc hạnh phúc cuối cùng của bọn trẻ trong khoảng thời gian dài tới.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bây giờ trường Prufrock Preparatory đã đóng cửa. Nó đóng cửa được nhiều năm, từ khi bà Bass bị bắt vì tội cướp ngân hàng, và nếu bây giờ bạn đến tham quan nó, bạn sẽ thấy nó là một nơi trống vắng và im lặng. Nếu bạn bước đi trên bãi cỏ, bạn sẽ chẳng còn thấy bất kì đứa nhỏ nào chạy quanh như lúc bọn trẻ nhà Baudelaire tới. Nếu bạn đi dưới tòa nhà có các phòng học, bạn sẽ không còn nghe thấy tiếng kể chuyện trềnh trềnh của ông Remora, và nếu bạn đi dưới tòa nhà có khan phòng, bạn sẽ không còn nghe thấy tiếng cào hay tiếng hét từ cây violin hiệu phó Nero chơi. Nếu bạn đứng ngay dưới cổng vòm, nhìn những chữ cái màu đen viết thành tên trường, một khẩu hiệu khắc nghịet - một từ ở đây có nghĩa là "nghiêm khắc và nghiêm trọng" - bạn sẽ chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua bãi cỏ nâu lửa thưa.

Tóm lại, nếu ngày hôm nay bạn đến trường Prufrock Preparatory, thì học viện ít nhiều trông giống như buổi sáng kể tiếp, lúc bọn trẻ Baudelaire dậy sớm và đi đến tòa nhà hành chính để nói chuyện với Nero về huấn luyện viên Genghis. Ba đứa trẻ rất lo khi nói chuyện với ông ta nên chúng dậy từ sớm, khi chúng đi qua bãi cỏ, chúng có cảm giác mọi người trong Prufrock Prep đã trốn đi hết lúc giữa đêm, để lại bọn trẻ mồ côi ở lại giữa những tòa nhà hình bia mộ. Đó là một cảm giác kì lạ, Violet và Sunny giật mình khi Klaus bắt thành linh cưỡi lên.

"Em cười cái gì vậy?" Violet hỏi.

"Em vừa nhận ra một số thứ." Klaus nói "Tụi mình đang đi đến tòa nhà hành chính mà không có hẹn trước. Chúng ta sẽ phải ăn trưa mà không có

dao nữa."

"Chẳng có gì vui cả!" Violet nói "Nếu sáng nay họ phục vụ món bột yến mạch thì sao? Chúng ta vẫn phải dùng tay để ăn."

"Oot." Sunny nói, nghĩa là "Tin em đi, không khó đâu." Và lúc đó hai con bé cũng cười với cậu bé. Dĩ nhiên điều đó không buồn cười, khi mà hình phạt Nero đưa ra khủng khiếp như vậy, nhưng cái ý tưởng ăn bột yến mạch bằng tay của chúng đã mang đến những tiếng cười khúc khích.

"Hay trứng chiên!" Violet nói "Nếu họ cho Sunny ăn trứng chiên thì sao?"

"Cũng có thể là bánh, phủ một lớp siro!" Klaus nói.

"Súp!" Sunny hét lên và cả đám lại bật cười.

"Nhớ buổi picnic không?" Violet nói "Tụi mình đi picnic ở sông Rutabaga, ba rất hứng thú với bữa ăn mà ông đã làm khi mà quên mang theo dao nữa!"

"Dĩ nhiên là em nhớ." Klaus nói "Tụi mình phải ăn hết đồng tôm chua ngọt bằng tay."

"Sticky!" Sunny nói, giơ tay lên.

"Đúng rồi." Violet đồng tình "Sau đó tụi mình ra bờ sông rửa tay rồi tìm ra một nơi hoàn hảo để thử cái cần câu chị làm."

"Còn em thì hái dâu với mẹ." Klaus nói.

"Eroos." Sunny nói, có nghĩa như là "Em thì cần mấy viên đá."

Bọn trẻ ngưng cười, chúng nhớ buổi chiều đó, dù chuyện đã lâu nhưng cứ như là mới đây. Dĩ nhiên sau vụ hoả hoạn, bọn trẻ biết ba mẹ chúng đã mất,

nhưng cảm giác chỉ đơn giản như là họ đang đi đâu đó và sẽ trở về sau một thời gian. Bây giờ, nhớ lại ánh mặt trời phản chiếu lên dòng sông Rutabaga và tiếng cười của ba mẹ chúng khi tự tạo ra mớ hỗn độn đó là ăn tôm chua ngọt bằng tay, buổi picnic trở nên xa vời và chúng biết rằng ba mẹ chúng sẽ chẳng bao giờ trở lại.

"Tụi mình sẽ trở lại đó." Violet thì thầm "Một ngày nào đó chúng ta sẽ trở lại dòng sông, bắt cá và hái dâu."

"Có lẽ thế." Klaus nói, nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire biết rằng nếu một ngày nào đó chúng có trở lại sông Rutagana - điều chúng chưa làm bao giờ - thì nó cũng sẽ không còn như trước "Có lẽ thế, nhưng ngay bây giờ tụi mình phải đến nói chuyện với Nero. Thôi nào, tới toà nhà hành chính rồi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire thở dài rồi bước vào, từ bỏ việc sử dụng dao nĩa của Prufrock Prep. Chúng leo lên tầng chín, và gõ cửa phòng của Nero, ngạc nhiên thay, chúng không nghe thấy tiếng ông ta tập chơi violin. "Vào nếu muốn." Nero nói, bọn trẻ nhà Baudelaire bước vào. Nero quay lưng lại phía cửa, nhìn hình ảnh phản chiếu trong cửa sổ và cột thun vào bím tóc của mình. Lúc làm xong, ông ta giơ hai tay lên. "Kính thưa quý ông quý bà, hiệu phó Nero!" Ông ta giới thiệu, bọn trẻ lễ phép vỗ tay. Ông ta xoay người lại.

"Ta tưởng chỉ nghe một tiếng vỗ tay thôi chứ." Ông ta nghiêm giọng "Violet và Klaus, hai đứa không được ở đây. Mấy đứa biết mà."

"Xin ông tha thứ." Violet nói "Nhưng ba đứa cháu có việc quan trọng muốn thảo luận với ông."

"Ba đứa cháu có việc quan trọng muốn thảo luận với ông." Nero nhại lại một cách khó nghe "Điều quan trọng là mấy đứa phải hi sinh quyền sử dụng dao nĩa của mình. Vâng. Vâng. Quyết định vậy đi. Ta còn phải tập luyện nhiều cho buổi hoà nhạc kế tiếp, thế nên đừng làm mất thời gian."

"Không mất nhiều thời gian đâu ạ." Klaus hứa. Nó dừng lại trước khi nói tiếp, đó là điều bạn nên làm nếu bạn muốn lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. "Chúng cháu đang nghi ngờ." Klaus tiếp tục, lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận "rằng bá tước Olaf đã bằng cách nào đó vào được Prufrock Prep."

"Vô lý." Nero nói "Giờ thì ra khỏi đây để ta còn tập luyện."

"Nhưng có thể nó không vô lý." Violet nói "Olaf là bậc thầy nguy trang. Có khi ông ta đang ở dưới mũi chúng ta mà chúng ta không biết."

"Ta chỉ biết thứ duy nhất dưới mũi ta," Nero nói "là cái miệng, và nó nói rằng mấy đứa ra khỏi đây."

"Bá tước Olaf có thể là ông Remora." Klaus nói "Hay là bà Bass."

"Ông Remora và bà Bass đã dạy trong cái trường này hơn bốn mươi bảy năm." Nero nói thô bạo "Ta sẽ biết ngay nếu một trong số họ là kẻ nguy trang."

"Vậy thì mấy người làm trong nhà ăn?" Violet hỏi "Họ lúc nào cũng mang mặt nạ kim loại."

"Điều đó là vì sự an toàn chứ không phải để nguy trang." Nero nói "Mấy đứa bây có những ý nghĩ thật ngớ ngẩn. Rồi tiếp theo bọn bây sẽ nói bá tước Olaf đã cải trang thành bạn trai của mi. Nó tên gì ấy nhỉ? Cái thằng sinh ba đó."

Violet đỏ mặt "Duncan Quagmire không phải là bạn trai của cháu." Nó nói "Và cậu ta cũng chẳng phải bá tước Olaf."

Nhưng Nero chỉ lo làm trò cười ngu ngốc mà chẳng thèm nghe "Ai mà biết được?" Ông ta hỏi rồi lại cười "Hee hee hee. Có lẽ hẳn cải trang thành Carmelita Spats."

"Hoặc là tôi!" Một giọng nói phát ra từ cửa vào. Bọn trẻ nhà Baudelaire quay lại và thấy huấn luyện viên Genghis đứng đó với một cành hoa hồng trên tay và ánh mắt rực lửa.

"Là anh!" Nero nói "Hee hee hee. Thử tưởng tượng xem người bạn Olaf này đang giả vờ là một giáo viên thể dục giỏi nhất vùng."

Klaus nhìn huấn luyện viên Genghis và nghĩ đến những rắc rối mà ông ta đã gây ra khi giả vờ làm trợ lý cho cậu Monty là Stefano, thuyền trưởng Sham, hay là Shirley, hoặc là bất kỳ cái tên giả mạo nào đó mà ông ta sử dụng. Klaus chỉ muốn liều mạng để nói "Ông chính là bá tước Olaf!" Nhưng nó biết rằng nếu chúng cứ giả vờ rằng đang bị huấn luyện viên Genghis lừa, thì chúng sẽ có cơ hội tốt hơn để vạch trần âm mưu của ông ta, dù nó có là gì. Vì vậy nó cắn lưỡi của mình, một từ ở đây có nghĩa là giữ im lặng. Thật sự thì nó không cắn lưỡi, nó mở miệng và cười "Điều đó thật buồn cười!" Nó nói dối "Nếu thầy thật sự là bá tước Olaf! Sẽ không vui đâu, huấn luyện viên Genghis nhỉ? Điều đó đồng nghĩa rằng cái khăn turban thầy đội chỉ là một vật nguy trang!"

"Khăn turban của ta?" Huấn luyện viên Genghis nói. Ném đi một ánh nhìn dữ dội khi ông ta thấy có điều gì đó sai sai. Dĩ nhiên, là do Klaus đang đùa. "Một vật nguy trang? Ho ho ho!"

"Hee hee hee!" Nero cười.

Violet và Sunny đều thấy điều mà Klaus đang làm nên hòa theo. "Oh đúng vậy, Genghis." Violet mếu mếu, như thể nó đang giỡn "Tháo cái khăn turban xuống và cho tụi cháu xem chân mày dính liền mà thầy đang giấu đi! Ha ha ha!"

"Ba đứa nhỏ này buồn cười thật!" Nero chảy nước mắt "Giống như ba diễn viên hài chuyên nghiệp!"

"Volasocks!" Sunny hét lên, nhe ra bốn cái răng và nụ cười giả tạo.

"Oh vâng." Klaus nói "Sunny đúng đấy! Nếu thầy là bá tước Olaf đang cải trang thì đôi giày chạy kia đang che cái hình xăm!"

"Hee hee hee!" Nero nói "Ba đứa nhỏ như ba chú hề!"

"Ho ho ho!" Bá tước Olaf nói.

"Ha ha ha!" Violet nói, nó bắt đầu cảm thấy hết vui khi cứ giả vờ cười như vậy. Nhìn lên huấn luyện viên Genghis, và cười thật lớn khiến nó đau cả hàm. Nó nhón chân lên cố để chạm vào cái khăn turban. "Cháu sẽ gạt nó đi." Nó nói, như là nó đang đùa "Và khoe ra cái chân mày dính liền của thầy!"

"Hee hee hee!" Nero cười và lắc lắc cái bím tóc "Ba đứa như ba con khi có đào tạo!"

Klaus cuối xuống và nắm lấy chân Genghis. "Còn cháu sẽ lột giày thầy." Nó nói, như là nó đang đùa "Và khoe ra cái hình xăm!"

"Hee hee hee!" Nero nói "Ba đứa như ba..."

Bọn trẻ nhà Baudelaire chưa kịp nghe chúng giống ba thứ gì thì bị huấn luyện viên Genghis vung hai tay, một tay bắt lấy Klaus, tay còn lại túm lấy Violet. "Ho ho ho!" Ông ta nói rồi đột ngột ngưng cười. "Dĩ nhiên." Ông ta nói bằng giọng nghiêm nghị "Ta không thể cởi giày chạy ra, bởi vì ta vừa tập thể dục và chân ta đầy mùi. Ta không thể tháo khăn turban vì lý do tôn giáo."

"Hee hee..." Nero thôi cười khúc khích và trở nên nghiêm túc "Ôi huấn luyện viên Genghis." Ông ta nói "Chúng tôi không yêu cầu anh vi phạm tín ngưỡng tôn giáo, và chắc chắn tôi cũng chẳng muốn chân anh làm ô nhiễm văn phòng của tôi."

Violet đấu tranh để lấy bằng được cái khăn và Klaus đấu tranh để được một chiếc giày quá quý, nhưng Genghis giữ chúng rất chặt.

"Drat!" Sunny hét lên.

"Hết giờ giờ rồi!" Nero ra lệnh "Cám ơn mấy đứa đã làm bừng sáng buổi sớm của ta. Tạm biệt và thưởng thức bữa sáng mà không có dao nữa nhé! Còn bây giờ, huấn luyện viên Genghis, tôi giúp gì được cho anh?"

"À, Nero." Genghis nói "Tôi chỉ muốn tặng ông một cành hoa hồng, một món quà nho nhỏ để chúc mừng ông về buổi hoà nhạc tuyệt vời ông mang đến đêm qua!"

"Oh cảm ơn." Nero nói, cầm lấy bông hoa từ tay Genghis và ngửi thật sâu nó "Tôi rất tuyệt, đúng chứ?"

"Anh rất tuyệt!" Genghis nói "Cái lần đầu anh chơi bản sonata, tôi đã xúc động sâu sắc. Lần thứ hai, mắt tôi ngấn lệ. Lần thứ ba, tôi thốn thức. Lần thứ tư, tôi có một cuộc tấn công cảm xúc mà không thể kiềm chế được. Lần thứ năm..."

Bọn trẻ nhà Baudelaire không nghe lần thứ năm ra sao vì cửa phòng Nero phía sau chúng đóng lại. Chúng nhìn nhau trong vô vọng. Bọn trẻ nhà Baudelaire đến rất gần việc vạch trần âm mưu của huấn luyện viên Genghis, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ gần. Chúng lầm lũi lặng lẽ đi ra khỏi toà nhà hành chính và tới nhà ăn. Rõ ràng, Nero đã gọi cho mấy người phục vụ mang mặt nạ kim loại trong nhà ăn, vì khi đến lượt Violet và Klaus, mấy người phục vụ từ chối giao cho chúng dao nữa. Prufrock Prep không phục vụ món cháo yến mạch cho bữa sáng, nhưng Violet và Klaus biết rằng ăn trứng chiên bằng tay thì không dễ chịu cho lắm.

"Oh, đừng lo." Isadora nói khi bọn trẻ ngồi xuống cạnh bọn trẻ nhà

Quagmire "Đây này, Klaus và tớ sẽ thay phiên nhau dùng dao nữa còn cậu có thể dùng với Duncan, Violet à. Kể tụi tớ nghe mọi chuyện diễn ra thế nào trong văn phòng của Nero đi."

"Không được tốt cho lắm." Violet than thở "Huấn luyện viên Genghis đến đó ngay khi bọn tớ vừa tính nói, và tụi tớ thì không muốn ông ta biết tụi tớ biết ông ta thật sự là ai."

Isadora lấy quyển sổ tay ra khỏi túi và đọc cho bọn trẻ nghe.

"Sẽ là một cú đánh may mắn

Nếu huấn luyện viên Genghis bị xe tải đụng"

("It would be a stroke of luck

if Coach Genghis were hit by a truck.")

Con bé đọc "Đó là bài thơ mới của tớ. Tớ biết nó không giúp ích gì, nhưng tớ nghĩ có lẽ mấy cậu sẽ thích nghe."

"Tớ thích nghe lắm." Klaus nói "Và chắc chắn sẽ thật là may mắn nếu điều đó xảy ra. Nhưng tớ không muốn đặt cược điều đó."

"À, chúng ta nên nghĩ một kế hoạch khác." Duncan nói và đưa cho Violet cái nĩa của nó.

"Tớ cũng nghĩ vậy." Violet nói "Bá tước Olaf thường không chần chừ lâu để bắt đầu hành động đâu."

"Kosbal!" Sunny la lên.

"Ý Sunny là 'Em có một kế hoạch!' đúng không?" Isadora hỏi "Tớ đang tập hiểu cách nói của con bé."

"Tớ nghĩ con bé có ý khác, chẳng hạn 'Carmelita Spats đang tới đây.'" Klaus nói, chỉ phía bên kia nhà ăn. Chắc rồi, Carmelita Spats đang bước đến bàn chúng với một nụ cười tự mãn to lớn trên mặt.

"Xin chào, đám Cakesniffers." Nó nói "Tao có một lời nhắn từ huấn luyện viên Genghis. Tao trở thành Người Đưa Tin Đặc Biệt của ông ta bởi vì tao là đứa con gái dễ thương nhất, đẹp nhất, tốt nhất trong trường này."

"Oh, bớt khoe khoang đi Carmelita." Duncan nói.

"Tại mày ghen tị thôi." Carmelita đáp lại "Bởi vì huấn luyện viên Genghis thích tao hơn mày."

"Tôi chẳng quan tâm tới huấn luyện viên Genghis." Duncan nói "Để lại lời nhắn và để chúng tôi yên."

"Lời nhắn là," Carmelita nói "Ba đứa mồ côi nhà Baudelaire đến trước bữa cỗ tối nay, ngay sau giờ ăn tối."

"Sau giờ ăn tối?" Violet nói "Nhưng sau giờ ăn tối, chúng ta phải đến buổi trình diễn violin của Nero mà."

"Đó là lời nhắn." Carmelita nhắc lại "Ông ta nói nếu mày không tới thì sẽ gặp rắc rối lớn, cho nên nếu tao là mày, Violet..."

"Mi không phải là Violet, ơn chúa." Duncan khẳng định, dĩ nhiên sẽ bất lịch sự khi chen ngang câu nói của người khác, nhưng khi người đó rất khó ưa thì bạn không thể kìm chế được. "Cám ơn vì đã đưa tin. Tạm biệt."

"Thông thường" Carmelita nói "Phải trả công sau khi nhận được lời nhắn."

"Nếu mi không để chúng tôi yên." Isadora nói "Thì đầu mi sẽ dính trứng"

chiên đó."

"Một lũ Cakesniffer ghen tị." Carmelita cười nhạo rồi để bọn trẻ nhà Baudelaire và bọn trẻ nhà Quagmire lại.

"Đừng lo." Duncan nói khi nó chắc Carmelita không thể nghe "Vẫn còn sớm, chúng ta còn cả ngày để tìm xem nên làm gì mà. Đây, ăn một muống trứng đi Violet."

"Không đâu, cảm ơn cậu." Violet nói "Tớ chẳng muốn ăn nữa." Và đó là sự thật.

Bọn trẻ nhà Baudelaire chẳng muốn ăn nữa. Trứng chiên chưa bao giờ là món ăn ưa thích của chị em nó, nhất là Sunny, một đứa dễ ăn, nhưng sở thích ăn của chúng chẳng gì liên quan đến trứng. Dĩ nhiên nó liên quan tới huấn luyện viên Genghis, và tin nhắn mà ông ta gửi chúng. Nó liên quan đến suy nghĩ gặp ông ta trên bãi cỏ sau bữa ăn tối, chỉ riêng chúng. Duncan nói đúng, vẫn còn sớm, và chúng còn cả ngày để tìm xem nên làm gì. Nhưng nó không giống buổi sáng. Violet, Klaus và Sunny ngồi trong nhà ăn, không thèm ăn sáng, và nó giống như mặt trời đang lên. Nó giống như buổi tối đang bao trùm, và huấn luyện viên Genghis đang chờ chúng. Chỉ mới sáng, nhưng bọn trẻ cảm thấy như đang trong kế hoạch của ông ta.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ngày học của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bắt đầu rất khắc khổ, một từ ở đây có nghĩa những câu chuyện của ông Remora rất nhàm chán, hệ thống đo lường của bà Bass rất khó chịu, và những yêu cầu hành chính của Nero rất khó khăn, nhưng Violet, Klaus và Sunny lại không thật sự để ý. Violet ngồi ở bàn học, ai không biết sẽ nghĩ rằng con bé đang tập trung cao độ, vì tóc nó được cột lên bằng một dây ruy băng để đỡ vướn mắt. Nhưng suy nghĩ của nó đang bay cao bay xa khỏi những câu chuyện ngu xuẩn mà ông Remora kể. Dĩ nhiên nó buộc tóc để giúp não được tập trung để sáng tạo vào vấn đề mà bọn trẻ nhà Baidelaire đang đối mặt, và nó không muốn phí thời gian tập trung vào người đàn ông đi qua đi lại và ăn chuối ở phí trước phòng.

Bà Bass mang vào lớp một hộp bút chì và bắt chúng xem xét cái nào dài hơn cái nào ngắn hơn. Nếu bà Bass không bận đi lại xung quanh phòng học và hét lên "ĐO ĐI!" thì có lẽ bà ta sẽ nhìn Klaus và nghĩ rằng nó đang thể hiện sự ám ảnh các phép đo với bà ta, bởi vì đôi mắt nó đang tập trung mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhưng Klaus đang dành buổi sáng của mình như một cái máy tự động, một từ ở đây có nghĩa là "đo bút chì nhưng không thật sự nghĩ về chúng". Khi nó đặt hết cây bút chì này đến cây bút chì kia xuống cạnh cây thước, nó chỉ nghĩ đến những cuốn sách nó từng đọc xem có giúp ích gì cho tình huống của bọn nhỏ hiện tại không.

Và nếu hiệu phó Nero ngưng tập luyện violin và nhìn em bé thư ký của mình, thì ông ta sẽ nghĩ chắc Sunny đang làm việc rất chăm chỉ, gửi thư đến các công ty kẹo phàn nàn về chất lượng kẹo. Dù đang đánh máy, bấm ghim và dán tem nhanh nhất có thể, nhưng tâm trí nó đang không thật sự ở trong

công việc thư ký này, nó đang lo nghĩ đến cuộc hẹn tối nay của nó, hai anh chị nó với huấn luyện viên Genghis, và chúng phải làm gì với chuyện đó.

Bọn trẻ nhà Quagmire vắng mặt trong giờ ăn trưa nên bọn trẻ nhà Baudelaire phải dùng trực tiếp bằng tay, khi cầm lên một ít mỳ Spaghetti và cố ăn gọn gàng nhất có thể, ba đứa nhỏ vẫn mãi mê suy nghĩ, gần như chẳng nói với nhau câu nào. Chúng biết, nếu không thảo luận cùng nhau, thì chẳng ai trong số chúng có thể đoán ra kế hoạch của huấn luyện viên Genghis, và chẳng thể nào tìm được cách để tránh cuộc hẹn tối nay với ông ta ngoài bãi cỏ, cuộc hẹn càng lúc càng đến gần hơn sau mỗi cái bóc tay của chúng. Bọn trẻ nhà Baudelaire trải qua buổi chiều ít nhiều cũng như thế, bỏ qua những câu chuyện của ông Remora, bỏ qua những cây bút chì của bà Bass, bỏ qua luôn việc cạo kiệt kim bấm. Ngay cả trong giờ thể dục, một trong số mấy đứa bạn xấu xa của Carmelita thông báo ông Genghis sẽ bắt đầu dạy vào ngày hôm sau. Trong lúc chờ đợi, bọn chúng vẫn chạy lòng vòng như thường. Ba đứa nhỏ chạy khắp sân cỏ trong sự im lặng hoàn toàn, tập trung tâm trí để suy nghĩ về tình huống của chúng.

Bọn trẻ nhà Baudelaire trông rất im lặng, nhưng đang suy nghĩ rất căng thẳng. Khi bọn trẻ nhà Quagmire ngồi xuống đối diện với ba chị em lúc giờ ăn tối và nói một cách đoàn kết "Bọn tớ giải quyết rắc rối của các cậu rồi." Điều đó còn giật mình hơn cả một sự cứu trợ.

"Chúa ơi." Violet nói "Mấy cậu làm tớ giật mình."

"Tớ tưởng cậu sẽ thấy nhẹ nhõm chứ." Duncan nói "Mấy cậu không nghe tụi tớ nói gì hả? Tụi tớ nói tụi tớ đã giải quyết vấn đề của mấy cậu rồi."

"Tụi tớ giật mình và cảm thấy nhẹ nhõm." Klaus nói "Nhưng ý mấy cậu nói đã giải quyết xong vấn đề của tụi tớ là sao? Chị em tớ đã suy nghĩ về nó cả ngày, nhưng chẳng nghĩ ra gì. Tụi tớ không biết huấn luyện viên Genghis đang âm mưu điều gì. Dù biết chắc ông ta đang lên kế hoạch gì đó. Và tụi tớ

không biết làm sao để tránh cuộc hẹn sau giờ ăn tối, tội tớ chắc rằng ông ta sẽ làm điều gì đó ghê sợ nếu tội tớ đến."

"Ban đầu tớ nghĩ ông ta đơn giản chỉ muốn bắt cóc tội tớ." Violet nói "Nhưng nếu như vậy thì ông ta đâu cần phải cải trang."

"Ban đầu tớ nghĩ chị em tớ nên gọi cho ông Poe." Klaus nói "Và kể ông ta chuyện đang diễn ra. Nhưng nếu bá tước Olaf có thể qua mặt một cái máy tính cao cấp, thì chắc chắn ông ta có thể đánh lừa cả một nhân viên ngân hàng trung bình."

"Toricia!" Sunny đồng tình.

"Duncan và tớ cũng nghĩ về chuyện này cả ngày." Isadora nói "Tớ viết đầy năm trang rưỡi trong quyển sổ tay về những ý tưởng có thể và Duncan viết đầy ba trang."

"Tớ viết chữ nhỏ." Duncan giải thích, đưa nĩa cho Violet để con bé có thể tiếp tục ăn ổ bánh mì cho bữa tối.

"Trước bữa trưa, bọn tớ so sánh các ghi chú." Isadora nói tiếp "Và hai đứa tớ có cùng ý tưởng. Vì vậy tội tớ trốn đi và đưa kế hoạch vào hành động."

"Đó là lý do tại sao trưa nay tội tớ vắng mặt." Duncan giải thích "Mấy cậu thấy chỉ có vũng nước trên khay của tớ thay vì mấy cái ly."

"Vâng, cậu có thể dùng chung ly với tội tớ." Klaus nói, đưa ly cho Isadora "Cũng như mấy cậu cho tội tớ dùng chung dao nĩa thôi. Nhưng kế hoạch là gì? Đưa vào hành động là sao?"

Duncan và Isadora nhìn nhau, cười, chồm người gần đến bọn trẻ nhà Baudelaire để chắc chắn không ai nghe thấy.

"Tụi tớ mở cửa sau của thánh phòng." Duncan nói. Nó và Isadora nhìn nhau cười chiến thắng rồi dựa vào ghế. Bọn trẻ nhà Baudelaire không cảm thấy chiến thắng. Chúng thấy bối rối. Chúng không muốn làm tổn thương bạn bè, người đã phá quy tắc, hi sinh ly uống nước để giúp chúng. Nhưng chúng không thấy được việc mở cửa sau thánh phòng liên quan gì đến việc giải quyết rắc rối của chúng.

"Tớ xin lỗi." Violet nói sau khi dừng lại "Tớ không hiểu việc mở cửa sau thánh phòng có liên quan gì đến việc giải quyết rắc rối của tụi mình."

"Cậu không thấy à?" Isadora hỏi "Tối nay tụi mình ngồi phía cuối thánh phòng, thì ngay khi Nero bắt đầu buổi hoà nhạc, tụi tớ có thể lên ra bãi cỏ phía trước. Bằng cách đó, tụi tớ sẽ theo dõi được các cậu và huấn luyện viên Genghis. Nếu có chuyện gì không hay xảy ra, tụi tớ sẽ chạy trở lại buổi hoà nhạc và báo với hiệu phó Nero."

"Cậu có nghĩ đó là một kế hoạch tuyệt hảo không?" Duncan hỏi "Tớ cảm thấy tự hào về tụi tớ."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau một cách nghi ngại. Chúng không muốn làm bọn trẻ sinh ba nhà Quagmire thất vọng hay chỉ trích kế hoạch mà anh em nó nghĩ ra, nhất là kể từ lúc mà bọn trẻ nhà Baudelaire đã không thể tự lập kế hoạch được. Nhưng bá tước Olaf rất thâm độc và ranh ma nên cách để cửa sau mở và lên ra ngoài theo dõi ông ta cũng chẳng mấy gì là phòng vệ khỏi kế hoạch của ông ta.

"Tụi tớ đánh giá cao các cậu khi cố gắng giải quyết vấn đề của tụi tớ." Klaus nói "Nhưng bá tước Olaf là một người cực kỳ mưu mô. Ông ta luôn luôn có một vài thứ gì đó để phòng tay trên các cậu. Tụi tớ không muốn các cậu phải dính vào bất kì nguy hiểm nào."

"Đừng nói những điều vô nghĩa." Isadora kiên quyết, nhăm nháp ly của

Violet "Các cậu là những người gặp nguy hiểm, tội tớ phải giúp đỡ. Tội tớ không sợ Olaf và tội tớ tin đây là kế hoạch tốt nhất."

Bọn trẻ nhà Baudelaire lại nhìn nhau. Bọn trẻ nhà Quagmire rất dũng cảm khi không e sợ Olaf và tự tin với kế hoạch của mình. Nhưng bọn chúng sẽ không thể giúp nếu không bắn khoản liệu bọn trẻ nhà Quagmire nên dũng cảm bao nhiêu. Olaf là một kẻ ranh ma, có vẻ sợ hãi ông ta là một điều khôn ngoan, ông ta đã dập tắt bao nhiêu kế hoạch của bọn trẻ nhà Baudelaire cho nên tự về kế hoạch có vẻ hơi ngu ngốc. Nhưng bọn trẻ đã rất cảm kích với nỗ lực mà những người bạn nên không nói thêm về vấn đề này. Trong những năm tới, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire sẽ hối hận về điều này, khi lúc này chúng đã không nói gì về vấn đề này nữa, trong lúc chờ đợi, chúng ngồi ăn tối, chuyền dao nĩa và ly nước qua lại và cố gắng nói về chuyện khác. Chúng thảo luận về các dự án khác có thể thực hiện để cả thiện lẽu mồ côi hơn, những vấn đề khác mà chúng có thể tìm kiếm trong thư viện, giải quyết vấn đề hao hụt kim bấm của Sunny, trước khi giờ ăn kết thúc. Bọn trẻ Quagmire vội vã đến buổi biểu diễn Violin, hứa sẽ lên ra càng nhanh càng tốt và bọn trẻ nhà Baudelaire ra khỏi nhà ăn đến bãi cỏ phía trước.

Những vệt nắng cuối cùng của hoàng hôn làm bóng chúng đổ dài khi chúng đi, nhìn như bọn trẻ nhà Baudelaire đang đi qua bãi cỏ bằng một thiết bị cơ khí đồ sộ. Bọn trẻ nhìn xuống bóng của chúng, mỏng như một tờ giấy, mỗi bước đi chúng ước có thể làm điều gì đó khác - bất cứ điều gì khác - hơn là gặp huấn luyện viên Genghis một mình trên bãi cỏ. Chúng ước chúng có thể tiếp tục đi bộ, dưới mái vòm, qua bãi cỏ, ra ngoài thế giới, nhưng chúng có thể đi được đâu? Bọn trẻ mồ côi cô độc giữa dòng đời. Ba mẹ chúng đã chết. Nhân viên ngân hàng quá bận rộn để chăm sóc tốt chúng. Và bạn bè chúng là thêm hai đứa trẻ mồ côi nữa, người mà bọn trẻ nhà Baudelaire hi vọng chân thành lên ra khỏi buổi hoà nhạc và theo dõi chúng khi chúng đơn độc tiếp cận huấn luyện viên Genghis không kiên nhẫn chờ đợi chúng trên rìa bãi cỏ. Ánh mặt trời giảm dần - từ "giảm dần" ở đây có nghĩa là "mờ và làm

cho mọi thứ trở nên lạ lẫm" - làm bóng của cái khăn turban trông như một cái hố sâu và khổng lồ.

"Mấy đứa tới trễ." Genghis trừng trừng nói. Khi ba chị em nó đến gần, chúng thấy ông ta chấp tay sau lưng như giấu thứ gì đó "Lời nhắn là có mặt ở đây sau giờ ăn tối và mấy đứa tới trễ."

"Tội cháu rất xin lỗi." Violet nói, cố gắng để nhìn xem cái gì sau lưng ông ta "Tội cháu mất nhiều thời gian ăn tối vì không có dao nữa."

"Nếu tội bây thông minh." Genghis nói "Thì đi mà mượn dao nữa của bạn bè kia."

"Tội cháu không bao giờ nghĩ đến việc đó." Klaus nói, khi người ta nói dối, người ta thường thấy chột dạ và Klaus thấy rung mình "Ông chắc chắn là một người rất thông minh." Nó nói tiếp.

"Ta không chỉ thông minh." Genghis đồng tình "Mà ta còn rất thông minh. Bây giờ bắt đầu công việc nào. Cho dù có ngu thế nào thì cũng nên nhớ rằng ta từng nói những đứa mồ côi có cấu trúc xương tuyệt vời để chạy. Đó là lý do tội bây được chọn cho Bài Tập Chạy Đặc Biệt Cho Trẻ Mồ Côi (Special Orphan Running Exercises) hay ngắn gọn hơn là B.T.C.Đ.B.C.T.M.C (S.O.R.E)."

"Ooladu!" Sunny la lên.

"Em cháu nói thật thú vị." Violet nói, mặc dù "Ooladu!" Có nghĩa là "Cháu ước ông nói với tội cháu rằng ông đang dự tính điều gì, Genghis à."

"Cảm ơn vì sự nhiệt tình." Genghis nói "Trong một số trường hợp, sự nhiệt tình có thể bù đắp cho sự hao hụt trí tuệ." Ông tay đưa tay về phía trước và bọn trẻ thấy ông ta đang cầm một cái hộp kim loại to cùng một cái bàn chải dài đầy gai. Cái hộp mở ra và một ánh sáng trắng huyền ảo sáng lên.

"Bây giờ, trước khi bắt đầu B.T.C.Đ.B.C.T.M.C, chúng ta cần khởi động. Đây là sơn dạ quang, nó sẽ phát sáng trong bóng tối."

"Thật thú vị." Klaus nói, mặc dù nó đã biết "dạ quang" có nghĩa là gì từ hai năm trước.

"Nếu tụi bây thấy nó thật thú vị..." Genghis nói, đôi mắt bừng sáng như sơn dạ quang "Tụi bây sẽ cần đến cái bàn chải này đây."

Ông ta đẩy cái bàn chải dài đầy gai vào tay Klaus. "Và các cô gái nhỏ có thể cầm hộp sơn. Ta muốn mấy đứa bây vẽ một cái vòng tròn lớn trên bãi cỏ để còn thấy đường chạy khi bài tập bắt đầu. Làm đi, còn chờ cái gì nữa?"

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau. Bọn chúng đang chờ điều gì? Dĩ nhiên là chúng đang chờ Genghis tiết lộ kế hoạch với hộp sơn, bàn chải và Bài Tập Chạy Đặc Biệt Cho Trẻ Mồ Côi ngớ ngẩn. Nhưng trong thời gian chờ đợi, chúng nghĩ tốt nhất mình nên làm với những gì Genghis nói. Vẽ một vòng tròn dạ quang lớn trên bãi cỏ không có vẻ là nguy hiểm, vì thế Violet nhất hộp sơn lên, Klaus nhún bàn chải vào và bắt đầu vẽ một vòng tròn lớn. Ngay lúc ấy, Sunny như một "cái bánh xe thứ năm", có nghĩa là "không có khả năng làm bất kì điều gì hữu ích", nhưng con bé bò bên cạnh anh chị của mình để hỗ trợ tinh thần.

"Lớn hơn!" Genghis nói vọng ra từ bóng tối "Rộng hơn!" Bọn trẻ nhà Baudelaire làm theo lời chỉ dẫn và làm cho vòng tròn lớn hơn, rộng hơn, chúng đi xa Genghis hơn, để lại một vệt sơn mờ sáng. Bọn chúng nhìn vào bóng tối của màn đêm, tự hỏi bọn trẻ nhà Quagmire đang lẫn trốn ở đâu, hay đã lên ra khỏi buổi hòa nhạc chưa? Nhưng mặt trời đã lặn, thứ duy nhất mà chúng có thể nhìn thấy là ánh sáng của vòng tròn dạ quang chúng vẽ trên bãi cỏ và dáng hình ngọt ngạt của Genghis cùng cái khăn turban trắng trông như cái hộp sọ nổi lên trong đêm. "Lớn hơn! Rộng hơn! Được rồi, được rồi như vậy là đủ lớn, đủ rộng rồi! Hoàn thành vòng tròn ngay chỗ ta đứng! Nhanh

lên!"

"Em nghĩ chúng ta đang thật sự làm gì vậy?" Violet thì thảo với cậu em trai.

"Em không biết nữa." Klaus nói "Em chỉ mới đọc ba trên bốn quyển sách về sơn. Em biết loại sơn này có thể gây độc hoặc làm dị tật bẩm sinh. Nhưng dĩ nhiên Genghis không bắt tội mình ăn vòng tròn này và chị cũng không mang thai. Em không thể tưởng tượng được."

Sunny muốn thêm vào "Gargaba!" Có nghĩa "Có thể sơn dạ quang dùng làm như một loại tín hiệu phát sáng." Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire đã sắp giáp vòng tròn, điều đó là quá gần Genghis để có thể nói chuyện tiếp.

"Ta ủng hộ điều tội bây sắp làm hơn, lũ mồ côi." Genghis nói, giật lấy cái bàn chải và hộp sơn từ tay bọn trẻ "Bây giờ, đến vị trí của mình, khi ta thổi còi, tội bây bắt đầu chạy quanh vòng tròn vừa vẽ cho đến khi ta bảo dừng."

"Cái gì?" Violet nói. Tôi nghĩ chắc các bạn cũng biết, trên đời này có hai loại "Cái gì?". Loại thứ nhất hiểu đơn giản là "Xin lỗi, tôi không nghe rõ bạn. Bạn có thể lặp lại không?". Loại thứ hai thì phức tạp hơn. Nó có nghĩa là "Xin lỗi, tôi nghe bạn rồi, nhưng tôi không thể tin đó lại là điều bạn tính nói." Và loại thứ hai này chắc chắn là loại mà Violet đang dùng trong trường hợp này. Con bé đứng sát bên phải Genghis, vì vậy chắc chắn con bé đã nghe rõ những gì thốt ra từ cái miệng thổi của người đàn ông kinh tởm này. Nhưng nó không thể nào tin rằng Genghis chỉ đơn giản muốn tội nó luyện tập chạy. Đứa chị cả nhà Baudelaire không thể tin một người đầy thù hận và mờ ám như ông ta mà chỉ có một kế hoạch tàn ác như lớp tập thể dục trung bình.

"Cái gì?" Genghis nhại lại chế nhạo. Chắc chắn ông ta đã lấy mất một trang giấy trong quyển sách của Néo, câu này ở đây có nghĩa là "Ông ta đã học cách lặp lại mọi thứ một cách chế nhạo, để mang tội nhỏ ra làm trò cười."

"Ta biết người nghe ta, cô gái nhỏ mồ côi à. Người đứng sát bên phải ta mà. Còn bây giờ, đến vị trí của mình đi, tất cả tụi bây. Và bắt đầu chạy ngay khi ta thổi còi."

"Nhưng Sunny chỉ là một đứa bé." Klaus bảo vệ "Em ấy không thể chạy, đi còn chưa vững."

"Vậy thì con bé phải bò càng nhanh càng tốt." Genghis nói tiếp "Bây giờ thì vào vị trí, sẵn sàng, chạy!"

Genghis thổi còi và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bắt đầu chạy, nhịp nhàn nhàn với nhau để chúng có thể chạy cùng nhau dù có độ dài chân khác nhau. Chúng kết thúc một vòng, thêm một vòng nữa, thêm một vòng, thêm nữa, thêm năm vòng nữa, thêm nữa, thêm bảy vòng, thêm nữa, thêm tiếp ba vòng, lại thêm hai vòng, thêm nữa, thêm nữa, thêm sáu vòng và chúng không thể đếm nữa. Huấn luyện viên Genghis cứ tiếp tục thổi còi và thỉnh thoảng hét lên những điều tẻ nhạt và vô ích như "Tiếp tục chạy!" Hoặc "Thêm một vòng nữa!" Bọn trẻ nhìn xuống vòng tròn dạ quang để có thể chạy theo vòng tròn và bọn trẻ nhìn vào Genghis từ mờ ảo đến rõ hơn nghĩa là kết thúc một vòng, và bọn chúng nhìn ra ngoài bóng tối để xem liệu chúng có thể chạy lướt qua bọn trẻ nhà Quagmire hay không.

Bọn trẻ nhà Baudelaire cũng nhìn lẫn nhau lần này qua lần khác nhưng không nói gì dù có chạy đủ xa khỏi Genghis để hẳn không thể nghe, bởi vì mặc dù bọn trẻ nhà Baudelaire có vóc dáng cân đối, nhưng chưa bao giờ chúng chạy nhiều như thế, và này giờ chúng thở còn khó huống chi thảo luận bất cứ điều gì. Nhưng có một nguyên nhân khác là vì Violet đã nói giùm chúng khi Violet hỏi theo loại thứ hai của "Cái gì?". Huấn luyện viên Genghis vẫn cứ thổi còi, bọn trẻ cứ tiếp tục chạy vòng này qua vòng khác, và lặp lại trong suy nghĩ của chúng là loại thứ hai của câu hỏi đó. Ba chị em mồ côi nghe theo huấn luyện viên Genghis, nhưng họ không thể tin rằng B.T.C.Đ.B.C.T.M.C là kế hoạch xấu xa của ông ta. Bọn trẻ mồ côi nhà

Baudelaire vẫn chạy quanh vòng tròn dạ quang cho đến khi những tia nắng đầu ngày bắt đầu phản chiếu lên viên ngọc trên chiếc khăn Turban của Genghis và bọn chúng nghĩ rằng Cái gì? Cái gì? Cái gì?

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Cái gì?" Isadora hỏi.

"Tớ nói 'Cuối cùng, mặt trời mọc, huấn luyện viên Genghis bảo tụi tớ ngừng chạy và cho tụi tớ đi ngủ.'" Klaus nói.

"Isadora không phải không nghe rõ cậu nói gì." Duncan giải thích "Cậu ấy nghe rõ nhưng không thể tin được điều cậu vừa nói. Nói thật với cậu, cả tớ còn không thể tin được nó dù tớ đã tận mắt nhìn thấy."

"Tớ cũng không thể tin." Violet nói, nó nhăn nhó khi ăn một miếng salad do những người mang mặt nạ phục vụ cho bữa trưa. Vào buổi chiều hôm sau, ba chị em nhà Baudelaire đều làm mọi thứ trong sự nhức nhối, có nghĩa là "Cau mảy đau đớn, khó chịu ra mặt hay là đau khổ". Khi huấn luyện viên Genghis gọi bài tập luyện đêm qua là B.T.C.Đ.B.C.T.M.C (S.O.R.E), ông ta chỉ đơn thuần dùng cái tên này làm từ viết tắt cho Bài Tập Chạy Đặc Biệt Cho Trẻ Mồ Côi (Special Orphan Running Exercises) nhưng ba đứa nhỏ nghĩ rằng cái tên đó còn có ý nghĩa nhiều hơn thế nữa. Sau một đêm với B.T.C.Đ.B.C.T.M.C, chúng nó đã đau (sore) nguyên ngày. Khi chúng vừa về đến Lều Mồ Côi để ngủ, chúng đã quá mệt để mang giày ồn ào vào, vì vậy mấy ngón chân của chúng lại thêm đau vì bị càn của mấy con cua bé tí kẹp. Và đầu chúng cũng đau, không phải vì nhức đầu vì thiếu ngủ mà còn bởi vì cố gắng nghĩ ra kế hoạch của huấn luyện viên Genghis là gì khi bắt chúng chạy suốt như thế. Chân bọn trẻ nhà Baudelaire đau, ngón chân bọn trẻ nhà Baudelaire đau, đầu bọn trẻ nhà Baudelaire đau, và ngay sau đó là cơ miệng của bọn trẻ nhà Baudelaire đau bởi vì cau có cả ngày. Trong bữa trưa, ba chị

em nó bàn về chuyện đêm trước với bọn trẻ nhà Quagmire, hai đứa trẻ không bị đau hay mệt mỗi gì cả. Một phần vì chúng trốn phía sau cổng vòm, theo dõi Genghis và bọn trẻ nhà Baudelaire thay vì chạy quanh vòng tròn dạ quang. Một phần vì bọn trẻ nhà Quagmire chỉ làm gián điệp theo ca. Sau khi bọn trẻ nhà Baudelaire chạy được vài vòng đầu và không có dấu hiệu dừng lại, hai đứa quyết định thay phiên nhau, Duncan ngủ thì Isadora theo dõi và Duncan theo dõi thì Isadora ngủ. Hai an hem nó thỏa thuận, một đứa sẽ thức dậy ngay khi đứa còn lại thấy có điều gì bất thường.

"Tớ trực ca cuối." Duncan nói "Vì vậy em tớ không thấy được B.T.C.Đ.B.C.T.M.C kết thúc ra sao. Nhưng không vấn đề gì. Chỉ là huấn luyện viên Genghis kêu dừng chạy và để mấy cậu về ngủ. Tớ nghĩ rằng ông ta sẽ khăng khăng lấy tài sản của mấy cậu trước khi mấy cậu có thể dừng chạy."

"Và tớ nghĩ vòng tròn dạ quang phục vụ như một chỗ hạ cánh." Isadora nói "Cho một chiếc trực thăng, được điều khiển bởi những tên trợ lý của ông ta, chúng hạ cánh và bắt các cậu đi. Tớ chỉ thắc mắc tại sao các cậu phải chạy bấy nhiêu vòng đó trước khi chiếc trực thăng xuất hiện."

"Nhưng trực thăng không xuất hiện." Klaus nói, uống một ngụm nước và nhăn nhó "Chẳng có gì xuất hiện."

"Có thể là phi công bị lạc." Isadora nói.

"Hay cũng có thể là huấn luyện viên Genghis mệt mỗi như mấy cậu mà quên đi việc hỏi về gia tài nhà cậu." Duncan nói.

Violet lắc cái đầu đau nhói "Ông ta sẽ chẳng bao giờ mệt mỗi để đoạt lấy gia tài nhà tớ đâu." Con bé nói "Ông ta đang âm mưu điều gì đó, tớ chắc thế. Nhưng tớ không tìm ra được nó là gì."

"Dĩ nhiên là cậu không thể tìm ra rồi." Duncan nói "Mấy cậu đang kiệt sức. Tớ mừng vì Isadora và tớ nghĩ ra việc chia ca để theo dõi. Tụi tớ sẽ dùng thời gian rảnh để điều tra. Bọn tớ sẽ bỏ hết những ghi chú của mình, và tìm kiếm nhiều hơn trong thư viện. Chắc phải có điều gì đó giúp mình tìm ra âm mưu của ông ta."

"Tớ cũng sẽ tìm." Klaus nói, nó ngáp "Tớ khá giỏi trong mảng đó."

"Tớ biết." Isadora nói, con bé cười "Nhưng không phải hôm nay, Klaus. Tụi tớ sẽ làm việc để khám phá ra kế hoạch của Genghis, và ba người các cậu có thể đi ngủ. Mấy cậu quá mệt để có thể làm tốt việc tìm kiếm trong thư viện hay ở bất cứ đâu."

Violet và Klaus nhìn gương mặt mệt mỏi của nhau, rồi nhìn xuống đứa em gái bé bỏng, chúng thấy bọn trẻ nhà Quagmire nói đúng. Violet mệt mỏi đến nỗi chỉ ghi được vài dòng trong số những câu chuyện ngu ngốc của ông Remora. Klaus mệt mỏi đến nỗi đo gần sai hết những đồ vật của bà Bass. Và dù Sunny không báo cáo những việc đã làm sáng nay ở văn phòng Nero thì con bé cũng không thể trở thành một người thư ký tốt, vì con bé đã ngủ quên ở nhà ăn, cái đầu nhỏ của nó gục lên đĩa salad, như thể đó là một chiếc gối mềm thay vì rau diếp, lát cà chua, mỡ xốt mật ong và bánh mì giòn tan, bánh mì được cắt nhỏ nướng và cho thêm vào salad. Violet nâng đầu em gái mình ra khỏi đĩa salad và lấy một vài mẫu bánh mì ra khỏi tóc con bé. Sunny nhắm mắt, cựa mình, cắn nhả và trở lại giấc ngủ trong vòng tay của Violet.

"Có lẽ cậu đúng, Isadora." Violet nói "Tụi tớ sẽ gắng gượng qua chiều nay để tối có thể ngủ thật ngon. Nếu may mắn, Hiệu phó Nero sẽ chơi một bản nào đó dễ chịu trong buổi hòa nhạc tối nay và tụi tớ có thể ngủ ngon hơn."

Các bạn có thể thấy, với câu cuối cùng đã cho thấy Violet thật sự mệt thế nào, bởi vì "Nếu may mắn" là cụm từ mà con bé hay hai đứa em của nó dùng rất thường. Dĩ nhiên nguyên nhân khá rõ ràng: Bọn trẻ mò côi nhà Baudelaire

không có may mắn. Thông minh, có. Duyên dáng, có. Nhưng bọn trẻ không may mắn, cho nên nếu chúng không dùng cụm từ từ "Nếu may mắn" thì chúng sẽ dùng cụm từ "Nếu tụi tớ là cần tây", bởi vì cụm từ này thì không phù hợp. Nếu bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire là cần tây, chúng sẽ không phải chịu đau khổ, và nếu chúng may mắn, thì Carmelita Spats sẽ không tiếp cận bàn của chúng vào thời điểm đặc biệt này và mang đến một lời nhắn không hay khác.

"Xin chào, đám Cakesniffers." Nó nói "Mặc dù theo đánh giá của một đứa nhỏ thì tụi bây cũng kiểu như saladsniffer. Tao có một lời nhắn từ huấn luyện viên Genghis. Tao trở thành Người Đưa Tin Đặc Biệt của ông ta bởi vì tao là đứa con gái dễ thương nhất, đẹp nhất, tốt nhất trong trường này."

"Nếu mi thực sự là đứa tốt nhất trong trường này." Isadora nói "Mi sẽ không làm ồn một đứa trẻ đang ngủ. Nhưng thôi bỏ, lời nhắn gì?"

"Nó giống với cái trước." Carmelite nói "Nhưng tao sẽ lặp lại phòng khi tụi mày ngu quá mà không nhớ. Ba đứa mồ côi nhà Baudelaire đến trước bữa cỗ tối nay, ngay sau giờ ăn tối."

"Cái gì?" Klaus hỏi.

"Bộ tụi bây điếc hả, cakesniffy?" Carmelita hỏi "Tao nói là..."

"Vâng vâng, Klaus nghe rồi." Isadora nói nhanh "Cậu ấy không có ý hỏi 'Cái gì?' Tụi này nhận được lời nhắn rồi, Carmelita. Còn bây giờ thì đi đi."

"Mày nợ tao hai lần trả công." Carmelite nói và nhún nhảy bỏ đi.

"Không thể tin được." Violet nói "Đừng thêm mấy vòng nữa chứ! Chân tớ đi bộ còn đau chứ đừng nói là chạy."

"Carmelite đâu có nói các cậu phải chạy thêm." Duncan chỉ ra "Có lẽ huấn

luyện viên Genghis sẽ thật sự hành động kế hoạch vào tối nay. Dù sao thì, tội tớ cũng sẽ lên ra khỏi buổi hòa nhạc tối nay và theo dõi các cậu."

"Chia ca." Isadora thêm vào và gật đầu đồng ý "Và tớ cá là tội mình sẽ có cái nhìn tường tận về kế hoạch của ông ta. Chúng ta sẽ dành cả ngày để tìm kiếm." Isadora dừng lại, và mở cuốn sổ tay màu đen ngay đúng trang. Con bé đọc:

"Don't worry Baudelaires, don't feel disgrace

The Quagmire triplets are on the case. "

"Cảm ơn cậu." Klaus nói, trao cho Isadore nụ cười mệt mỏi đánh giá cao "Chị em tớ thành thật cảm ơn sự giúp đỡ của các cậu nhiều. Và tội tớ sẽ đặt hết tâm trí vào vấn đề dù tội tớ quá mệt mỏi để tìm kiếm. Nếu may mắn, khi làm việc cùng nhau chúng ta sẽ có thể đánh bại huấn luyện viên Genghis."

Lại là cụm từ "Nếu may mắn" thốt ra từ miệng một đứa trẻ nhà Baudelaire và một lần nữa tôi cảm thấy thích hợp như cụm từ "Nếu tội tớ là cần tây". Chỉ khác một điều là bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không ước mình là cần tây. Trong khi sự thật rằng nếu chúng là cần tây thì chúng sẽ không phải trở thành trẻ mồ côi, bởi vì cần tây là thực vật và chúng không cần phải có cha mẹ, Violet, Klaus và Sunny không muốn trở thành loại rau củ có quá nhiều calo. Những điều không hay có thể xảy đến với cần tây dễ dàng như với ừ trẻ. Chúng có thể bị thái thành những mảnh nhỏ rồi bỏ vào nước xốt trong mấy bữa tiệc sang chảnh. Nó có thể được phủ bơ đậu phộng và phục vụ như một món ăn nhẹ. Nó có thể chỉ đơn thuần ngồi trên cạnh đồng và thối rửa nếu người nông dân quá lười biếng hay đang đi nghỉ mát. Tất cả những điều khủng khiếp có thể xảy đến với cần tây, và bọn trẻ biết điều đó, vì vậy nếu bạn hỏi bọn trẻ nhà Baudelaire rằng chúng có muốn làm cần tây không thì chắc chắn câu trả lời sẽ là không. Nhưng chúng muốn may mắn. Bọn trẻ nhà Baudelaire không cần thiết phải thật sự may mắn, như ai đó tìm thấy một bản

đồ kho báu, hay như ai đó thắng cuộc thi cung cấp kem cả đời, hay như một người đàn ông - à không, ôi trời, là tôi - may mắn kết hôn với Beatrice yêu dấu và sống hạnh phúc suốt quãng đời ngắn ngủi của cô ấy. Bọn trẻ nhà Baudelaire chỉ muốn may mắn vừa đủ. Chúng muốn đủ may mắn để tìm cách thoát khỏi kế hoạch của huấn luyện viên Genghis, và dường như may mắn là cơ hội duy nhất của chúng. Violet quá mệt để sáng tạo ra cái gì đó, Klaus quá mệt để đọc cái gì đó, và Sunny vẫn ngủ trong vòng tay Violet, quá mệt để cản cái gì đó hay ai đó, và điều đó dường như đúng với những cây bút siêng năng nhà Quagmire, từ "siêng năng" ở đây có nghĩa là "khả năng ghi chép tốt trong hai quyển sổ tay xanh đen và đen tuyền" - chúng cần phải may mắn nếu vẫn còn muốn sống. Bọn trẻ nhà Baudelaire chụm lại với nhau như thể nhà ăn đang rất lạnh, nhón nhó trong sự đau đớn và lo lắng. Có vẻ như bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cần sự may mắn hơn bao giờ hết trong cuộc đời mình.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đôi khi, các sự kiện trong cuộc sống của một người trở nên rõ ràng hơn qua lăng kính của kinh nghiệm, cụm từ có nghĩa đơn giản là mọi thứ trở nên rõ ràng hơn theo thời gian. Ví dụ, khi một người vừa mới chào đời, họ thường không biết màn cửa là gì và dành rất nhiều tháng đầu tiên của họ tự hỏi tại sao các bậc ba mẹ trên thế giới treo những miếng vải lớn trên mỗi cửa sổ trong nhà trẻ. Nhưng khi lớn lên, ý tưởng về màn cửa dần trở nên rõ ràng hơn qua lăng kính của kinh nghiệm. Họ sẽ học từ "màn cửa" và nhận thấy sự tiện dụng của màn cửa khi giữ cho căn phòng tối lúc ngủ và trang trí những cái cửa sổ đơn điệu. Cuối cùng, họ sẽ hoàn toàn chấp nhận ý tưởng màn cửa và thậm chí có thể mua riêng cho mình vài bộ màn cửa, hoặc người mù ở Venice, và đó là tất cả các lăng kính của kinh nghiệm.

Tuy nhiên B.T.C.Đ.B.C.T.M.C của huấn luyện viên Genghis chẳng có gì là rõ ràng dù bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đã được trải nghiệm. Thậm chí nó càng trở nên khó và khó hiểu hơn, bởi vì Violet, Klaus và Sunny đã cạn kiệt sức lực cả ngày, đặc biệt là cả khi đêm đến. Sau khi bọn trẻ nhận được lời nhắn thứ hai từ Carmelita Spats, chúng dành giờ nghỉ trưa để tự hỏi liệu huấn luyện viên Genghis sẽ làm gì với chúng tối nay. Bọn trẻ nhà Quagmire cũng tìm hiểu với chúng. Bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ gặp Genghis ngoài bãi cỏ phía trước sau bữa tối lần nữa. Và bọn trẻ nhà Quagmire sẽ lên ra khỏi buổi hòa nhạc rồi theo dõi chúng, theo ca, phía sau cái cổng vòm một lần nữa khi mà Genghis bắt đầu thổi cái còi và ra lệnh cho bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bắt đầu chạy. Bọn trẻ nhà Baudelaire và Quagmire nghĩ Genghis chắc chắn sẽ làm gì đó nham hiểm hơn là bắt chúng chạy nhiều vòng hơn nữa.

Nhưng trong đêm chạy thứ hai này có thể sẽ thiếu sót, Violet, Klaus và Sunny đã quá mệt mỏi để chú ý. Chúng có thể hầu như không nghe rõ tiếng còi của Genghis và tiếng hét "Tiếp tục chạy!" "Thêm vòng nữa!" qua tiếng thở tuyệt vọng của chúng. Chúng sẽ đổ nhiều mồ hôi đến nỗi bọn trẻ mồ côi có thể từ bỏ cả gia tài của nhà Baudelaire để tắm thật lâu. Và dù có trải nghiệm rồi thì chân của chúng cũng sẽ đau đến nỗi không còn cảm giác gì từ đùi đến ngón chân.

Sau nhiều vòng chạy, bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ khó để dán mắt vào vòng tròn dạ quang rực rỡ trên bãi cỏ tối tăm và làm thế nào để nhìn vào vòng tròn mới là phần tồi tệ nhất. Khi trời thật sự tối, vòng tròn dạ quang là tất cả những gì chúng có thể thấy, và nó sẽ in sâu vào đôi mắt của chúng thậm chí chúng có thể thấy nó ngay cả khi nhìn chằm chằm vào khoảng tối tuyệt vọng. Nếu bạn chưa bao giờ chụp hình với đèn flash, và tia sáng của đèn flash sẽ đọng lại trong tầm nhìn của bạn trong vài phút, sau đó bạn sẽ hiểu những gì xảy ra với bọn trẻ nhà Baudelaire, ngoại trừ việc vòng tròn đọng lại trong tâm trí chúng rất lâu, như một biểu tượng. Từ "biểu tượng" ở đây có nghĩa là vòng tròn dạ quang không đơn thuần là một cái khung mà nó còn là con số không. Con số không dạ quang trong tâm trí của bọn trẻ nhà Baudelaire, và nó cũng tượng trưng cho những gì chúng biết ở tình hình hiện tại. Chúng không biết Genghis âm mưu điều gì. Chúng không biết tại sao chúng lại chạy ngẩn áy vòng. Và chúng không có năng lượng để nghĩ về điều đó.

Cuối cùng, mặt trời cũng mọc, huấn luyện viên Genghis cho nhóm mồ côi ngừng tập. Bọn trẻ nhà Baudelaire lừ đừ về lều mồ côi, chúng quá mệt mà không nhìn thấy Duncan và Isadora đang lén về phòng ký túc xá sau lần trực theo dõi cuối. Một lần nữa, ba chị em nó quá mệt để mang giày ồn ào vào, vì vậy ngón chân chúng đau nhức khi thức dậy, chỉ hai giờ nữa là bắt đầu thêm một ngày chệnh choáng. Nhưng tôi phải rùng mình nói với bạn rằng đây không phải là ngày chệnh choáng cuối cùng của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire. Carmelita Spats khủng khiếp vẫn mang lời nhảm thường trực vào

bữa trưa, sau các buổi học và nhiệm vụ thư ký vào buổi sáng, bọn trẻ nhà Baudelaire gục đầu trên bàn ăn trong sự tuyệt vọng với ý nghĩ về một đêm chạy nữa. Bọn trẻ nhà Quagmire cố gắng an ủi chúng, hứa hẹn sẽ cố gắng gấp đôi nỗ lực để tìm hiểu, nhưng Violet, Klaus và Sunny quá mệt để nói chuyện, thậm chí là nói với bạn thân của chúng. May mắn là những đứa bạn thân của chúng hoàn toàn thấu hiểu và không cảm thấy sự im lặng của bọn trẻ nhà Baudelaire là thô lỗ hoặc phật lòng.

Không thể tin được là ba chị em nhà Baudelaire đã cố gắng sống sót sau một đêm với B.T.C.Đ.B.C.T.M.C, trong những lúc căng thẳng tột cùng, người ta thường tìm thấy năng lượng ẩn sâu trong những vùng cạn kiệt nhất của cơ thể. Tôi tự khám phá ra điều này khi bản thân bị đánh thức vào giữa đêm và bị truy đuổi bởi một đám người giận dữ trang bị đèn pin, kiếm và mấy con chó săn. Và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire khám phá ra điều đó khi chúng đang chạy không phải trong đêm đó mà là trong sáu đêm kế tiếp. Tổng cộng là chín đêm cù khôi với B.T.C.Đ.B.C.T.M.C, từ "cù khôi" có vẻ sai khi dùng cho những đêm vô tận của những cơn thờ dốt, cơ thể nhể nhại mồ hôi và cái chân đau. Trong chín đêm, não của bọn trẻ nhà Baudelaire bị tắc nghẽn bởi biểu tượng đó, con số không dẹt quang trong tâm trí chúng như một cái bánh donut khổng lồ phủ đầy sự tuyệt vọng.

Cũng như bọn trẻ Baudelaire chịu đựng, công việc học tập của chúng cũng đang chịu đựng chúng. Tôi chắc chắn bạn biết, một giấc ngủ ngon giúp bạn luyện tập tốt ở trường, và nếu bạn là một học sinh thì bạn nên luôn luôn đi ngủ sớm trừ khi bạn đang đến phần hay của quyển sách, rồi bạn sẽ thức cả đêm và bỏ mặc cho việc học xuống dốc, một cụm từ có nghĩa là "đổ gục". Những ngày sau đó, bọn trẻ nhà Baudelaire kiệt sức rất nhiều so với những người thức cả đêm đọc sách, và việc học tập cũng xuống dốc nhiều hơn. Việc học xuống dốc, cụm từ này có nghĩa khác nhau với mỗi đứa. Với Violet, nó có nghĩa là con bé buồn ngủ đến mức không viết bất kì từ nào về mấy câu chuyện của ông Remora. Với Klaus, nó có nghĩa là thằng nhóc quá mệt mỗi

đến mức không đo được bất kì vật nào của bà Bass. Và với Sunny, nó có nghĩa là con bé kiệt sức đến nỗi không làm bất kì việc gì mà hiệu phó Nero giao. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire tin rằng làm tốt việc học thì rất quang trọng, ngay cả khi ngôi trường bị điều hành bởi một tên ngốc, nhưng chúng quá mệt vì các vòng chạy mà không thể làm mấy công việc được giao. Trước đó, vòng tròn dạ quang là số không duy nhất mà bọn trẻ nhà Baudelaire thấy. Còn bây giờ Violet thấy số không ngay đầu tờ giấy khi con bé không thể nhớ bất cứ câu chuyện nào của ông Remora trong bài kiểm tra. Klaus thấy số không trong sổ điểm của bà Bass khi thằng bé bị kêu báo cáo chính xác số đo của một chiếc vớ cao, thay vì đo thì nó lại ngủ gục. Và Sunny thấy số không khi nó kiểm tra ngăn kéo vào không thấy ghim bấm bên trong.

"Điều này thật lố bịch." Isadora nói khi Sunny kể cho anh chị mình và mấy người bạn nghe lúc bắt đầu bữa trưa "Sunny, nhìn em xem. Không thích hợp để thuê em làm thư ký. Và thật là vô lý hơn khi bắt em bò mấy vòng ban đêm và bảo em tự làm ghim bấm vào ban ngày."

"Đừng gọi em tớ là lố bịch hay vô lý!" Klaus hét lên.

"Tớ đâu có nói thế." Isadora nói "Tớ nói cái tình huống thật lố bịch."

"Lố bịch nghĩa là cậu muốn cười vào nó." Klaus nói, nó chưa bao giờ quá mệt mỏi để xác định từ ngữ "Và tớ không muốn cậu cười vào tụi tớ."

"Tớ đâu có cười các cậu." Isadora nói "Tớ đang cố giúp."

Klaus giật lấy ly nước từ bên bàn của Isadora "À, cười vào tụi tớ thì không giúp gì được đâu, cakesniffer."

Isadora giật cái nĩa nước từ tay Klaus "Gọi tớ bằng cái tên đó cũng chẳng giúp gì được đâu, Klaus."

"Mumdum!" Sunny la lên.

"Oh, dừng lại đi, cả hai." Duncan nói "Isadora, em có thấy là Klaus đang mệt không? Klaus, cậu có thấy Isadora chỉ đang bức xúc thôi không?"

Klaus tháo mắt kính xuống và đưa ly nước lại cho Isadora "Tớ quá mệt mọi để thấy bất kì thứ gì rồi." Nó nói "Tớ xin lỗi, Isadora. Một môi làm tớ cầu nhàu. Vài ngày nữa chắc tớ trở nên thô lỗ như Carmelita Spats quá."

Isadora trả nĩa lại cho Klaus và vỗ nhẹ vào tay tỏ ý tha lỗi "Cậu không bao giờ trở nên thô lỗ như Carmelita Spats đâu." Nó nói.

"Carmelita Spats?" Violet nói, nhắc đầu dậy khỏi khay đồ ăn. Con bé chen ngang vào cuộc đối thoại của Isadora và Klaus và tỉnh giấc khi nghe thấy tên của Người Đưa Tin Đặc Biệt "Nó không đến đây kêu tụi mình tập chạy nữa chứ, đúng không?"

"Tớ mong là vậy." Duncan nói một cách buồn rầu, từ có nghĩa là "Trong khi chỉ vào một con bé thô lỗ, bạo lực, bẩn thỉu."

"Xin chào, đám Cakesniffers." Carmelita nói "Hôm nay tao có hai lời nhắn cho tụi bây, vì vậy hãy trả công gấp đôi."

"Oh, Carmelita," Klaus nói "Có bao giờ tụi này trả công cho mi trong suốt chín ngày qua đâu, cho nên chẳng có lý do gì mà phá bỏ nguyên tắc đó cả."

"Đó là tại vì tụi bây là một lũ mồi côi ngu đần." Carmelita nói ngay "Dù sao thì, tin thứ nhất như thường lệ: gặp huấn luyện viên Genghis tại bãi cỏ phía trước sau giờ ăn tối."

Violet than thở "Còn tin thứ hai là gì?" nó hỏi.

"Tin thứ hai là tụi bây phải đến văn phòng của hiệu phó Nero báo cáo ngay bây giờ."

"Văn phòng của hiệu phó Nero?" Klaus hỏi lại "Tại sao?"

"Tao xin lỗi." Carmelita Spats nói với một nụ cười khó chịu thể hiện rằng nó không muốn xin lỗi chút nào "Tao không trả lời câu hỏi từ mấy đứa cakesniffer mồ côi."

Mấy đứa trẻ bàn xung quanh bật cười khi nghe điều đó và chúng bắt đầu khua nĩa lên mấy cái đĩa trên bàn "Bọn Cakesniffer mồ côi trong lều mồ côi! Bọn Cakesniffer mồ côi trong lều mồ côi!" Chúng hô vang khi Carmelita Spats cười khúc khích bỏ đi ăn trưa "Bọn Cakesniffer mồ côi trong lều mồ côi! Bọn Cakesniffer mồ côi trong lều mồ côi!" Chúng hô vang khi bọn trẻ nhà Baudelaire thở dài và đứng lên bằng đôi chân đau nhức.

"Tốt nhất tội tớ nên đi đến văn phòng của Nero." Violet nói "Gặp mấy cậu sau nha, Duncan và Isadora."

"Không sao đâu." Duncan nói "Tội tớ sẽ đi cùng với các cậu. Carmelita Spats làm tớ mất hứng ăn rồi. Vì vậy tội tớ sẽ bỏ qua bữa trưa và đưa mấy cậu đến tòa nhà hành chính. Tội tớ không vào trong đâu vì tớ không muốn cả năm đứa đều không có nĩa. Nhưng tội tớ sẽ chờ bên ngoài và mấy cậu có thể kể tớ nghe chuyện gì xảy ra."

"Tớ tự hỏi Nero muốn gì?" Klaus nói rồi ngáp.

"Có thể là ông ấy đã phát hiện ra huấn luyện viên Genghis là bá tước Olaf." Isadora nói, và bọn trẻ nhà Baudelaire mỉm cười. Chúng không dám hi vọng đây là lý do mà chúng bị triệu tập đến văn phòng của Nero, nhưng chúng đánh giá cao sự hi vọng của bạn bè chúng. Năm đứa trẻ giao bữa ăn trưa dang dở cho nhân viên phục vụ, họ chớp mắt im lặng sau mặt nạ kim loại, rồi chúng đi đến tòa nhà hành chính. Bọn trẻ nhà Quagmire mong ước cho bọn trẻ nhà Baudelaire may mắn. Violet, Klaus và Sunny bước lên bậc thang dẫn đến văn phòng của hiệu phó Nero.

"Cảm ơn mấy đứa đã dành thời gian trong lịch trình mờ côì bận rộn của mình để gặp ta." Hiệu phó Nero nói và mở cửa phòng trước khi đám nhỏ kịp gõ "Nhanh lên, bước vào bên trong. Mỗi phút ta dành cho mấy đứa là mỗi phút ta luyện tập Violin đó. Và nếu tụi bây là thiên tài âm nhạc như ta thì sẽ hiểu ý nghĩa của mỗi phút giây là như thế nào."

Ba đứa nhỏ bước vào cái văn phòng bé tí và bắt đầu vỗ tay một cách mệt mỏi khi Nero dang rộng hai tay lên cao "Có hai điều ta muốn nói với mấy đứa." Ông ta nói khi tiếng vỗ tay kết thúc "Tụi bây biết là gì không?"

"Không, thưa ông." Violet trả lời.

"Không, thưa ông." Nero nhại lại, nhìn đám trẻ một cách chán nản vì chưa bao giờ tụi nó trả lời câu nào dài để ông ta chế nhạo "Tốt thôi, điều đầu tiên là ba đứa đã bỏ lỡ chín buổi hòa nhạc của ta, và mỗi đứa nợ ta một túi kẹo cho mỗi buổi. Chín buổi nhân ba, tổng cộng hai mươi chín. Carmelita nói với ta bình thường nó mang đến cho mấy đứa mười lăm nhảì tính luôn hai cái hôm nay, và tụi bây chưa bao giờ trả công cho nó. Bất công. Bây giờ, ta nghĩ rằng một lần trả công xứng đáng là một đôi bông tai đính đá quý, vì vậy tụi bây nợ con bé mười cặp bông tai. Có muốn nói gì không?"

Bọn trẻ mờ côì nhà Baudelaire nhìn nhau với cặp mắt cực kỳ buồn ngủ. Chúng chẳng biết nói gì. Chúng nghĩ rất nhiều về việc này, chúng vắng chín buổi hòa nhạc của Nero vì huấn luyện viên Genghis gọi chúng, chín túi kẹo nhân ba là hai mươi bảy, không phải hai mươi chín, và phần trả công thì bắt buộc, nhưng thường là tiền chứ không phải bông tai. Violet, Klaus và Sunny quá mệt để nói bất kì điều gì. Điều này cũng khiến hiệu phó Nero thất vọng, ông ta đứng vuốt bím tóc của mình và chờ một trong ba đứa nhỏ nói điều gì đó để ông ta có thể lặp lại một cách châm chọc. Nhưng sau một hồi im lặng, hiệu phó tiếp tục với điều thứ hai "Điều thứ hai." Ông ta tiếp tục nói "Là ba đứa bây đang trở thành những học sinh tệ nhất trong trường Prufrock Preparatory này từ trước tới nay. Violet, ông Remora nói với ta mi có một bài

kiểm tra sa sút. Klaus, bà Bass nói với ta rằng mi còn không thể mở miệng đọc nổi một công thức đo lường. Và Sunny, ta thấy mi chẳng làm một cái ghim bấm nào cả! Ông Poe nói với ta tụi bây rất thông minh và chăm chỉ, nhưng sự thật thì tụi bây chỉ là một đám cakesniffer!"

Lúc này, bọn trẻ nhà Baudelaire không thể giữ im lặng được nữa "Tụi này sa sút vì đã quá mệt mỏi!" Violet hét lên.

"Tụi này mệt mỏi vì phải chạy ngàn ấy vòng mỗi tối!" Klaus hét lên.

"Galuka!" Sunny gào lên có nghĩa là "Vì thế hãy la mắng huấn luyện viên Genghis chứ không phải chúng tôi!"

Hiệu phó Nero trao cho tụi nó một nụ cười rộng, phấn khởi vì đã có thể trả lời chúng theo cái cách ưa thích của ông ta "Tụi này sa sút vì đã quá mệt mỏi!" Ông ta hét lên "Tụi này mệt mỏi vì phải chạy ngàn ấy vòng mỗi tối! Galuka! Ta nhận đủ mấy lời nói vô nghĩa của tụi bây rồi! Trường Prufrock Preparatory đã cam đoan với tụi bây về một nền giáo dục xuất sắc, và đó là nền giáo dục xuất sắc mà tụi bây nhận được, hoặc trong trường hợp của Sunny là một công việc xuất sắc ở vị trí thư ký hành chính! Còn bây giờ, ta đã chỉ thị với ông Remora và bà Bass cho tụi bây thi toàn diện vào ngày mai, một bài kiểm tra to lớn về những điều tụi bây đã được học. Violet, mi phải nhớ hết từng chi tiết trong những câu chuyện của ông Remora và Klaus, mi phải nhớ hết chiều dài, chiều rộng, chiều sâu mây món đồ vật của bà Bass, còn không là tụi bây sẽ bị trục xuất khỏi trường. Còn nữa, ta đã tìm một chồng giấy cần bấm vào ngày mai. Sunny, mi phải bấm hết chúng bằng ghim bấm tự làm còn không mi sẽ bị sa thải. Điều đầu tiên vào sáng ngày mai, chúng ta sẽ làm kiểm tra và bấm giấy, và nếu tụi bây không làm được hay không làm đủ ghim bấm, tụi bây sẽ rời khỏi trường Prufrock Preparatory này. May cho tụi bây, huấn luyện viên Genghis đã đề nghị cho tụi bây học tại nhà. Điều đó có nghĩa ông ta sẽ trở thành huấn luyện viên, giáo viên và người bảo hộ, ba trong một. Đó là một lời đề nghị hào phóng, nếu ta là tụi bây, ta cũng

sẽ có phần thưởng cho ông ta, nhưng trong trường hợp này ta không nghĩ nó là đôi bông tai."

"Tụi này sẽ không cho bà tước Olaf bất kì phần thưởng nào!" Violet bật lại.

Klaus hoảng hốt nhìn chị nó "Ý Violet là huấn luyện viên Genghis." Klaus nói nhanh với Nero.

"Chị không có ý đó." Violet hét lên "Tình hình tuyệt vọng của tụi mình bây giờ không thể nào giả vờ rằng không nhận ra ông ta nữa!"

"Hifijoo!" Sunny đồng tình.

"Em nghĩ chị đoán đúng." Klaus nói "Tụi mình còn gì để mất?"

"Tụi mình còn gì để mất?" Nero nhại lại "Tụi bây nói gì vậy?"

"Tụi tôi đang nói về huấn luyện viên Genghis." Violet nói "Tên ông ấy không phải là Genghis. Ông ấy cũng không phải là huấn luyện viên. Ông ta là bá tước Olaf cải trang."

"Vô lý!" Nero nói.

Klaus muốn nói "Vô lý!" trở lại vào Nero, theo cách nói ghê tởm của ông ta, nhưng nó cản lười ngăn mình "Đó là sự thật." nó nói "Ông ta đội turban che đi hàng lông mày và đôi giày chạy đắt tiền để che đi hình xăm, nhưng ông ta vẫn là bá tước Olaf."

"Ông ta đội turban vì lý do tôn giáo." Nero nói "Còn đôi giày chạy vì ông ta là huấn luyện viên. Nhìn đây." Ông ta bước tới máy tính và nhấn nút. Màn hình sáng lên theo cách thông thường và một lần nữa hiện lên tấm hình của bá tước Olaf "Thấy chưa? Huấn luyện viên Genghis chẳng có gì giống với bá

tức Olaf và máy tính cao cấp của ta chứng minh điều đó."

"Ushilo!" Sunny hét lên, nghĩa là "Điều đó không chứng minh được gì cả!"

"Ushilo!" Nero nhại lại "Ta sẽ tin ai giữa một hệ thống máy tính cao cấp hay hai đứa nhỏ học hành dở tệ và một con bé chưa biết nói làm ghim bấm? Bây giờ thì đừng làm lãng phí thời gian của ta nữa! Ta sẽ đích thân giám sát kì thi toàn diện vào ngày mai, nó được tổ chức tại lều mồ côi! Và tụi bây phải làm tốt, hoặc là được đi về miễn phí trên xe của huấn luyện viên Genghis! Sayonara, bọn trẻ nhà Baudelaire!"

"Sayonara" là một từ tiếng Nhật có nghĩa là tạm biệt, và tôi chắc rằng mỗi người dân Nhật sẽ phải xấu hổ khi nghe ngôn ngữ của họ được dùng bởi một người nổi loạn như vậy. Nhưng bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không có thời gian để nghĩ đến những tư tưởng quốc tế như vậy nữa. Chúng quá bận để truyền cho bọn trẻ nhà Quagmire tin tức mới nhất.

"Thật kinh khủng!" Duncan thét lên, nắm đứa nhỏ băng qua bãi cỏ để có thể nói chuyện yên tĩnh "Không có cách nào để đạt điểm A trong mấy bài thi đó nếu tối nay mấy cậu tiếp tục chạy như thế!"

"Điều này thật đáng sợ!" Isadora hét lên "Cũng chẳng có cách nào để tự làm ghim bấm! Em phải được học nó ở nhà trước!"

"Huấn luyện viên Genghis sẽ chẳng dạy tụi mình ở nhà đâu." Violet nói, nhìn ra bãi cỏ phía trước, nơi vòng tròn dạ quang đang chờ chúng "Ông ấy sẽ làm gì đó tệ, tệ hơn. Mấy cậu thấy không? Đó là tại sao ông ta bắt tụi tớ chạy gần ấy vòng! Ông ta biết bọn tớ sẽ bị kiệt sức. Ông ta biết tụi tớ sẽ học xuống dốc, hoặc không làm tốt công việc thư ký. Ông ta biết tụi tớ sẽ bị trục xuất khỏi trường Prufrock Prep và sau đó ông ta chụp lấy tụi tớ."

Klaus rên rỉ "Chúng ta luôn chờ đợi để tìm ra kế hoạch của ông ta và bây giờ đã rõ. Nhưng có lẽ đã quá muộn."

"Chưa muộn đâu." Violet nhấn mạnh "Kì thi toàn diện là vào sáng mai, Chúng ta phải có kế hoạch từ đây tới đó."

"Ke hoạch!" Sunny đồng ý.

"Phải là một kế hoạch phức tạp." Duncan nói "Chúng ta phải để Violet sẵn sàng cho bài kiểm tra của ông Remora và Klaus sẵn sàng cho bài kiểm tra của bà Bass."

"Và chúng ta phải làm ghim bấm." Isadora nói "Và bọn trẻ nhà Baudelaire vẫn phải chạy."

"Và chúng ta phải tỉnh táo." Klaus nói.

Bọn trẻ nhìn nhau rồi nhìn ta bãi cỏ phía trước. Mặt trời buổi chiều sáng rực, nhưng năm đứa trẻ biết rằng nó sẽ sớm lặn sau những tòa nhà hình bia mộ, và đó là thời gian cho B.T.C.Đ.B.C.T.M.C. Chúng không còn nhiều thời gian. Violet cột tóc lên bằng một sợi ruy băng để tránh vướng mắt. Klaus lau kính và mang lên mũi. Sunny căn chặt răng để chắc chắn nó đủ độ sắc bén cho bất kì công việc nào trước mắt. Hai anh em kia lấy sổ tay ra khỏi túi áo. Kế hoạch thâm độc của huấn luyện viên Genghis đã quá rõ ràng qua lăng kính kinh nghiệm của bọn trẻ nhà Baudelaire và bọn trẻ nhà Quagmire và bây giờ chúng phải tận dụng kinh nghiệm của mình để lập kế hoạch riêng.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ba đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire và hai đứa trẻ nhà Quagmire ngồi trong lều mồ côi, chưa bao giờ nhìn nhau cảm thông như lúc này. Năm đứa nhỏ mang giày ồn ào do Violet sáng chế, vì thế chẳng thấy con cua nào cả. Muối đã làm khô đám nấm thành một lớp vỏ màu be cứng, không hẳn là khô nhưng ít nhất chúng cũng không nhiều nước xuống lỗ trẻ nữa. Bởi vì sự xuất hiện của huấn luyện viên Genghis đã làm chúng tập trung hết sức lực để chống lại âm mưu của ông ta. Năm đứa trẻ mồ côi chưa làm gì với mấy bức tường màu xanh lá với trái tim hồng trên đó, nhưng dù sao lều mồ côi cũng đỡ lồi lõm hơn và có vẻ bằng phẳng hơn lúc bọn trẻ nhà Baudelaire mới đến. Vẫn còn cả một chặng đường dài để biến chỗ này thành một nơi ở hấp dẫn và thoải mái. Bọn trẻ nhà Baudelaire đang trong thế kẹt. Nếu Violet, Klaus và Sunny dành hết sức lực để chạy tối nay, chúng sẽ trước kì thi toàn diện và sau đó huấn luyện viên Genghis sẽ tống chúng ra khỏi Prufrock Prep và khi nghĩ đến nó, chúng gần như có thể cảm nhận ngón tay xương xẩu của Genghis đang bầu lấy cuộc đời của chúng. Bọn trẻ nhà Quagmire rất lo cho bạn bè của chúng và chúng cũng cảm thấy thế kẹt như thế, mặc dù chúng không trực tiếp rơi vào tình thế nguy hiểm.

"Tớ không thể tin được là chúng ta không nhìn ra được kế hoạch của huấn luyện viên Genghis sớm hơn." Isadora nói một cách buồn bã, nhìn lướt qua cuốn sổ tay "Duncan và tớ đã tìm kiếm rất nhiều nhưng vẫn không nhìn ra."

"Đừng cảm thấy tệ thế chứ." Klaus nói "Chị em tớ nhiều lần tiếp xúc với Olaf và luôn luôn khó để tìm ra kế hoạch của ông ta."

"Chúng tớ cố tìm hiểu tiểu sử của bá tước Olaf." Duncan nói "Thư viện của Prufrock Preparatory có bộ sưu tập báo cũ rất tốt, và tụi tớ nghĩ nếu tụi tớ có thể tìm hiểu về các kế hoạch kia thì sẽ tìm ra kế hoạch này."

"Đó là một ý hay." Klaus nói ngay "Tớ chưa bao giờ thử làm thế."

"Tụi tớ được biết Olaf là một người đàn ông quý quyết từ trước khi ông ta gặp các cậu." Duncan nói tiếp "Vì vậy tụi tớ tìm trong những bài báo cũ. Nhưng rất khó để tìm thấy nhiều bài viết, bởi vì mấy cậu cũng biết đó, ông ta luôn sử dụng tên khác. Nhưng tụi tớ tìm được một người phù hợp với mô tả về ông ta trong tờ Bangkok Gazette, người bị bắt vì tội bóp cổ một vị giám mục nhưng đã trốn thoát khỏi nhà tù chỉ trong mười phút."

"Nghe có vẻ giống ông ta, đúng chứ?" Klaus nói.

"Và sau đó trong tờ Verona." Duncan nói "Có một người đàn ông ném một góa phụ giàu có xuống vách đá, ông ta có một hình xăm con mắt trên mắt cá chân, nhưng ông ta đã lẩn trốn chính quyền và rồi tụi tớ tìm thấy một bài báo ở chỗ các cậu sống nói rằng..."

"Tớ không có ý làm gián đoạn." Isadora nói "Nhưng tốt hơn chúng ta nên thôi nghĩ về quá khứ và bắt đầu nghĩ về hiện tại. Giờ ăn trưa đã qua một nửa, chúng ta cần gấp một kế hoạch."

"Chị không ngủ gục đó chứ?" Klaus hỏi Violet, con bé im lặng rất lâu này giờ.

"Dĩ nhiên không rồi." Violet nói "Chị đang tập trung. Chị nghĩ mình có thể chế ra một cái gì đó để làm hết đồng ghim bấm cho Sunny. Nhưng chị không thể nghĩ ra cách nào để vừa chế tạo thiết bị và học bài cho bài kiểm ngày mai cùng lúc hết. Từ khi B.T.C.Đ.B.C.T.M.C bắt đầu, chị không ghi chép nhiều trong lớp của ông Remora, nên chị không thể nhớ mấy câu

chuyện của ông ta."

"À, cậu không cần lo về chuyện đó." Duncan nói, giở cuốn sổ tay màu xanh đen lên "Tớ đã ghi lại tất cả câu chuyện của ông Remora. Tất tần tật mọi chi tiết chán ngấy đều được ghi lại trong sổ tay của tớ."

"Và tớ đã chép lại chiều dài, chiều rộng và chiều sâu tất cả đồ vật của bà Bass." Isadora nói, giở cuốn sổ tay của nó lên "Cậu có thể học trong cuốn sổ của tớ, Klaus. Còn Violet thì học trong sổ của Duncan."

"Cảm ơn các cậu." Klaus nói "Nhưng các cậu đã quên vài thứ. Tụi tớ bị gọi để tập chạy tối nay. Chúng tớ không có thời gian để đọc bất kì cuốn sổ nào."

"Tarcour." Sunny nói có nghĩa là "Anh nói đúng, dĩ nhiên B.T.C.Đ.B.C.T.M.C kéo dài đến bình minh và bài kiểm tra là điều đầu tiên trong buổi sáng."

"Nếu chúng ta có một trong những nhà phát minh vĩ đại trên thế giới giúp đỡ." Violet nói "Tớ tự hỏi Nikola Tesla sẽ làm gì."

"Hoặc là một trong những nhà báo vĩ đại trên thế giới." Duncan nói "Tớ tự hỏi Dorothy Parker sẽ làm gì trong tình huống này."

"Và tớ tự hỏi Hammurabi, một người Babylon cổ đại, có thể làm gì giúp tụi mình." Klaus nói "Ông ấy là một trong những nhà nghiên cứu lớn nhất trên thế giới."

"Hoặc là nhà thơ lớn Lord Byron." Isadora nói.

"Shark." Sunny nói, nghiêng răng.

"Có ai biết là mấy người đó hay con cá đó sẽ làm gì trong trường hợp của

chúng ta không? (Who knows what any of those people or fish would do in our shoes?) Violet nói.

"Thật khó mà biết được." Duncan nhíp ngón tay, không phải nó đang chờ đợi hay nghe một bản nhạc hấp dẫn hay có một ý tưởng "Trong giày của chúng ta!" nó nói "Đúng là nó rồi!"

"Gì thế?" Klaus hỏi "Giày ồn thì giúp gì được?"

"Không, không." Duncan nói "Không phải đôi giày ồn. Tớ đang nghĩ về đôi giày chạy đắt tiền của huấn luyện viên Genghis, ông ta nói không thể cởi nó ra có thể vì chân ông ấy hôi."

"Tớ cá là nó hôi." Isadora nói. "Tớ thấy ông ấy tắm ít lắm."

"Nhưng đó không phải là lý do ông ta mang nó." Violet nói "Ông ta mang nó để cải trang."

"Chính xác!" Duncan nói "Khi cậu nói "trong giày của tụi tớ", nó cho tớ một ý tưởng. Tớ biết "trong giày của tụi mình" có nghĩa là "trong trường hợp của tụi mình". Vậy sẽ như thế nào nếu ai đó trong trường hợp của mấy cậu? Nếu tụi tớ cải trang thành các cậu thì sao? Tụi tớ sẽ chạy, và các cậu có thời gian học bài để kiểm tra toàn diện."

"Mấy cậu cải trang thành tụi tớ?" Klaus nói "Hai cậu nhìn giống nhau, nhưng không có gì giống tụi tớ cả."

"Thì sao?" Duncan nói "Trời sẽ tối. Khi tụi tớ nhìn các cậu từ cổng vòm, tất cả những gì tớ có thể thấy là hai cái bóng đang chạy và một cái bóng đang bò."

"Đó là sự thật." Isadora nói "Nếu tớ lấy sợi ruy băng của cậu, Violet và Duncan lấy mắt kính của Klaus, tụi tớ sẽ trông đủ giống các cậu và tớ cá là

huấn luyện viên Genghis không thể nhận ra."

"Và tụi mình có thể đổi giày, vì vậy khi chạy trên cỏ, âm thanh sẽ giống nhau." Duncan nói.

"Nhưng còn Sunny thì sao?" Violet nói "Không có cách nào để hai người cải trang thành ba người cả."

Mặt bọn trẻ nhà Quagmire xì xuống "Nếu Quigley có ở đây." Duncan nói "Tớ biết chắc cậu ấy sẽ bỏ để cải trang thành em bé nếu điều đó giúp các cậu."

"Một bao bột mì thì sao?" Isadora hỏi "Sunny chỉ lớn bằng một bao bột mì, không có gì phải ngại đâu Sunny."

"Denada." Sunny nói rồi nhún vai.

"Tụi tớ có thể chôm một bao từ nhà ăn." Isadora nói "Và kéo nó dọc theo tụi tớ khi chạy. Từ một khoảng cách, trong nó chắc chắn sẽ đủ giống Sunny để tránh bị nghi ngờ."

"Cải trang lẫn nhau có thể là một kế hoạch nguy hiểm." Violet nói "Nếu thất bại, không chỉ có tụi tớ gặp rắc rối mà các cậu cũng vậy, và có trời mới biết Genghis sẽ làm gì với mấy cậu?"

Điều này, hóa ra, là một câu hỏi có thể ám ảnh bọn trẻ nhà Baudelaire trong một thời gian ngắn, nhưng bọn trẻ nhà Quagmire cho chúng nó một chút suy nghĩ "Đừng lo." Duncan nói "Điều quan trọng là giữ các cậu thoát khỏi kế hoạch của ông ta. Nó có thể là một kế hoạch nguy hiểm nhưng cải trang lẫn nhau là điều duy nhất chúng ta có thể nghĩ đến."

"Và tụi mình không còn thời gian lãng phí để nghĩ kế hoạch khác." Isadora thêm vào "Chúng ta nên khẩn trương nếu muốn chôm một túi bột và

không trễ giờ lên lớp."

"Và tụi mình sẽ cần một sợi dây, hay cái gì đó, để tụi tớ có thể kéo nó trông như Sunny đang bò." Duncan nói.

"Và tớ cũng cần chôm một vài thứ." Violet nói "Cho cái máy làm ghim bấm."

"Nidop." Sunny nói, nghĩa là "Di chuyển nào."

Năm đứa trẻ bước ra khỏi lều mờ tối, cởi giày ồn và mang giày thường vào để không gây tiếng ồn quá nhiều khi lo lắng bước qua bãi cỏ đến nhà ăn. Chúng lo lắng vì chúng không được ủng hộ việc lén lút vào nhà ăn, hay chôm đi thứ gì đó, chúng lo lắng vì kế hoạch của chúng thật sự nguy hiểm. Đó không phải là một cảm giác dễ chịu, mà là lo lắng, và tôi sẽ ước cho trẻ nhỏ không phải chịu cảm giác lo lắng như bọn trẻ nhà Baudelaire và bọn trẻ Quagmire lúc bước vào nhà ăn trong đôi giày thông thường. Nhưng tôi phải nói rằng bọn chúng không đủ sự lo lắng. Chúng không cần lo lắng nhiều về việc lén vào nhà ăn, dù việc đó trái với nội quy, hay chôm đi cái gì đó, chúng có thể bị bắt. Nhưng chúng cần phải lo lắng nhiều hơn về kế hoạch của chúng và điều gì sẽ xảy ra tối nay khi mặt trời lặn xuống bãi cỏ và vòng tròn dạ quang sáng lên. Chúng nên lo lắng, bây giờ, trong đôi giày thường, lo lắng về chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng cải trang thành nhau.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Nếu bạn từng hóa trang Halloween hay tham dự một buổi tiệc hóa trang, chắc chắn bạn sẽ biết cảm giác rộn ràng khi cải trang thành một hình hài khác, vừa thú vị vừa nguy hiểm. Tôi từng một lần tham gia vào một buổi tiệc mặt nạ nổi tiếng của nữ công tước Winnipeg tổ chức, và nó là một trong những đêm thú vị và nguy hiểm nhất trong đời tôi. Tôi đã cải trang thành một tên lính đánh thuê và trượt chân vào bữa tiệc khi bị các tên lính bảo vệ cung điện truy đuổi, chúng cải trang thành mấy con bò cạp. Ngay khi bước vào phòng Grand Ballroom, tôi cảm thấy như Lemony Snicket đã biến mất. Tôi mặc bộ đồ mà tôi chưa bao giờ mặc trước đó: một cái áo choàng màu đỏ tươi bằng lụa, cái áo thêu chỉ vàng và một cái mặt nạ đen bóng. Nó khiến tôi như thể là một người khác. Và bởi vì cảm thấy mình như một người khác nên tôi đã dám tiếp cận một người phụ nữ mà tôi bị cấm không được tiếp cận trong suốt quãng đời còn lại. Cô ấy ở một mình ngoài ban công - từ "ban công" là một từ sang chảnh có nghĩa là một cái hiên nhà làm bằng đá cẩm thạch màu xám được đánh bóng - và hóa trang mình thành con chuồn chuồn, với mặt nạ màu xanh và đôi cánh màu bạc không lồ. Khi những kẻ truy đuổi tôi chạy quanh bữa tiệc, cố gắng đoán xem vị khách nào là tôi, tôi trước ra ngoài hiên nhà và đưa cho cô ta thông điệp tôi đã cố gắng đưa cô ấy trong suốt mười lăm năm dài cô đơn. "Beatrice." Tôi hét lên, giống như bị mấy con bò cạp phát hiện "Bá tước Olaf là..." Tôi không thể tiếp tục. Nó khiến tôi khóc khi nghĩ đến đêm hôm đó, nhớ đến khoảng thời gian đen tối, tuyệt vọng sau đó, và trong lúc chờ đợi, tôi chắc chắn bạn đang tò mò muốn biết những gì xảy ra với bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire và bọn trẻ nhà Quagmire, sau giờ ăn tối ở Prufrock Prep.

"Đây là một điều thú vị." Duncan nói mang kính của Klaus lên mặt "Tớ biết tội mình đang làm việc này vì lý do nghiêm túc, nhưng tớ thấy thú vị lắm."

"Isadora cột sợi ruy băng của Violet lên tóc và đọc thuộc lòng:

"It may not be particularly wise,

but it's a thrill to be disguised."

"Một bài thơ thật tuyệt, nhưng nó nên được sáng tác đúng hoàn cảnh. Trông tội tớ thế nào?"

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire lùi lại và quan sát bọn trẻ nhà Quagmire cẩn thận. Sau giờ ăn tối, bọn trẻ đứng bên ngoài lều mồ côi, khẩn trương đưa kế hoạch nguy hiểm vào hành động. Chúng đã tìm cách len vào nhà ăn và chôn một túi bột mì cùng size với Sunny trong bếp khi mấy người phục vụ mang mặt nạ đang quay lưng. Violet cũng đã chôn một cái nĩa, một vài thìa sốt rau bina, một củ khoai tây nhỏ để phục vụ cho công việc sáng chế của nó. Bây giờ chúng chỉ còn chút đỉnh thời gian trước khi bọn trẻ nhà Baudelaire, trong trường hợp này là bọn trẻ nhà Quagmire cải trang, phải xuất hiện cho B.T.C.Đ.B.C.T.M.C. Duncan và Isadora giao mấy cuốn sổ tay cho bọn trẻ nhà Baudelaire có thể ôn bài cho bài thi toàn diện và đổi giày cho nhau để tiếng chạy của bọn trẻ nhà Quagmire nghe như bọn trẻ nhà Baudelaire. Bây giờ chỉ còn vài giây rảnh rỗi, bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn bọn trẻ nhà Quagmire và ngay lập tức nhận ra kế hoạch này nó nguy hiểm đến mức nào. Isadora và Duncan Quagmire đơn giản nhìn không giống với Violet và Klaus Baudelaire. Đôi mắt của Duncan khác màu với đôi mắt của Klaus, và tóc của Isadora khác với tóc của Violet, ngay cả khi nó được cột giống vậy. Vì là anh em sinh ba nên bọn trẻ nhà Quagmire có cùng chiều cao, nhưng Violet cao hơn Klaus vì con bé lớn tuổi hơn, và không còn thời gian để chế ra đồ độn cho Isadora để bắt chước chiều cao này. Nhưng đó không phải là những chi

tiết vật lý nhỏ làm việc cải trang không trở nên thuyết phục. Đó là một thực tế đơn giản mà bọn trẻ nhà Baudelaire và bọn trẻ nhà Quagmire khác nhau, và một cái cột tóc, một cặp kính và mấy đôi giày không thể biến chúng thành một người khác bằng người phụ nữ hóa trang thành một con chuồn chuồn mang cánh và thoát khỏi cái thực tại đang chờ cô ấy.

"Tớ biết tụi mình không giống mấy cậu cho lắm." Duncan thừa nhận khi thấy bọn trẻ nhà Baudelaire im lặng trong một thoáng "Nhưng mấy cậu nên nhớ, trời khá tối ngoài bãi cỏ. Ánh sáng duy nhất là từ vòng tròn dạ quang. Tụi tớ đảm bảo sẽ cúi đầu xuống khi chạy để không ai thấy. Tụi tớ sẽ không nói một lời nào với huấn luyện viên Genghis, vì vậy giọng tụi tớ sẽ không phát ra. Và tụi tớ có sợi ruy băng, mắt kính và mấy đôi giày nên mấy cái phụ kiện đó không làm tụi tớ bị lộ đâu."

"Chúng ta không cần phải thực hiện kế hoạch này." Violet nói khẽ "Tụi mình đánh giá cao sự giúp đỡ của mấy cậu nhưng chúng ta không cần phải cố đánh lừa Genghis. Chị em tớ có thể sẽ chạy trốn tối nay. Tụi tớ nhận thấy mình chạy rất tốt, vì tụi tớ đã có khởi đầu khá tốt với huấn luyện viên Genghis."

"Chúng tôi có thể gọi ông Poe từ điện thoại công cộng đâu đó." Klaus nói.

"Zubu." Sunny nói có nghĩa là "Hoặc là đăng kí vào một trường khác, dưới một cái tên khác."

"Những kế hoạch đó chẳng có cơ hội thực hiện đâu." Isadora nói "Mấy cậu từng nói với tớ về ông Poe, ông ta chẳng có ích gì cả. Còn bá tước Olaf dường như có thể tìm thấy mấy cậu bất cứ chỗ nào bạn đến, vì vậy một ngôi trường khác cũng chẳng giúp được gì."

"Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta." Duncan đồng ý "Nếu bạn đậu kì thi mà không gây sự nghi ngờ của Genghis, thì mấy cậu sẽ thoát khỏi nguy

hiểm, tiếp theo đó tụi mình có thể tập trung cho việc vạch mặt huấn luyện viên thật sự là ai."

"Tớ cho rằng mấy cậu nói đúng." Violet nói "Chỉ là tớ không thích kế hoạch đưa mấy cậu vào nguy hiểm chỉ vì giúp tụi tớ."

"Bạn bè để làm gì?" Isadora nói "Tụi tớ sẽ không tham dự vào buổi hòa nhạc ngớ ngẩn trong khi mấy cậu đang chạy vòng vòng trong sự lúng túng. Ba người cậu là những người đầu tiên trong Prufrock Prep không ác cảm với tụi tớ vì là trẻ mồ côi. Không ai trong số chúng ta có gia đình, nên chúng ta phải gắn chặt với nhau."

"Ít nhất tụi tớ cũng sẽ theo cậu đến bãi cỏ trước." Klaus nói "Tụi tớ sẽ theo dõi các cậu từ cổng vòm để chắc rằng các cậu đã đánh lừa được huấn luyện viên Genghis."

Duncan lắc đầu "Mấy cậu không có thời gian theo dõi tụi tớ đâu." Nó nói "Mấy cậu còn phải làm ghim bấm từ mấy mảnh kim loại và học bài cho hai bài thi nữa kia."

"Oh!" Isadora nói ngay lập tức "Làm sao tụi mình kéo cái túi bột này dọc theo? Tụi mình cần một sợi dây hay thứ gì đó."

"Tụi mình có thể đá nó vòng vòng." Duncan nói.

"Không, không, không." Klaus nói "Nếu không huấn luyện viên Genghis lại nghĩ mấy cậu đá em gái của mình, ông ta sẽ nghi ngờ đó."

"Tớ biết rồi!" Violet nói. Nó rướn người về phía trước đặt tay lên ngực Duncan, sờ dọc theo chiếc áo len dày cộm cho đến khi tìm được thứ nó đang tìm - một sợi len. Cẩn thận, con bé kéo, tháo nó ra khỏi cái áo len một sợi dài. Sau đó nó ngắt sợi len, buộc một đầu quanh túi bột. Một đầu đưa cho Duncan "Cậu nên làm thế này." Nó nói "Xin lỗi về cái áo nhé."

"Tớ chắc là cậu sẽ chế ra được một cái máy may." Thằng bé nói "Khi mà tụi tớ thoát khỏi nguy hiểm. Tụi mình nên đi thôi Isadora. Huấn luyện viên Genghis đang chờ tụi mình. Học tốt nha mấy cậu."

"Chạy tốt nha mấy cậu." Klaus nói.

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn bạn của chúng. Chúng chợt nhớ lại lần cuối chúng nhìn ba mẹ, vẫy tay chào tạm biệt họ khi họ rời bãi biển. Tất nhiên chúng không biết rằng đó là khoảnh khắc cuối cùng chúng dành cho ba mẹ mình, và một lần nữa, mỗi đứa trẻ nhà Baudelaire như sống lại ngày ấy, ước gì chúng đã nói được điều gì nhiều hơn là một lời tạm biệt. Violet, Klaus và Sunny nhìn hai đứa trẻ và hi vọng rằng đó không phải là thời khắc, cái thời khắc mà những người chúng quan tâm sẽ biến mất khỏi cuộc sống chúng mãi mãi. Nhưng nếu đó là sự thật thì sao?

"Nếu chúng ta không còn gặp..." Violet dừng lại, nuốt nước bọt rồi bắt đầu lại "Nếu có gì không hay xảy ra..."

Duncan nắm lấy tay Violet và nhìn thẳng vào mắt con bé. Violet nhìn thấy, đằng sau cặp kính của Klaus là một cái nhìn nghiêm túc của Duncan. "Không có gì xảy ra đâu." Nó nói cứng rắn, mặc dù nó đã sai lầm ngay giây phút đó "Sẽ không có gì xảy ra hết, tụi mình sẽ gặp lại nhau vào buổi sáng, các bạn nhà Baudelaire."

Isadora gạt đầu kính cẩn và đi theo anh nó cùng túi bột ra khỏi lều mờ côi. Bọn trẻ mờ côi nhà Baudelaire nhìn theo chúng đi về phía bãi cỏ cho đến khi chỉ còn hai cái bóng mờ đang kéo một đốm mờ khác.

"Chị biết đó." Klaus nói "Từ xa, trong ánh sáng mờ nhạt, họ trông khá giống tụi mình."

"Abax." Sunny đồng ý.

"Chị mong vậy." Violet thì thầm "Chị mong vậy. Nhưng ngay bây giờ, túi mình nên thôi suy nghĩ về việc này và bắt đầu một nửa kế hoạch còn lại. Mang giày ồn vào và vô lều mồ côi thôi."

"Em không thể tưởng tượng được chị làm ghim bấm bằng cách nào." Klaus nói "Với một cái nĩa, vài thìa sốt rau bina, và một củ khoai tây nhỏ. Nghe cứ như thành phần của một món ăn phụ chứ không phải là một thiết bị. Em hi vọng kỹ năng sáng chế của chị không bị lục nghề vì thiếu ngủ."

"Chị đâu định dùng chúng làm thiết bị." Violet nói "Thật là ngạc nhiên khi bao nhiêu năng lượng ủa về khi mà chị có kế hoạch. Bên cạnh đó, kế hoạch của chị không chỉ liên quan đến mấy món chị lấy mà nó liên quan đến mấy con cua trong lều mồ côi và giày ồn của túi mình. Bây giờ, mang giày xong rồi thì làm theo chỉ dẫn của chị."

Hai đứa nhỏ nhà Baudelaire khá bối rối về điều này, nhưng từ lâu chúng biết rằng khi đụng đến phát minh, thì ta có thể tin tưởng Violet tuyệt đối. Trong quá khứ gần đây, con bé đã làm ra cái móc leo tường, cái đồ mở khóa và một thiết bị báo hiệu và bây giờ dù sao đi nữa - ý là "dùng một cái nĩa, vài thìa sốt rau bina, một củ khoai tây nhỏ, con cua sống và giày ồn" - con bé sẽ tạo ra một cái máy làm ghim bấm.

Ba chị em mang giày ồn và theo chỉ dẫn của Violet, vào lều. Như thường lệ, những con cua nhỏ lang thang khắp lều, tận dụng thời gian chúng một mình không phải lo sợ tiếng ồn. Bình thường, bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ dậm chân lên sàn nhà khi bước vào để những con cua chạy xuống bên rơm hay những nơi ẩn náu khác. Tuy nhiên lần này Violet chỉ dẫn mấy em nó đi theo đội hình được xếp cẩn thận, để dồn con cua có vuốt to nhất và lớn nhất và góc lều. Trong khi những con cua khác chạy tán loạn, thì con này kẹt ở một góc, nó sợ giày ồn nhưng không còn chỗ nào để trốn nữa cả.

"Tốt lắm!" Violet nói lớn "Sunny giữ nó trong góc cho chị chuẩn bị khoai

tây."

"Chuẩn bị khoai tây làm gì?" Klaus hỏi.

"Ta biết đó." Violet giải thích khi Sunny nhíp nhíp chân để giữ con cua trong góc "Những con cua này thích kẹp ngón chân ta. Chị chôm một củ khoai tây hình ngón chân. Em thấy nó cong cong hình bầu dục, phần gồ lên ở đây như một cái móng chân không?"

"Chị nói đúng." Klaus nói "Nó giống thật, nhưng nó thì liên quan gì đến mấy cái ghim bấm?"

"Mảnh kim loại Nero đưa rất dài, ta cần cắt nó nhỏ lại vừa size ghim bấm. Trong khi Sunny giữ con cua trong góc, chị sẽ vẩy củ khoai tây trước mặt cậu ấy. Cậu hay cô, nghĩ xem nào, chị không biết thế nào là cua đực hay cua cái."

"Nó là con đực." Klaus nói "Tin em đi."

"Vậy thì cậu ấy sẽ nghĩ nó là một ngón chân." Violet nói tiếp "Và nó sẽ lấy cái càng kẹp. Ngay khi đó, chị sẽ giật củ khoai tây ra, đưa mảnh kim loại vào. Nếu làm cẩn thận, con cua sẽ hoàn thành tốt công việc đó."

"Rồi sao nữa?" Klaus hỏi.

"Làm từng bước đi." Violet trả lời "Được rồi Sunny, cứ tiếp tục nhíp chân. Chị sẵn sàng với khoai tây và mảnh kim loại đầu tiên."

"Còn em làm gì?" Klaus hỏi.

"Dĩ nhiên em học bài đi." Violet nói "Chị không chắc mình có thể đọc hết ghi chép của Duncan chỉ trong một đêm. Trong khi Sunny và chị làm ghim bấm, em cần đọc hết ghi chép của Duncan và Isadora, ghi nhớ các số đo đồ vật của bà Bass và chỉ cho chị mấy câu chuyện của ông Remora."

"Roger" Klaus nói, Nhưng các bạn chắc chắn biết, bọn trẻ nhà Baudelaire không có ai tên Roger cả. Thằng bé nói ra tên một người đàn ông để chỉ ra nó đã hiểu những gì Violet bảo và sẽ làm đúng như vậy, và trong suốt hai giờ tiếp theo, đó chính là những điều thằng bé làm. Trong khi Sunny dùng tiếng ồn của đôi giày giữ con cua trong góc và Violet dùng củ khoai như một ngón chân và dùng còng cua như một cái máy cắt, Klaus dùng mấy quyển sổ của bọn trẻ nhà Quagmire để học bài chỉ kì thi toàn diện, và mọi thứ diễn ra đúng như thế. Sunny nhিপ chân ồn ào để giam cầm con cua. Violet mau lẹ với củ khoai và mấy mảnh kim loại để chúng mau vừa size ghim bấm. Và Klaus - phải nheo mắt vì Duncan đang dùng cặp kính của nó - đọc những số đo trong quyển sổ của Isadora cẩn thận, nên không lâu sau nó đã nhớ chiều dài, chiều rộng và chiều sâu của mọi thứ.

"Violet, hỏi em số đo của khăn quàng màu xanh navy đi." Klaus nói, đóng quyển sổ lại để nó không thể nhìn lên.

"Violet lấy củ khoai tây đi đúng lúc và con cua kẹp thêm một miếng nhỏ kim loại "Số đo của khăn quàng màu xanh navy là gì?" Nó hỏi.

"Dài 2dm." Klaus đọc "Rộng 9cm, và dày 4mm. Chán ngắt, nhưng nó đúng. Sunny, hỏi anh số đo của cục xà phòng đi."

Con cua thấy cơ hội thoát khỏi góc, nhưng Sunny nhanh hơn nhiều.

"Xà phòng?" Sunny hỏi Klaus, nhিপ đôi giày ồn bé xú đến khi con cua chịu thua.

"8cm x 8cm x 8cm." Klaus nói ngay "Rất dễ, hai người làm tốt lắm. Em cá là con cua cũng mệt như mình rồi đó."

"Không." Violet nói "Nó xong rồi. Để cậu ấy đi đi Sunny. Chúng ta đủ các mảnh có kích thước ghim bấm rồi. Chị mừng vì một phần của việc làm

ghim bấm đã xong. Thật là điên khi chọc một con cua."

"Tiếp theo làm gì đây?" Klaus nói khi con cua vội vã thoát khỏi những khoảnh khắc đáng sợ nhất trong cuộc đời nó.

"Giờ em chỉ chị mấy câu chuyện của ông Remora." Violet nói "Sunny với chị sẽ ngồi bẻ cong mấy miếng kim loại này cho thành hình dạng phù hợp."

"Shablo." Sunny nói, ý là "Sao ta làm được?"

"Xem đây." Violet nói và Sunny nhìn. Khi Klaus đóng quyển sổ màu đen của Isadora lại và mở quyển màu xanh đậm của Duncan, Violet trộn sốt rau bina với một ít rơm khô cho đến khi nó keo lại và dính. Sau đó con bé để hỗn hợp này lên đầu nhọn của cây nĩa và dính nó vào bên rơm vì thế nên cán cầm của cây nĩa treo lơ lửng. Con bé thổi cho đến khi cái hỗn hợp cứng lại. "Chị luôn nghĩ sốt rau bina của Prufrock Prep thì dính kinh khủng." Violet giải thích "Rồi chị nhận ra nó có thể làm keo dán. Và giờ ta có một phương pháp làm ghim bấm từ mấy miếng kim loại này thật hoàn hảo. Nhìn này, nếu chị đặt một miếng lên tay cầm của nĩa, nó hai đầu nhỏ mỗi bên. Đó là phần sẽ ghim vào giấy khi nó thành ghim bấm. Giờ chị sẽ cởi giày Ồn ra." Violet dừng lại tháo giày "Và dùng đầu kim loại để đóng vào nó, hai đầu sẽ uốn quanh tay cầm của nĩa và biến thành ghim bấm. Hiểu chưa?"

"Gyba!" Sunny ré lên, ý nó là "Chị đúng là thiên tài. Nhưng em giúp được gì đây?"

"Em cứ việc mang giày Ồn." Violet trả lời "Và giữ mấy con cua tránh xa chúng ta, còn Klaus tóm tắt mấy câu chuyện đi."

"Roger." Sunny nói.

"Roger." Klaus nói và một lần nữa không phải chúng nhắc đến anh bạn Roger nào cả. Chúng chỉ muốn nhắc là chúng đã rõ những gì Violet nói và

chúng sẽ làm theo. Ba chị em nhà Baudelaire làm cả đêm. Violet uốn cong mấy cái ghim, Klaus đọc các ghi chép trong sổ của Duncan và Sunny nhíp chân với giày ồn. Ngay sau đó, bọn trẻ nhà Baudelaire đã có một đồng ghim bấm tự làm trên sàn, những chi tiết trong câu chuyện của ông Remora in trong đầu chúng, và không một con cua nào trong lều làm phiền chúng, thậm chí mối đe dọa của huấn luyện viên Genghis đang lơ lửng trên chúng, buổi tối bắt đầu mang lại cảm giác ấm cúng. Nó nhắc bọn trẻ nhà Baudelaire nhớ đến những đêm chúng ở cùng với ba mẹ khi họ còn sống, ở một trong các phòng khách trong dinh thự của nhà Baudelaire. Violet sẽ chiêm ngòi cho một số phát minh, Klaus đọc sách rồi chia sẻ thông tin mà nó học được, còn Sunny sẽ gây ra mấy tiếng ồn lớn. Dĩ nhiên, Violet sẽ không bỏ qua các phát minh nào có thể cứu sống chúng, Klaus không bao giờ đọc những thứ nhàm chán, Sunny không gây tiếng ồn lớn để cho bọn cua kinh hồn, nhưng dù sao cũng gần như những đêm đó, bọn trẻ nhà Baudelaire cảm giác trong lều mờ mờ cô đơn gần như ở nhà. Và khi bầu trời bắt đầu chiếu sáng những tia nắng đầu tiên, bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu cảm thấy một sự rộn ràng nào đó khác với cảm giác bởi sự cải trang. Đó là một sự rộn ràng mà tôi chưa bao giờ cảm nhận trong cuộc sống, và nó là một sự rộn ràng mà bọn trẻ nhà Baudelaire không thường cảm thấy. Nhưng khi mặt trời bắt đầu mọc, bọn trẻ mờ mờ nhà Baudelaire cảm thấy rộn ràng khi nghĩ rằng kế hoạch của chúng có thể đã thành công, và cuối cùng chúng cũng an toàn, hạnh phúc như những buổi tối trước kia.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Giả định là việc làm nguy hiểm, giống như việc chế tạo bom, hay làm bánh quy dâu tây, nếu bạn mắc phải một sai lầm nhỏ nhất, bạn có thể gặp rắc rối khủng khiếp. Việc đưa ra các giả định đơn giản là tin mọi thứ theo một cách nhất định chỉ với số ít hoặc không có bằng chứng nào cho thấy mình đúng, và bạn có thể thấy ngay việc này nó dẫn đến rắc rối thế nào. Ví dụ, một buổi sáng nọ, khi bạn thức dậy và giả định rằng giường mình vẫn nằm chỗ cũ mặc dù bạn chẳng có bằng chứng cụ thể nào cả. Nhưng khi bạn bước ra khỏi giường thì mới phát hiện rằng nó đang trôi nổi trên biển, và bây giờ bạn sẽ gặp rắc rối khủng khiếp vì những giả định sai lầm của mình. Bạn có thể thấy là tốt hơn đừng đặt ra quá nhiều giả định, nhất là vào buổi sáng.

Buổi sáng của kì thi toàn diện, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire quá mệt mỏi, không chỉ mệt vì thức học bài và làm ghim bấm cả đêm mà còn mệt vì chín đêm liên tiếp chạy, chúng đặt ra nhiều giả định, nhưng cuối cùng hóa ra lại chẳng chính xác.

"Cái ghim cuối cùng." Violet nói và vươn vai "Chị giả định là Sunny sẽ không mất việc đâu."

"Và chị có vẻ biết hết chi tiết trong mấy câu chuyện của ông Remora như em đã thuộc hết số đo đồ vật của bà Bass." Klaus nói và dụi mắt "VẬY em giả định chúng ta sẽ không bị đuổi."

"Nilikoh." Sunny nói và ngáp. Ý nó là "Và chúng ta chưa gặp lại bọn trẻ nhà Quagmire, nên em giả định rằng một phần kế hoạch của họ đã trót lọt."

"Đúng rồi." Klaus nói "Em giả định nếu họ bị bắt thì bây giờ ta đã nghe thấy rồi."

"Chị cũng giả định như vậy." Violet nói.

"Chị cũng giả định như vậy." một giọng nói bắt chước đầy sự mỉa mai, bọn trẻ giật mình khi thấy hiệu phó Nero đang đứng đằng sau chúng và cầm một chồng giấy lớn. Theo giả định của chúng thì bọn trẻ nhà Baudelaire ở một mình, nhưng chúng đã rất ngạc nhiên khi thấy không chỉ hiệu phó Nero mà còn có ông Remora và bà Bass đang đứng chờ ở cửa lều mồ côi. "Ta hi vọng mấy đứa đã học cả đêm." Nero nói "Bởi vì ta đã bảo với giáo viên của tụi bây làm bài kiểm tra toàn diện cao cấp này, còn mấy xấp giấy đứa em bé phải bấm ghim rất dày. Bắt đầu nào. Ông Remora và bà Bassb sẽ thay phiên hỏi tụi bây cho đến khi một trong hai đứa bây trả lời sai và bị đuổi. Sunny sẽ ngồi phía sau và bấm ghim đồng giấy này thành những quyển sách năm trang, nếu ghim bấm tự làm không chắc chắn, cứng sẽ bị đuổi. Một thiên tài âm nhạc như ta không có cả ngày để gác thi. Ta sẽ mất nhiều thời gian tập luyện cho điều này. Bắt đầu thôi!"

Nero ném một đồng giấy lên bện rơm và ghim bấm phía sau nó. Sunny bò nhanh qua và bắt đầu ghim giấy, Klaus đứng dậy, lén lút giữ quyển sổ của bọn trẻ nhà Quagmire. Violet mang giày ồn vào và ông Remora nuốt một miếng chuối rồi hỏi câu đầu tiên.

"Trong câu chuyện về con lừa." Ông ta nói "Con lừa đã chạy bao nhiêu dặm?"

"Sáu." Violet trả lời ngay tức khắc.

"Sáu." Nero nhái lại "Nó không đúng phải không ông Remora?"

"Nó đúng." Ông Remora nói và cắn thêm một miếng chuối.

"Chiều rộng" Bà Bass nói "Của quyển sách bìa màu vàng là bao nhiêu?"

"19cm." Klaus nói ngay.

"19cm." Nero nhái "Sai phải không bà Bass?"

"Không." Bà Bass thừa nhận "Đó là câu trả lời đúng."

"Câu khác đi ông Remora." Nero nói.

"Trong câu chuyện về cây nấm." Ông Remora hỏi Violet "Tên người đầu bếp là gì?"

"Maurice." Violet trả lời.

"Maurice." Nero nhại.

"Đúng." Ông Remora nói.

"Cái ức gà số bảy dài bao nhiêu?" Bà Bass nói.

"14cm và 5mm." Klaus nói.

"14cm và 5mm." Nero nhái.

"Đúng rồi." Bà Bass nói "Hai đứa là những học sinh rất giỏi thậm chí gần đây hai đứa có ngủ trong lớp."

"Bớt tán gẫu và đuổi chúng đi." Nero nói "Ta chưa đuổi học sinh nào cả, và ta rất nóng lòng làm điều đó."

"Trong câu chuyện về chiếc xe ben." Ông Remora nói khi Sunny bắt đầu ghim đồng giấy thành những quyển sách mỏng "Mấy tảng đá nó chở màu gì?"

"Xám và Nâu."

"Xám và Nâu."

"Đúng."

"Cái nôi hằm của mẹ tôi sâu bao nhiêu?"

"6cm."

"6cm."

"Đúng."

"Trong câu chuyện về con chồn. Màu ưa thích của nó là gì?"

Kì thi toàn diện tiếp tục, nếu tôi lặp lại hết tất cả mấy câu hỏi vô bổ và chán nản mà ông Remora và bà Bass hỏi thì chắc các bạn sẽ chán đến nỗi đi ngủ liền luôn, dùng quyển sách này làm gối thay vì như một câu chuyện giải trí và có tính chất mang lại lợi ích trẻ trung cho trí óc. Thật vậy, bài thi tế nhị đến nỗi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire có thể ngủ gục, nhưng chúng không dám. Một câu trả lời sai hay một cái ghim hư, thì Nero sẽ tống chúng ra khỏi trường Prufrock Preparatory và gửi chúng vào nanh vuốt chờ đợi của huấn luyện viên Genghis, cho nên ba chị em làm việc chăm chỉ hết sức có thể. Violet cố gắng nhớ các chi tiết Klaus chỉ cho nó, Klaus cố nhớ hết các số đo nó tự học, và Sunny bấm như điên, cụm từ có nghĩa là "nhanh chóng và chính xác." Cuối cùng ông Remora dừng lại ở nửa trái chuối thứ tám và quay lại hiệu phó Nero.

"Nero." Ông ấy nói "Violet là một học sinh rất giỏi, rõ ràng nó học rất chăm."

Bà Bass gật đầu đồng ý "Trong suốt những năm giảng dạy, tôi chưa bao

giờ gặp một cậu bé nào thông thái hơn Klaus đây. Và Sunny cũng là một thư ký rất tốt. Hãy nhìn những quyển sách nhỏ này xem! Chúng rất tuyệt."

"Pilso!" Sunny la làng.

"Em cháu nói 'Cảm ơn cô nhiều.'" Violet nói mặc dù ý Sunny là "Tay cháu bấm ghim bị đau quá." "Vậy là tụi cháu vẫn được ở lại Prufrock Prep phải không?"

"Oh, hãy để chúng ở lại đi Nero." Ông Remora nói "Sao ông không đuổi Carmelita Spats? Nó có học gì đâu, bên cạnh đó nó còn là một đứa kinh khủng."

"Đúng vậy." Bà Bass nói "Cho nó thi toàn diện thử đi."

"Ta không thể đuổi Carmelita Spats." Nero sốt ruột nói "Nó là người đưa tin đặc biệt của huấn luyện viên Genghis."

"Ai?" Ông Remora hỏi.

"Anh biết mà." Bà Bass giải thích "Huấn luyện viên Genghis, giáo viên thể dục mới."

"Vâng." Ông Remora nói "Tôi đã nghe về ông ta nhưng chưa gặp. Ông ta thế nào?"

"Ông ta là giáo viên thể dục tốt nhất thế giới tôi từng thấy." Hiệu phó Nero nói, lắc bốn cái bím tóc trong sự kinh ngạc. "Nhưng ông không cần nghe tôi, ông có thể tự nhìn. Ông ấy đây."

Nero chỉ bàn tay lông lá ra khỏi lều mồ côi, và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire kinh sợ khi biết rằng hiệu phó Nero đang nói sự thật. Huýt sáo một bài hát khó chịu, huấn luyện viên Genghis đang đi thẳng về phía chúng,

và bọn nhỏ có thể thấy một trong số những giả định của chúng đã sai. Đó không phải là giả định rằng Sunny sẽ không mất việc mặc dù giả định đó cũng sẽ sai nốt. Và không phải cái giả định rằng Violet và Klaus sẽ không bị đuổi mặc dù đó cũng là một sai lầm. Nó là giả định và bọn trẻ nhà Quagmire và một phần kế hoạch đã thành công. Khi huấn luyện viên Genghis bước đến gần hơn và gần hơn, bọn trẻ nhà Baudelaire thấy hẳn ta đang cầm sợi ruy băng của Violet bằng bàn tay méo mó và kính của Klaus trong tay kia. Rồi với từng bước đi trên đôi giày chạy đắt tiền, huấn luyện viên Genghis đã tạo ra một đám mây trắng nhỏ, mà tụi nhỏ nhận ra chắc chắn là bột từ túi. Nhưng hơn cả cái ruy băng, cái kính, hay những đám mây bột là cái nhìn trong mắt Genghis. Khi huấn luyện viên Genghis đến lều mồ côi, mắt ông ta sáng rực với sự chiến thắng, như thế cuối cùng ông ta đã thắng cái trò chơi mà ông đã chơi lâu nay và bọn trẻ nhà Baudelaire nhận ra giả định về bọn trẻ nhà Quagmire thực sự quá sai.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 13

"Họ đâu rồi?" Violet hét lên khi huấn luyện viên Genghis bước vào lều "Ông đã làm gì với họ?" Thông thường, một người nên bắt đầu cuộc hội thoại bằng một câu đại loại như "Xin chào, khỏe không?", nhưng đứa lớn nhất nhà Baudelaire đã quá kích động.

Cặp mắt Genghis sáng rực lên, nhưng giọng ông ta bình tĩnh và dịu dàng "Chúng đây." Ông ta nói, đưa dây ruy băng và cái kính lên "Ta biết mấy bây lo cho chúng nên ta mang đến đây."

"Chúng tôi không có ý đó!" Klaus nói, lấy mấy món đồ lại từ bàn tay méo mó của Genghis "Ý chúng tôi là họ!"

"Ta e rằng ta không hiểu ý tụi bây đâu." Huấn luyện viên Genghis nói rồi nhún vai với mấy người kia "Bọn trẻ mồ côi chạy trong B.T.C.Đ.B.C.T.M.C, chúng phải nghỉ ngơi vào sáng sớm để làm bài kiểm tra. Trong sự vội vã, Violet đã làm rách sợi ruy băng, Klaus làm rách mắt kính. Nhưng đứa bé-

"Ông biết đó không phải là điều đã diễn ra mà." Violet ngắt lời. "Các bạn nhà Quagmire đâu? Ông đã làm gì với bạn chúng tôi?"

"Ông đã làm gì với bạn chúng tôi?" Nero nhái lại "Đừng có nói chuyện ngớ ngẩn nữa, đám mồ côi."

"Tôi e rằng nó không vô nghĩa đâu." Genghis nói, lắc đầu và nói tiếp "Như khi tôi nói trước khi con bé này ngắt lời, đứa em bé không nghỉ ngơi như mấy đứa mồ côi kia. Nó ngồi đó như cái túi bột. Nên tôi đi đến và đá một

cái để nó di chuyển."

"Ý hay đó!" Nero nói "Câu chuyện hay làm sao! Rồi sao nữa?"

"À, đầu tiên tôi đá nó một cú giáng trời." Genghis nói với cặp mắt sáng rực. "Nhưng may sao, nó lại là một vận động viên khủng khiếp và quá may mắn nên chẳng thấy đau gì cả?"

"Nero vỗ tay "Tôi hiểu ý ông Genghis." Ông ta nói "Con bé là một vận động viên bền bỉ."

"Nhưng nó đã lã tất cả ghim bấm đó." Ông Remora phản bác.

"Câm miệng lại và để huấn luyện viên hoàn thành câu chuyện đi." Nero nói.

"Nhưng khi tôi nhìn xuống." Genghis tiếp tục "Tôi thấy không phải tôi đá một đứa bé. Mà tôi đá một bạch bột! Tôi đã bị lừa!"

"Thật kinh khủng!" Nero thốt lên.

"Tôi chạy theo Violet và Klaus." Genghis kể tiếp "và tôi phát hiện ra chúng không phải là Violet và Klaus, nhưng chúng là anh em sinh đôi."

"Không phải sinh đôi!" Violet hét lại "Mà là sinh ba!"

"Mà là sinh ba!" Nero nhái. "Đừng ngớ ngẩn như vậy chứ. Sinh ba khi có bốn đứa bé sinh ra cùng lúc, nhưng tại nhà Quagmire chỉ có hai đứa."

"Và hai đứa nhà Quagmire giả dạng làm bọn nhà Baudelaire, để bọn nhà Baudelaire có thêm thời gian học bài."

"Có thêm thời gian học hả?" Nero nói và cười toe toét "Hee hee hee! Đó là gian lận!"

"Đó không phải là gian lận!" Bà Bass nói.

"Cúp học thể dục để học bài là gian lận." Nero khẳng khái.

"Không, đó chỉ là cách phân chia thời gian hợp lý." Ông Remora suy luận. "Các vận động viên không sai, nhưng chúng không nên quen với cách học này."

"Nhìn này, ta là hiệu phó." Hiệu phó nói "Ta nói bọn nhà Baudelaire gian lận, cho nên, hooray! Ta có thể đuổi chúng. Hai người chỉ là giáo viên, cho nên nếu hai người chống đối ta, hai người cũng sẽ bị đuổi."

Ông Remora nhìn bà Bass, Họ nhún vai "Ông là chủ, Nero."

Ông Remora nói sau cùng, lấy trái chuối ra khỏi túi. "Nếu ông nói chúng bị đuổi, thì chúng bị đuổi."

"À, ta nói chúng bị đuổi." Nero nói "Và Sunny mất việc luôn."

"Rantaw!" Sunny la lên, nghĩa là "Dù gì tôi cũng đâu có muốn làm thư ký."

"Chúng tôi không quan tâm việc bị đuổi." Violet nói "Tôi chỉ muốn biết, bạn tôi bị gì?"

"À, bọn nhà Quagmire phải trả giá vì trò chơi khăm của chúng." Huấn luyện viên Genghis nói "Nên ta đưa chúng nhà ăn và mặc hai bộ đồ công nhân. Chúng sẽ đánh trứng cả ngày."

"Chí lý." Nero đồng tình.

"Chắc là chỉ có vậy không?" Klaus nghi ngờ "Đánh trứng thôi hả?"

"Ta đã nói thế đó." Genghis nói và nghiêng tới gần bọn trẻ nhà Baudelaire,

chúng có thể thấy đôi mắt sáng rực và đường cong ngoằn ngoèo trên cái miệng xấu xa đó. "Hai đứa nhà Quagmire sẽ đánh và đánh cho đến khi chúng bị đánh đi."

"Ông nói dối." Violet nói.

"Dám gây hăng với huấn luyện viên của tụi bây." Nero nói, lắc cái đầu có bím tóc "Nên bây giờ tụi bây bị đuổi gấp đôi."

"Chuyện gì đây?" một giọng nói cất lên từ cửa "Bị đuổi gấp đôi là sao?"

Tiếng nói dừng lại để ho sặc sụa, nên bọn trẻ nhà Baudelaire không cần nhìn cũng biết đó là ông Poe. Ông ấy đang đứng ở lều mồ côi, ông cầm một cái túi giấy lớn, trông có vẻ bận rộn và bối rối. "Các người đang làm gì vậy?" ông ấy nói "Đây không phải là một nơi thích hợp để trò chuyện. Nó chỉ là một cái lều cũ kĩ."

"Ông làm gì ở đây?" Nero hỏi "Chúng tôi không cho phép người lạ đi quanh trường Prufrock Preparatory."

"Poe là tên tôi." Ông Poe nói, bắt tay Nero "Ông chắc là Nero. Chúng ta đã nói chuyện trên điện thoại. Tôi nhận được điện tín của ông về hai mươi tám túi kẹo và mười đôi bông tai đính đá quý. Các đồng nghiệp của tôi ở Mulctuary Money Management nghĩ tôi nên giao tận nơi, nên tôi đến đây. Nhưng bị đuổi là sao?"

"Mấy đứa mồ côi này chơi khăm tôi." Nero nói "Chứng tỏ chúng là những kẻ bịp bợm nên tôi đuổi."

"Những kẻ bịp bợm à?" Ông Poe nói, cau mày nhìn ba chị em "Violet, Klaus, Sunny, bác rất thất vọng. Các cháu hứa sẽ là những học sinh chăm ngoan mà."

"Thực ra chỉ có Violet và Klaus là học sinh." Nero nói "Sunny là thư ký hành chính, nhưng nó cũng rất tệ."

Mắt ông Poe trợn lên ngạc nhiên khi ông dừng lại ho và cái khăn trắng. "Thư ký hành chính à?" ông lặp lại "Tại sao, Sunny là em bé mà. Nó nên ở trường mẫu giáo, chứ không phải trong môi trường văn phòng."

"Đó không phải là vấn đề nữa." Nero nói "Chúng bị đuổi rồi, đưa tôi kẹo đi."

Klaus nhìn xuống tay nó đang cầm chặt những cuốn sổ của bọn trẻ nhà Quagmire. Nó sợ rằng những quyển sổ này là dấu hiệu cho thấy nó sẽ không gặp lại bọn trẻ nhà Quagmire lần nữa. "Ta không còn thời gian cho mấy viên kẹo đâu!" Nó hét lên "Bá tước Olaf đã làm gì đó khủng khiếp với bạn chúng tôi rồi!"

"Bá tước Olaf à?" Ông Poe nói, đưa cho Nero cái túi giấy "Đừng nói với bác là hẳn tìm thấy tụi cháu ở đây nha!"

"Không, tất nhiên là không," Nero nói "Dĩ nhiên, hệ thống máy tính cao cấp của chúng tôi đã ngăn hẳn ta, nhưng bọn trẻ cứ có tư tưởng huấn luyện viên Genghis thực sự là bá tước Olaf cải trang."

"Bà tước Olaf." Genghis nói chậm rãi "Vâng, tôi đã nghe về ông ta. Ông ta được coi là diễn viên giỏi nhất thế giới. Ta là giáo viên thể dục giỏi nhất thế giới, nên chúng tôi không thể nào là cùng một người."

Ông Poe nhìn huấn luyện viên Genghis từ trên xuống rồi bắt tay ông ta "Rất hân hạnh được gặp ông." Ông ấy nói, sau đó quay sang bọn trẻ nhà Baudelaire. "Mấy đứa, bác thật bất ngờ. Thậm chí không có hệ thống máy tính cao cấp thì mấy đứa cũng không nên nói người đàn ông này là bá tước Olaf chứ. Olaf có một đường chân mày, còn người này đội khăn turban mà."

Olaf có hình xăm con mắt trên mắt cá, còn người này đang mang giày chạy đất tiền. Chúng khá đẹp đó."

"Cám ơn." Huấn luyện viên Genghis nói "Thật không may, nhờ bọn trẻ mà giờ nó dính đầy bột, nhưng tôi chắc nó sẽ được giặt sạch."

"Nếu ông ấy tháo khăn và giày ra." Violet nói thiếu kiên nhẫn "Mọi người sẽ thấy ông ta là bá tước Olaf."

"Ta đã nói chuyện này rồi mà." Nero nói "Ông ta không thể cởi giày chạy vì phải tập thể dục và chân ông ta hôi."

"Và tôi không tháo khăn turban vì lý do tôn giáo." Genghis thêm vào.

"Không phải vì lý do tôn giáo." Klaus nói khinh bỉ, Sunny hét lên đồng tình "Ông ta đội nó để cải trang. Bác Poe làm ơn đi, kêu ông ta tháo nó ra đi!"

"Klaus à." Ông Poe nghiêm khắc "Cháu phải học cách chấp nhận nền văn hóa khác. Tôi xin lỗi ông, huấn luyện viên Genghis. Mấy đứa không có ý thành kiến đâu."

"Khá ổn." Genghis nói "Tôi từng bị phân biệt tôn giáo."

"Tuy nhiên," Ông Poe nói tiếp, sau một trận ho "Tôi yêu cầu ông tháo giày, nếu điều đó làm tội nhỏ thoải mái. Tất cả chúng ta phải ráng chịu đựng mùi đó nếu nó là điều mình chứng."

"Mùi chân," Bà Bass nói, bịt mũi lại "Ew, ghê tởm."

"Tôi e là tôi không thể cởi giày." Huấn luyện viên Genghis nói rồi lùi về phía cửa một bước "Tôi cần chúng."

"Cần chúng?" Nero hỏi "Để làm gì?"

Huấn luyện viên Genghis nhìn chăm chăm bọn trẻ nhà Baudelaire và cười nham hiểm "Dĩ nhiên là để chạy." ông ta nói rồi chạy ra khỏi cửa.

Bọn trẻ mồ côi giật mình một lát, không phải vì ông ta bất ngờ chạy mà còn vì ông ta dường như đã bỏ cuộc dễ dàng. Sau bấy lâu, tên giáo viên thể dục ranh ma bắt bọn trẻ nhà Baudelaire chạy, làm chúng bị đuối đã bất ngờ chạy qua bãi cỏ mà không thèm nhìn lại sắp nhỏ hần đã theo đuổi trong thời gian dài. Bọn trẻ nhà Baudelaire bước ra khỏi lều mồ côi và huấn luyện viên Genghis quay đầu lại nhạo báng chúng.

"Đừng nghĩ ta bỏ cuộc dễ dàng, lũ mồ côi!" Ông ta nói vọng lại "Nhưng trong thời gian chờ đợi, ta đã có hai đứa tù nhân nhỏ với đồng tài sản hấp dẫn!"

Ông ta bắt đầu chạy và chỉ ngón tay xương xẩu về phía bên kia bãi cỏ. Bọn trẻ nhà Baudelaire thở hổn hển. Ở cuối trường Prufrock Prep, chúng thấy một chiếc xe hơi đen dài với khói đen cuộn cuộn xả ra từ ống bô. Nhưng bọn trẻ không thở hổn hển vì khói ô nhiễm. Hai người công nhân trong nhà ăn đang tiến về xe hơi, nhưng đã tháo mặt nạ kim loại và ba đứa nhỏ có thể thấy đó là hai người đàn bà mặt phấn, đồng bọn của bá tước Olaf. Nhưng đó không phải là nguyên nhân tại nó thở hổn hển mặc dù đó cũng là một sự lộ mặt đáng kinh ngạc và lo ngại. Chúng thở hổn hển vì thứ mà hai bà mặt phấn đang kéo về phía xe hơi. Mỗi bà mặt phấn kéo một đứa trẻ nhà Quagmire, chúng đang vùng vẫy để thoát.

"Đưa chúng vào ghê sau!" Genghis nói "Ta sẽ lái! Nhanh lên!"

"Huấn luyện viên Genghis đang làm gì với mấy đứa nhỏ đó thế?" Ông Poe cau mày hỏi.

Bọn trẻ nhà Baudelaire còn không thèm quay qua và giải thích với ông Poe. Sau khóa huấn luyện B.T.C.Đ.B.C.T.M.C, Violet, Klaus và Sunny phát

hiện cơ bắp chúng có khả năng đáp ứng ngay nếu chúng muốn chạy. Và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire chưa bao giờ muốn chạy như lúc này.

"Theo sau chúng!" Violet hét lên, và bọn chúng chạy theo. Violet chạy, tóc nó tung bay. Klaus chạy, không quên mang theo mấy cuốn sổ của bọn trẻ nhà Quagmire. Sunny dùng tay chân bò nhanh hết sức. Ông Poe há hốc miệng và bắt đầu chạy theo, Nero, Ông Remora và Bass cũng bắt đầu chạy theo sau ông Poe. Nếu bạn đứng phía sau cổng vòm và theo dõi mọi chuyện, bạn sẽ thấy như một cuộc đua trên bãi cỏ. Huấn luyện viên Genghis chạy đầu tiên, bọn trẻ nhà Baudelaire phía sau, những người lớn đang phục phịch sau mấy đứa trẻ. Nhưng nếu bạn tiếp tục theo dõi, bạn sẽ thấy sự tiến triển thú vị trong cuộc đua, bọn trẻ nhà Baudelaire đang bắt kịp Genghis. Dĩ nhiên, huấn luyện viên có đôi chân dài hơn, nhưng ông ta chỉ đứng và thoi còi suốt mười đêm qua. Còn những đứa trẻ thì chạy hàng trăm vòng quanh vòng tròn dạ quang, cho nên đôi chân nhỏ bé và khỏe khoắn, trong trường hợp của Sunny là cánh tay - đang vượt qua được cái lợi thế chiều cao của Genghis.

Tôi ghét phải dừng lại ở phần hồi hộp của câu chuyện, nhưng tôi phải từ thiện đưa cho bạn thêm một cảnh báo cuối cùng khi ta đến phần kết của câu chuyện này. Chắc các bạn nghĩ, bọn trẻ sẽ đuổi theo kịp kẻ thù, có lẽ trong đời bọn trẻ nhà Baudelaire, bây giờ đã đến thời điểm tên ác quỷ này bị bắt, và có lẽ bọn trẻ sẽ tìm được người bảo hộ tốt, rồi Violet, Klaus và Sunny sẽ dành phần đời còn lại trong sự hạnh phúc và mở một công ty in ấn như chúng đã thảo luận với bọn trẻ nhà Quagmire. Và bạn có quyền tự do tin rằng đây là hướng đi của câu chuyện nếu bạn muốn. Những sự việc ít ỏi còn lại trong chương này khá đau thương và khủng khiếp. Vì vậy, nếu bạn muốn bỏ qua chúng, thì bạn hãy đặt quyển sách này xuống và nghĩ đến một kết thúc có hậu cho câu chuyện kinh khủng này. Tôi đã có một lời hứa trang trọng rằng sẽ viết tiểu sử của bọn trẻ nhà Baudelaire thật chính xác như những gì nó đã xảy ra, nhưng bạn thì không có hứa - theo tôi biết là vậy - và bạn không phải chịu đựng cái kết kinh khủng của câu chuyện này. Và đây là cơ hội cuối cùng của

bạn để giải thoát bản thân khỏi những gì xảy ra tiếp theo.

Violet là người đầu tiên đuổi kịp huấn luyện viên Genghis, con bé vươn cánh tay ra xa nhất có thể, chụp lấy một phần khăn turban. Khăn turban, như các bạn biết, nó là một miếng vải, quấn một cách phức tạp quanh đầu ai đó. Nhưng Genghis đã nói dối, ông ta không biết cách quấn khăn đúng chuẩn, vì ông ta chỉ đội nó để cải trang chứ không vì lý do tôn giáo. Ông ta chỉ quấn nó quanh đầu theo cái cách mà bạn quấn một cái khăn quanh mình khi ra khỏi phòng tắm, nên khi Violet túm lấy cái khăn, nó tháo ran ngay lập tức. Con bé hi vọng khi túm được cái khăn sẽ ngăn ông ta chạy, nhưng những gì còn lại trên tay nó chỉ là một miếng vải dài. Huấn luyện viên Genghis vẫn chạy cùng với cái lông mày một hàng và đôi mắt sáng rực.

"Nhìn kìa!" Ông Poe nói, ông đang chạy phía sau bọn trẻ nhà Baudelaire nhưng đủ gần để thấy. "Genghis có chân mày một đường giống bá tước Olaf!"

Sunny là đứa nhà Baudelaire đuổi kịp Genghis, vì nó bò nên nó có vị trí hoàn hảo để tấn công đôi giày. Dùng bốn cái răng nhọn cắn cái dây giày bên này rồi bên kia. Cái nút thắt bung ra ngay lập tức, để lại những mảnh nhỏ trên bãi cỏ. Sunny hi vọng việc tháo nút thắt có thể cản chân huấn luyện viên nhưng Genghis chỉ bước ra khỏi đôi giày và chạy tiếp. Như những người ở đó khác, huấn luyện viên Genghis không mang vớ, nên cái hình xăm con mắt trên mắt cá chân hằn lặn bởi mồ hôi.

"Nhìn kìa!" Ông Poe nói, ông ấy vẫn còn rất ra để giúp đỡ nhưng đủ gần để thấy. "Genghis có hình xăm con mắt, giống bá tước Olaf! Thực ra ta nghĩ ông ta là bá tước Olaf!"

"Dĩ nhiên rồi!" Violet hét lên, giờ cái khăn turban đã tháo lên.

"Merd!" Sunny la lên, giờ một mảnh của dây giày lên. Con bé có ý nói là

"Đó là những gì tụi cháu cố nói với mọi người."

Tuy nhiên, Klaus không nói gì cả. Nó dồn hết năng lượng để chạy, nhưng nó không chạy về phía người đàn ông mà cuối cùng ta cũng có thể kêu tên thật, bá tước Olaf. Klaus chạy về phía chiếc xe. Người phụ nữ mặt phấn chỉ mới vừa đẩy bọn trẻ nhà Quagmire vào ghế sau, và nó biết đây có thể là cơ hội duy nhất để giải cứu chúng.

"Klaus! Klaus!" Isadora hét toáng lên khi thằng bé đến chiếc xe. Klaus bỏ mấy quyển sổ xuống và nắm lấy tay bạn mình "Cứu tụi tớ!"

"Nắm lấy!" Klaus hét lên và bắt đầu kéo Isadora ra khỏi xe. Không một lời nào, một trong hai người đàn bà mặt phấn nghiêng tới cản tay Klaus, ngăn nó lại. Bà mặt phấn còn lại nghiêng tới kéo áo Isadora và bắt đầu đóng cửa xe.

"Không!" Klaus la lên và nắm lấy tay nắm cửa. Klaus và đồng bọn của Olaf giằng co, đóng cửa rồi mở cửa.

"Klaus!" Duncan hét lên từ phía sau Isadora "Nghe tớ này Klaus, nếu có gì không hay xảy ra-"

"Sẽ không có gì xảy ra cả." Klaus nói, kéo cái cửa hết sức có thể. "Các cậu sẽ thoát khỏi đây trong chốc lát.

"Nếu có gì không hay xảy ra." Duncan nói lại "Cái vài điều các cậu cần biết. Khi tụi tớ tìm kiếm tiểu sử của bá tước Olaf, tụi tớ tìm thấy mấy điều ghê gớm!"

"Ta nói chuyện đó sau." Klaus nói, kéo cái cửa.

"Nhìn vào quyển sổ!" Isadora hét lên "Cái-" Người đàn bà mặt phấn bịt miệng Isadora nên con bé không thể nói. Isadora xoay đầu trượt khỏi bàn tay của bà ta. "Cái-" Bàn tay phấn bịt miệng nó lần nữa.

"Chờ đó!" Klaus nói trong sự tuyệt vọng "Găng lên!"

"Nhìn vào quyển sổ! V.F.D" Duncan la lên, nhưng người đàn bà mặt phấn bịt miệng nó lại trước khi nó có thể nói tiếp.

"Cái gì?" Klaus nói.

Duncan lắc cái đầu để thoát khỏi bàn tay của bà ta trong một chút "V.F.D" nó la lên lần nữa, và đó là điều cuối cùng Klaus nghe thấy. Bá tước Olaf chạy chậm hơn khi không có giày nhưng đã đến được chiếc xe và găm lên một tiếng điếc tai, ông ta nắm tay Klaus kéo ra khỏi cửa xe. Khi cửa xe đóng sầm lại, Olaf thúc vào bụng Klaus một cái Thụp! thô bạo và đẩy nó ngã xuống đất gần mấy quyển sổ nó làm rớt. Tên côn đồ bước qua Klaus, nở một nụ cười đáng sợ, cúi người xuống, nhặt mấy cuốn sổ rồi giấu chúng dưới cánh tay.

"Không!" Klaus la lên, nhưng bá tước Olaf chỉ mỉm cười, bước vào ghế trước, bắt đầu lái xe khi Violet và Sunny đến bên em trai của chúng.

Ôm lấy bụng, Klaus đứng dậy và có chạy theo chị em nó, chúng đang cố đuổi theo chiếc xe đen dài. Nhưng Olaf lái nó vượt tốc độ nên đuổi theo là điều không thể, và sau vài mét bọn trẻ nhà Baudelaire phải dừng lại. Bọn trẻ nhà Quagmire trèo qua hai người đàn bà mặt phấn và vịn vào cửa kính sau của xe. Violet, Klaus và Sunny không thể nghe thấy những gì chúng la qua cửa kính; chúng chỉ thấy khuôn mặt tuyệt vọng và hoảng sợ của chúng. Nhưng rồi những bàn tay của mấy tên đồng bọn kéo chúng xuống. Khuôn mặt bọn trẻ nhà Quagmire biến mất, và bọn trẻ nhà Baudelaire không còn thấy gì nữa khi chiếc xe chạy mất.

"Chúng ta phải đuổi theo họ!" Violet la lên, mặt nó đầm nước mắt. Con bé quay mặt lại với Neor và ông Poe đang dừng lại để thờ hồng hộc trên bãi cỏ.
"Chúng ta phải đuổi theo họ!"

"Chúng ta sẽ gọi cảnh sát." Ông Poe nói, lau mồ hôi trên trán bằng cái khăn tay "Họ cũng có một hệ thống máy tính cao cấp. Họ sẽ bắt hắn ta. Điện thoại gần nhất ở đâu ông Nero?"

"Ông không thể dùng điện thoại của tôi, Poe!" Nero nói "Ông đem ba đứa lừa bịp này đến đây và bây giờ, nhờ có ông mà giáo viên thể dục của tôi chạy mất và mang theo hai học sinh đi nữa! Lũ trẻ nhà Baudelaire bị đuổi!"

"Nhìn đi, Nero." Poe nói "Hợp lý chút đi"

Bọn trẻ nhà Baudelaire khụy xuống bãi cỏ, khóc ròng cùng sự thất vọng và kiệt sức. Chúng không quan tâm đến cuộc tranh luận giữa hiệu phó Nero và ông Poe, vì họ biết, theo kinh nghiệm, khi người lớn lo bàn luận về việc họ sẽ làm thì bà tước Olaf đã trốn mất từ lâu. Lần này, Olaf không chỉ trốn thoát mà còn trốn thoát cùng bạn bè của tụi nó, và bọn trẻ nhà Baudelaire khóc vì chúng nghĩ sẽ không bao giờ nhìn thấy hai anh em họ nữa. Chúng đã sai, nhưng chúng không biết chúng sai, mà chỉ tưởng tượng những gì bá tước Olaf có thể làm với bạn thân của chúng và điều đó làm chúng khóc nhiều hơn. Violet khóc, nghĩ đến bọn trẻ nhà Quagmire đã tốt với nó và em nó như thế nào từ lúc chúng đến học viên khắc nghiệt này. Klaus khóc, nghĩ đến bọn trẻ nhà Quagmire đã mạo hiểm mạng sống của chúng thế nào để giúp nó và chị em nó thoát khỏi kế hoạch của Olaf. Và Sunny khóc, nghĩ đến bọn trẻ nhà Quagmire đã tìm kiếm những gì mà không có cơ hội chia sẻ với chị em nó. Bọn trẻ nhà Baudelaire ôm nhau khóc và khóc trong khi người lớn miệt mài tranh cãi sau lưng chúng. Cuối cùng, tôi xin lỗi khi nói, bá tước Olaf buộc bọn trẻ nhà Quagmire mặc đồ chó con để ông ta có thể mang chúng lên máy bay mà không ai chú ý. Bọn trẻ nhà Baudelaire khóc xong chỉ biết ngồi im lặng trên bãi cỏ. Chúng nhìn lên mấy viên đá mịn màu xám trên các tòa nhà hình bia mộ và tại cổng vòm "TRƯỜNG PRUFROCK PREPARATORY" viết bằng dòng chữ màu đen và châm ngôn "Memento Mori" bên dưới. Chúng ra rìa bãi cỏ, nơi Olaf lấy mấy quyển sổ của bọn trẻ nhà Quagmire. Và

chúng nhìn, nhìn, nhìn rồi nhìn nhau. Bọn trẻ nhà Baudelaire nhớ lại, tôi chắc là các bạn nhớ, khi căng thẳng tột độ, người ta có thể tìm thấy năng lượng tiềm ẩn bên trong những vùng cạn kiệt của cơ thể, và Violet, Kalus và Sunny cảm thấy năng lượng tràn trề trong chúng bây giờ.

"Duncan đã nói gì với em?" Violet hỏi "Cậu ấy nói với em cái gì từ trong xe, cái gì trong cuốn sổ?"

"V.F.D" Klaus nói "Nhưng em không biết nó là gì."

"Ceju." Sunny nói nghĩa là "Chúng ta phải tìm hiểu."

Đứa lớn nhất trong nhà Baudelaire nhìn em nó và gật đầu. Sunny nói đúng. Bọn chúng phải tìm ra bí mật của V.F.D và điều khủng khiếp mà bọn trẻ nhà Quagmire khám phá ra. Có lẽ nó có thể giúp chúng giải cứu hai anh em đó. Và đưa bá tước Olaf ra tòa án. Rồi bằng cách nào đó làm sáng tỏ những bí ẩn khiến cuộc sống của chúng trở nên xui xẻo như vậy.

Một luồng gió sáng sớm thổi qua khu trường Prufrock Preparatory, làm xào xạc bãi cỏ nâu và gõ vào cái vòm đá có châm ngôn "Memento Mori" "Hãy nhớ là bạn sẽ chết". Bọn trẻ nhà Budelaire nhìn lên châm ngôn và thề rằng, trước khi chúng chết, chúng sẽ giải quyết hết mọi bí ẩn đen tối, phức tạp đang bao trùm lên cuộc sống của chúng.

HỌC VIỆN KHẮC NGHIỆT

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Tái Bút

LEMONEY SNICKET lần đầu nhận được kiến thức là từ những ngôi trường công và gia sư riêng, sau đó thì ông đi dạy ngược lại. Ông được khen là một học giả xuất sắc, bị coi là một tên gian lận kỳ tài, và bị nhìn lăm với một người đàn ông cao hơn ông ta nhiều lần. Kỹ năng nghiên cứu của ông Snicket đang tập trung và chú trọng vào hoàn cảnh của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire, và sách ông được xuất bản bởi HarperCollins.

Gửi biên tập viên tốt bụng của tôi,

Vui lòng bỏ qua cho món văn phòng phẩm ngớ ngẩn này. Tôi đang viết tại 667 Dark Evenue, và đây là tờ giấy duy nhất có sẵn ở đây. Cuộc điều tra của tôi về bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire phong phú và đầy tai ương này cuối cùng cũng hoàn thành. Tôi chỉ cầu cho bản thảo này có thể đến tay bạn. Không phải thứ ba tới mà là thứ ba kế tiếp nữa, mua một cái vé một chiều hạng nhất trên chuyến tàu thứ hai ra khỏi thành phố. Thay vì lên tàu hỏa, đợi tới khi nó khởi hành và leo xuống mấy con hẻm để lấy bản thảo đầy đủ của cuộc điều tra có tên THANG MÁY THẾ PHẨM, đó là một trong những cái cà vạt tốt của Jerome, một tấm hình nhỏ của Veblen Hall, một chai soda rau mùi tây, và cái áo khoác của bồi bàn, để ông Helquist có thể minh họa một cách đúng đắn phần truyện khủng khiếp này trong cuộc đời của bọn trẻ nhà Baudelaire.

Hãy nhớ rằng, bạn là niềm hi vọng cuối cùng để câu chuyện của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire có thể được công khai.

Với tất cả sự kính trọng,

Lemony Snicket.